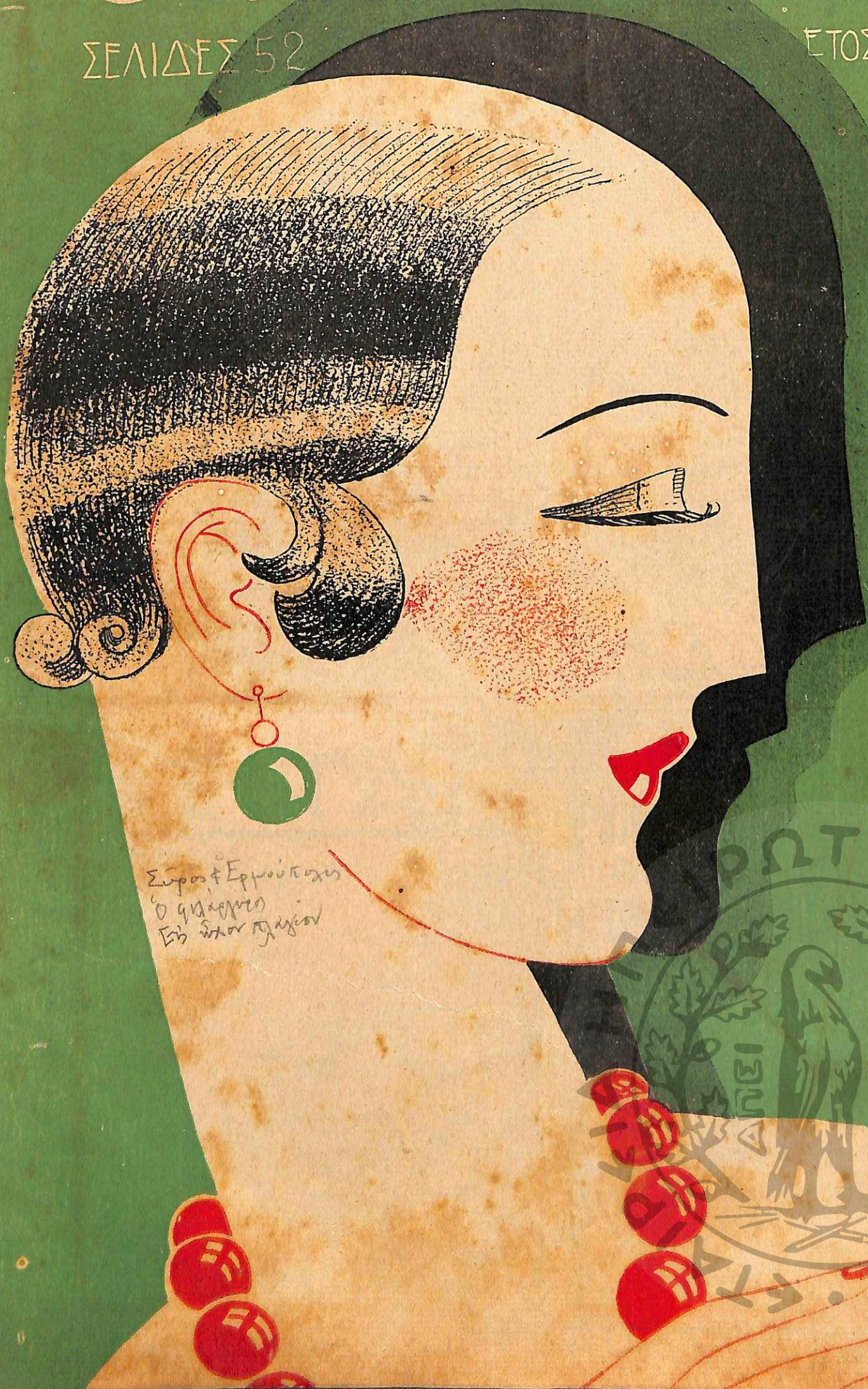

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ Θ' ΑΡ. 427

1934

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΜΑΝΔΟΥΛΙΝΑΤΑ 1900

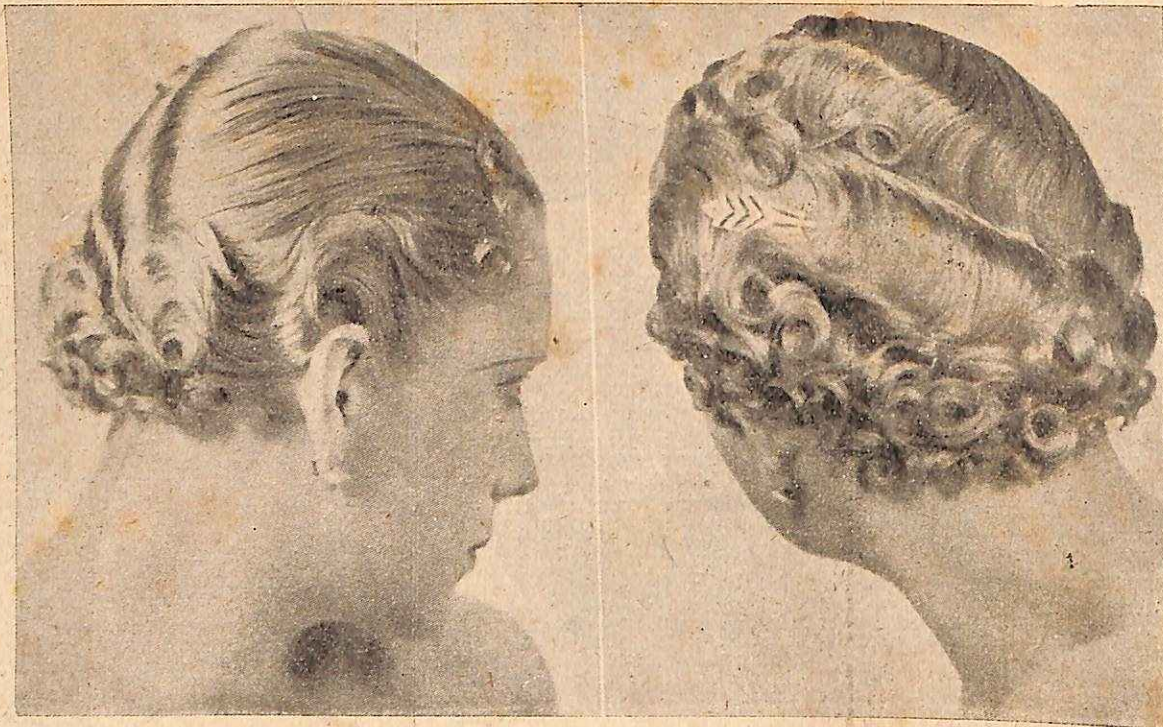
1ον ΒΡΑΒΕΙΟΝ τοῦ ἐν Κρεμόνῃ
(Ἰταλίας) Διεθνoῦς Μουσικοῦ
Διαγωνισμοῦ (1900)
Διευθυντῆς : Ν. ΛΑΒΔΑΣ
Ἐπόπτης Σπουδῶν :
Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ
Διδακτικὸν προσωπικόν :
30 διακεκριμένοι καθηγηταὶ
καὶ διδάσκαλοι
ΣΧΟΛΑΙ

ΜΑΝΔΟΥΛΙΝΟΥ, ΚΙΘΑΡΑΣ, ΠΙΑ-
ΝΟΥ, ΒΙΟΛΙΟΥ, ΘΕΩΡΙΑΣ, ΣΟΛ-
ΦΕΖ, ΑΡΜΟΝΙΑΣ, ΩΔΙΚΗΣ, ΠΑΙ-
ΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΒΥΖΑΝ-
ΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ὑπὸ τὸν καθηγητὴν κ. Κ. ΨΑΧΟΝ
ΝΕΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Θὰ λειτουργήσουν ὑπὸ τὴν κα-
θηγήτριαν Καν ΕΦΗ ΑΓΡΑ :
1) ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
2) ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΘΕΑ-
ΤΡΟΥ (διὰ σχολικὰς ἢ οἰκογενειακὰς
ἐορτὰς καὶ ἐπιδείξεις, ἐποπτεία Ν.
Λάβδα — Ζ. Παπαμιχαλοπούλου).

ΕΣΠΕΡΙΝΑ
ΛΑΪΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ
ΜΑΝΔΟΥΛΙΝΟΥ μὲ διδάκτρα δραχμὰς
50 μηνιαίως.
ΘΕΩΡΙΑΣ — ΣΟΛΦΕΖ μὲ δραχμὰς
15 μηνιαίως.
ΧΟΡΩΔΙΑΣ δωρεάν.
Ἐγγραφαί, πληροφορίες καὶ κανονι-
σμός καθ' ἐκάστην, ὁδὸς Καραγεωργίου
9 (Πλατεία Συντάγματος).
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

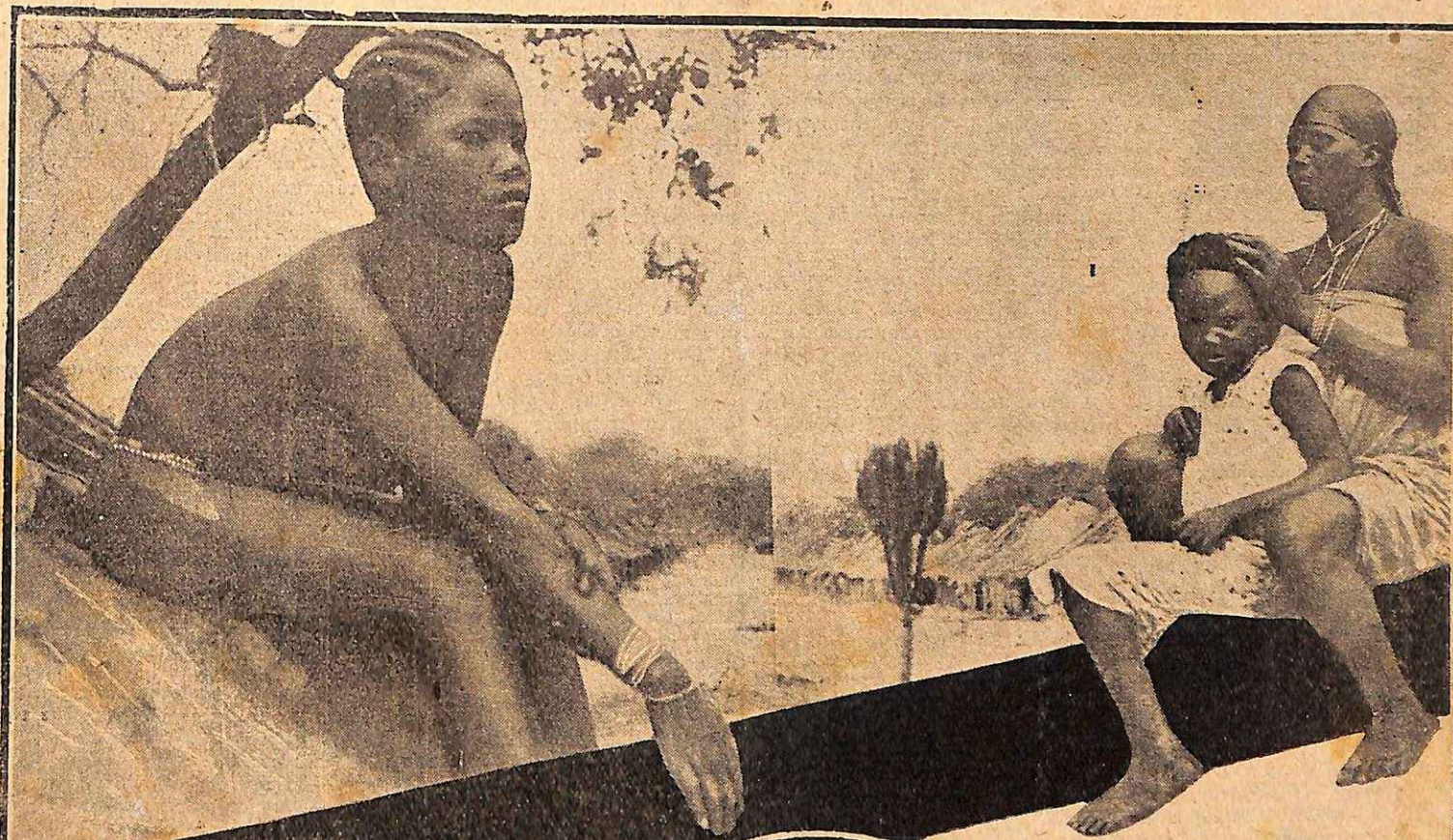
Μία κόμμωσις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ἕως 125 δραχ.
δὲν συγκρίνεται μὲ οἰανδήποτε ἄλλην ἔστω καὶ ἂν ἐπληρώθῃ
μὲ 500 δραχμὰς.

Υ.Γ. καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι ἀπὸ 1ης Αὐγούστου λειτουργεῖ τὸ νέον μηχανήμα
μὲ φάρμακον εἰδικὸν γιὰ τὰ βαμμένα καὶ δευξεναρισμένα μαλλιά μὲ τὴν τιμὴν
τῶν (200) μόνον δραχμῶν.

**ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ**
ΠΑΤΗΣΙΩΝ & ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
ΤΗΛ. 23-341

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Μία ἐξαιρετικὰ ὀραία μασὴρ, ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Κίνδους, στὴν Κεντρικὴ Ἀφρική. — ΔΕΞΙΑ : Μία μητέρα τῆς ἰδίας φυλῆς,
χτενίζει τὸ παιδί της, κατὰ τὸν ἰδιόρρυθμο τρόπο τῆς φυλῆς. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἡ Μάνα Πέρσιγκ, ἀνατέλλων ἀστὴρ τῆς «Μέτρο» Γκολντμάν.
Μάγιερ. — ΜΕΣΩΝ καὶ ΔΕΞΙΑ : Δυὸ χαριτωμένα παιδάκια, ποὺ ἐδρασεύθησαν κατὰ τὸν τελευταῖο διαγωνισμό παιδικῶν καλλωπῶν στὸ Παρίσι.

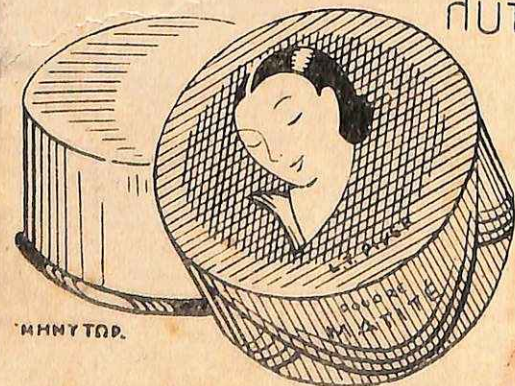
ΜΟΔΑ ΦΘΗΝΙΑ ΤΕΧΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΛΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Εὐαγγελιστρίας — Περικλέους 58
παρελήφθησαν τὰ τελευταῖα Παριζιά-
νικα Μοντέλλα, εἰς πλουσίαν συλλογὴν
χειμερινῶν ὑφασμάτων, ἧτοι :
Παλτὰ σπορτ μάλλινα ἀπὸ 6ρχ. 550.—
Παλτὰ μὲ γούνες μάλ-
λινα » » 850.—
Παλτὰ Νιτρά μὲ γού-
νες » » 1250.—
Παλτὰ δερμάτινα λούτρ » » 1500.—
Ταγιτέρ μὲ ὑφάσματα
Ἀγγλίας » » 650.—
Φορέματα μεταξωτά » » 550.—
Φορέματα μάλλινα » » 350.—
Ρόμπες φανελλένιες » » 175.—
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ » » 250.—
Ἀναλαμβάνομεν παραγγελίας ὡς καὶ
ἐπιδιορθώσεις. Παράδοσις αὐθημερόν.
Ἐργασία ἡγυγημένη.

ΜΑΤΙΤΕ

Πουῶδρα χωρὶς τὰ ἴκ
Κάμνει τὸ
χρῶμα ἀπο-
λύτως «Ματ»

L.T. RIVER PARIS

ΕΞΗΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΤΗΣ ΜΑΡΣΕΛ ΤΙΝΑΙΡ

που κρατούσε έναν δολόκληρο αιώνα, από τότε που η Μαντάμ ντε Στάελ, η Γεωργία Σάνδη, ο Άλφρεδός ντε Μυσσέ κι' όλοι οι άλλοι ρομαντικοί αφιέρωσαν την 'Ιταλία στον έρωτα.

Ο Δανιήλ λοιπόν κι' η Μαρία θα πήγαιναν στην 'Ιταλία. Κανείς, φυσικά, δεν τους ζήτησε τη γνώμη τους σχετικά. Οι γονείς, που πληρώναν τα έξοδα του ταξιδιού, είχαν πη :

—Φυσικά, θα πάτε στη Βενετία...

Οι νεαροί μνηστευμένοι δεν έφεραν καμιά αντίρρηση. Θα ήθελαν και στην Κίνα ακόμη να πάνε, φτάνει να γλυτώσουν επιτέλους από τους μπαμπάδες και τις μαμάδες, τους θείους και τις θείες, οι όποιοι, κατά παλαιά οικογενειακή συνήθεια, είχαν αναλάβει να τους διοργανώσουν την εύτυχία τους, αν και το μόνο που κατόρθωναν ήταν να τους παραβιάζουν με τις στοργικές και σφοδρές συμβουλές τους. Στη Βενετία ; Και γιατί όχι ; Είπε μια θαυμασία πόλις, στην οποία δεν παγαίνουν διόλου οικογενειες, γιατί είναι δολόκληρη σχεδόν κρατημένη για τους νεονίμφους. Οι καθότις πρέπει γονείς, τουλάχιστον, δεν μπορούν να πάνε εκεί με τις κόρες τους — δεν συνηθίζεται άλλωστε — γιατί δεν βλέπει κανείς τίποτε άλλο μέσα στα κανάλια, παρά μόνα ξενυχασμένα αγκυλωμένα, τα όποια, αν και άγνωστα μεταξύ τους, χωριζόμενα από τη μια γόνδολα στην άλλη, με ύψος ύπνου συνωμοτών.

Η θεία Ζηνοβία, που είχε λάει κι' αυτή στα νεάνια της στη Βενετία, πρόσφερε στη Μαρία έναν παλιό οδηγό, ξεθωριασμένο, που ήταν βέβαια θαυμάσιος ποιν από σαράντα χρόνια ! Κι' ο θεός Κάρολος, ο διανοούμενος και ο καλλιτέχνης της οικογενείας, τους έκανε μια μικρή διάλεξη, περιγράφοντας με ενθουσιασμό τα θαυμάσια της γαλινοτάτης 'Ενετικής μητροπόλεως. Μίλησε με άφρονες χειρονομίες, ξεροβήχοντας πότε — πότε — είχε άσθμα, ο καυμένος ! — για τον Βερονέζ, τον Γισανό, την Κλίμακα των Γιγάντων, για όλα τα μνημεία, και προπάντων για τη Γέφυρα των Στεναγμών ! Ήταν πολύ περήφανος γιατί κατέλαβε ως και στα ύψηματα των βασανιστηρίων, ήξερε με μεγάλη ακρίβεια το ύψος του Καμπανίλε, το μέγεθος και το φρόδος του 'Αγιου Μάρκου. Κείνη τη στιγμή θεώρησε πολύ κατ'άλληλ η μάμια να προσθέσει λίγες συγκριτικές λέξεις για τα περίεργα της πλατείας και για τις περίφημες δαντέλλες της Βενετίας.

Έτσι η Βενετία ζωντάνεψε τη φαντασία των νέων με τη μαγευτική δύναμη των αναμνήσεων. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, μαγαμένοι και κάπως σωματώδεις παιδιά, είχαν κάνει

άλλοτε το προσκύνιμά τους στην «Βασίλισσα της 'Αδριατικής», και τώρα ξανάβλεπαν τον εαυτό τους, όχι όπως ήταν την εποχή εκείνη, αλλά πολύ καλύτερο, λιποκώτερο, γοητευτικό, εξωραϊσμένο κι' εξιδανικευμένο, από την απόσταση των ετών. Η φαντασία δούλευαν μανιασμένες, θαρρείς κι' είχαν διαγονισμό ποιος θα υπερβάλλει τον άλλο στη γοητευτική περιγραφή της άξεσστης εκείνης και τόσο σύντομης εποχής της ζωής των, που ωστόσο, την πέρασαν, προσπαθώντας μονάχα να πείσουν τον εαυτό τους πως κάνουν κάτι το έκτακτο και το εξαιρετικό.

—Αχ ! Η Βενετία !... Η Βενετία !... στέναζαν όλοι, με το ίδιο μελαγχολικό χαμόγελο πάνω στα μαγαμένα και σουφρωμένα χείλη τους.

—Ευτυχισμένα παιδιά !... Θα την αντίκρισετε σε λίγο. Μην ξε-

Ο θεός Κάρολος έκανε μια μικρή διάλεξη χάσετε να τα ιδείτε όλα, όλα !... Την 'Ακαδημία... —Το παλάτι των Δώδεκα ! —Το σπίτι της Δεισδαμόνας ! —Τη μεγάλη εκκλησία... Τον Σάν... πως τη λένε την εκκλησία με τους τάφους των Δογών ;... Σάν-Πόλο... —Το Ζανίπολο θέλεις να πής ; —Ναι, κάτι τέτοιο θυμάμαι... Και το Λίντο !... —Πού τόσο το μίσησε ο Μυσσέ, για τις ερωτικές του άτυχες... —Να πάρετε οδηγό. Έτσι θα γεριδίστε καιρό. Εμείς είχαμε βοή έναν, που μάς γύρισε σ' όλα τα μνημεία μέσα σε δυο μέρες. Δεν μάς κόβρασε διόλου...

—Και να πάρετε γόνδολα με την ημέρα. Στη Βενετία δεν περνάει τοιν, όλο στη θάλασσα βρίσκεται κανείς, όποιον κι' αν πάει... —Αχ ! Η σεργάνες κάτω από τα μπαλκόνια !... —Με τη σελήνη !...

—Αν δεν ήταν εκείνα τα κουνούτα !...

—Κι' η μυρουδιά από τα κανάλια... Μα ποιος τα σκέπτεται αυτά, σ' ένα γαμήλιο ταξίδι... Η ζωή εκεί γίνεται ανώτερη απ' αυτές τις μικρονοηλίες... Έγώ θυμούμαι, έλεγα στον άνδρα μου...

Ο Δανιήλ και η Μαρία, ύπομνητικοί, άφησαν τους γέροντες να μιλούν, να χορτάσουν. Ήξεραν πως γρήγορα θα βρισκόντουσαν μακριά από όλη αυτή την αρχαιολογία, ελεύθεροι, επιτέλους ελεύθεροι, χωρίς να έχουν να δώσουν λόγο σε κανένα, ούτε που πήγαν, ούτε γιατί άργησαν. Θεωρούσαν αυτό το βασανιστήριο ως τον τελευταίο σταθμό της δουλικής ζωής, που πέρασαν κοντά στους γονείς τους.

Όταν λοιπόν έγινε η τελετή του γάμου και τέλειωσε και το άνοποφο «τραπέζι», η χαριτωμένη νύφουλα, μουσικημένη ακόμη απ' τα

Μαρία, δόξαση μέσα στο ρόζ πουνούριό της.

—Και όμως, η Βενετία... —Ναι. Είπε κι' η Βενετία, βλέπεις...

—Δεν γίνεται να μην πάμε ; —Θα θεωρηθώ σκάνδαλο απ' όλη την οικογένεια...

—Θα μάς πάρουν για βεβήλους, ανάξιους να καταλάβουμε τα μεγάλα και όμορφα θαύματα της τέχνης και της φύσεως...

—Για ταπεινά ανθρώπια, κανόνια... —Ωστόσο, τί να σου πώ... Τα βαγών-λι, τα ξενοδοχεία, τα δομάτια που μπανονόγησαν τόσαι και τόσαι, τα ξένα κρεβάτια... Δεν μ' ενθουσιάζουν διόλου ό' αυτά...

—Κι' είμαστε τόσο καλά οι δυο μας !...

—Δεν έχουμε ανάγκη από κανέναν... —Ούτε κι' από τ' άριστοσυγγήματα...

—Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή τώρα για τέτοιες έπισκέψεις. Αυτό πρέπει να τα βλέπει κανείς αργότερα... Έστερ' από ένα ή δυο χρόνια. Όχι δηλαδή πως θ' αγαπάμστε λιγότερο, αλλά θα είμαστε περισσότερο συνηθισμένοι ο ένας με τον άλλο... Θα μπορούσαμε να τα προσέξουμε καλύτερα. Τό ταξίδι του γάμου εγώ το βόρωνα ήλιστα...

—Και λιγάκι... ό'χι καθώς πρέπει. Δεν είναι ανάγκη να διαλαλούμε την εύτυχία μας στους ξένους και τους αγνώστους...

—Τί πρέπει λοιπόν να γίνει ; —Άφησέ με να σκεφθώ ως το βράδυ, και θα δής...

Σκέφτηκαν κι' οι δυο τους. Πρώτος ο Δανιήλ βρήκε τη λύση.

—Να ετοιμάσουμε τις βαλίτσες μας. Φεύγουμε ! είτε απόφασιστικά.

—Για τη Βενετία ; —Σχεδόν...

Πήγανε πράγματι στην 'Ιταλία, και μάλιστα στην επαρχία της Βενετίας. Όχι πολύ μακριά από την μεγαλούπολη, βρίσκεται κανείς πολλή χαριτωμένης βιλίτσες, χαριτωπά χωματισμένες, μέσα στα πεύκα και τα κυπαρίσσια. Σε μια τέτοια ερωτική φωλίτσα κρυφτήσαν οι νεόνυμφοι. Κάθε τρεις μέρες ο Δανιήλ έκανε βιαστικό, με τ' αυτοκίνητο, το ταξίδι ως τη Βενετία, ό'χι όμως για να επισκεφθώ τη δαριστερογυμναστική μνημεία. Τραβούσε κατ' ευθείαν στο πλησιέστερο Ταχυδρομικό γραφείο κι' έφαινε άφρονες κάρτες, με τις εικόνες της Γέφυρας των Στεναγμών, του 'Αγιου Μάρκου και του Μεγάλου Καναλιού, για όλους τους συγγενείς και φίλους. Έτσι έδωσαν στην οικογένεια την ικανοποίηση πως έκαναν κι' αυτοί το καθιερωμένο προσκύνιμα στη βασίλισσα της 'Αδριατικής, όπως οι γονείς, οι παππούδες κι' οι προπαππούδες τους, χωρίς διόλου να υποφέρουν από τα κουνούτια και τις αναθυμιάσεις των καναλιών.

—Αν υπήρχε στη ζωή σας νεόνυμφοι εικοσιπέντε ετών, μπορείτε να φαντασθήτε την τρομερή συγκίνηση των δυο νέων, μέσα στο τραίνο, και τις δυο όνειρεμένες μέρες, που πέρασαν στο σπίτι τους, «επιτέλους μόνοι»... Ωστόσο, έφτασε και το τρίτο πρωί κι' ο Δανιήλ, μπροστά στην ώρα του σχολάει, που άνοιξε μοσχονορωδάτη μέσα στο φινιζάνι του, με όλα τα συνεργα ενός καλού προγεύματος δίπλα της, πένταξε μια κουβέντα :

—Να σου πώ, δεν έχω καμιά όρεξη να φύγω... —Ούτε κι' εγώ, άπορηθής ; ή

ΜΑΡΣΕΛ ΤΙΝΑΙΡ

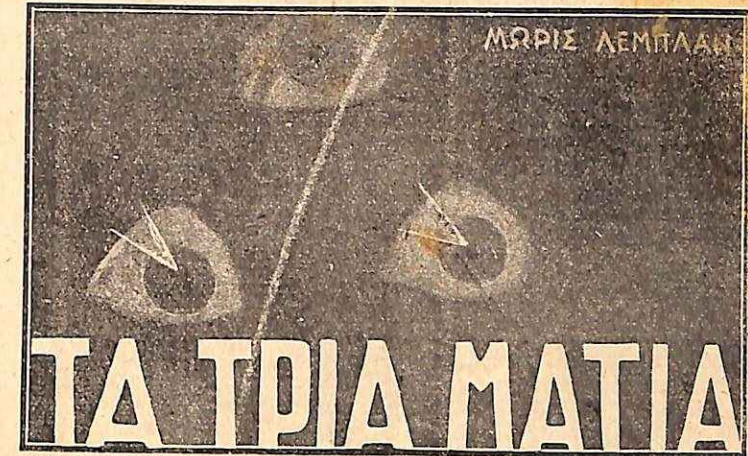
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μελέτησα όλα τα πειράματά του, ως τις τελευταίες λεπτομέρειές τους. Κι' από όλ' αυτά, τα καλοζυγισμένα και καλομελετημένα εκ μέρους μου, βγήκε το έξης αποτέλεσμα : «Ότι, όταν ήρθα στο Μεντόν για την πρώτη-πρώτη παράστασι, δεν ήμουν σαν τους άλλους ένας απλός θεατής, κυνηγός εντυπώσεων και διψασμένος από περιέργεια καθαρώς έρασιτεχνική. Όχι !... Στο μυαλό μου μέσα υπήρχαν ώριμες, ώριμες πειρά, σκέψεις. Είχα έναν σκοπό να εκτελέσω, καθωρισμένον από πριν, και σχετικών με τη μυστηριώδη αυτή ανακάλυψη του Ντορζερου. Έπίσης, κάτω απ' τα ένδυματά μου, καθώς κι' από τα ένδυματά μερικών φίλων μου — που είχαν την καλώςούνη να μου παράσχουν τη συνδρομή τους — είχα κρύψει ώριμα έργα γαλικά, τα όποια θα μου χρησίμευσαν για τις παρατηρήσεις μου αυτές...

—Πρώτα-πρώτα, είχα μαζί μου μια φωτογραφική μηχανή. Ήταν δύσκολο όμως αυτό, γιατί ο κ. Θεόδωρος Μασσινακ δυσποτούσε σε όλους, κι' απαγόρευε στους θεατούς να έχουν μαζί τους και το παραμικρό «κοντάκ» ακόμη. Ωστόσο, κατάφερα εγώ να πάρω μαζί μου τη φωτογραφική μηχανή κρυφά, γιατί ήταν ανάγκη. Έπρεπε να δοθώ μια όριστική απάντησι σε μια πρώτη μου απορία, απορία η οποία θα μπορούσε να όνομασθώ «προκαταρκτική». Κι' αυτήν ήταν η έξης : Η όπτασις του Μεντόν όφειλόντουσαν άραγε σε άτομική ύποβλη των θεατών — χωριστά του καθενός ή και όλων μαζί λαμβανόμενων — χωρίς να έχουν καμιά πραγματική ύπόστασι, έξω απ' τον ψυχικό κόσμο εκείνων που τις δοκιμάζουν ;... Η ύποπτασι αληθινά και στην πραγματικότητα, προκαλούμενες από άφορμή άπτη και ζωντανή ;

Την απάντησι σ' αυτή την άπορία, μπορεί κανένας εύκολα να την πάρη, εξακριβώνοντας το όμοιόμορφο, το άπολότως όμοιόμορφο των εντυπώσεων όλων ανεξαίρετως των θεατών : Δηλαδή, όλοι είδαν τις ίδιες όπτασις κι' έτσι αποκλείεται η άτομική κι' ιδιαίτερη καθενός ύποβλη. Άλλα προτίμησα εγώ να έχω επί του ζήτηματος αυτού μια σπουδαία κι' άμεσο απόδειξι. Ο σκοτεινός θάλαμος της φωτογραφικής μηχανής δεν είναι ανθρώπινος έγκέφαλος, μέσα στον όποιο μια εικόνα μπορεί να παραχθώ μόνη της, κι' όπου η ψευδαισθήσεις και η ψευδο-όπτασις «μαστορεύονται» μόνες τους και με τη βοήθεια ψυχολογικών έσωτερικών αίτιων, άνυπάρκτων πραγματικών στον έξωωτερικό αληθινό κόσμο. Η φωτογραφική μηχανή είναι ένας μάρτυρας, που δεν λέει ποτέ ψέμματα, ούτε ξεγελάει κανέναν. Λοιπόν, ή μάρτυρας αυτός μίλησε. Η εύχισθητη φωτογραφική πλάκα αποδει-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

κνύει την πραγματικότητα των φαινομένων. Κρατώ στη διάθεσι της 'Ακαδημίας έφτά «κλίσε» στιγμιαία, έφτά «ένσταντα», εκ των όποιων μάλιστα τα δυο —αυτά που παριστάνουν την πυρκαϊά της μητροπόλεως τών Ρέιμς — είναι θαυμαστικής καθαρότητας.

Πρώτη λοιπόν διαπίστωσις μου, σχετική με το πρόβλημα της μυστηριώδους έφευρέσεως, είναι η έξης : Ο μαγικός τόπος άποτελεί πραγματικά την έδρα φωτεινής προβολής !

Την ίδια στιγμή που αποκτούσα την απόδειξι της ύπαρξεως της φωτεινής αυτής προβολής, προσπάθησα συγχρόνως να έλέγξω — με τα μέσα που θέτουν στη διάθεσι μας η τελειοποιήσεις των έπιστημονικών έργων — και τη φύσι των φωτεινών αυτών ακτίνων. Χρησιμοποίησα λοιπόν το φασματόσκοπιο και το πολωσίμορφο, μα δυστυχώς ή μεγάλη απόστασις του μαγικού τόχου, η ακατάλληλη θέσις μου, κι' ή ανεπάρκεια του φωτισμού, με έμπόδισαν να καταλήξω σε συμπεράσματα σαφή. Έξακριβώσα μόνον, ότι ή φύσις των φωτεινών ακτίνων κάθε όπτασις δεν διαφέρει και πολύ απ' την ακτινοβολία ενός λευκού αντικειμένου, φωτιζόμενου απ' το ήλιακό φως.

Συγχρόνως, όμως έφθασα και σε ένα αποτέλεσμα πιο άπτό ακόμη, και στο όποιο άποδιδω κολοσοσιαία σημασία. Τό πέτυχα αυτό, εξατάζοντα τον μαγικό τόχο με έναν, περισσότερο καθρέφτη. Έξακριβώσα ότι ή φωτεινές εικόνες του τοίνου μπορούσαν να αναλυθούν σε ξεχωριστές διαδοχικές σκηνές, άπαράλλαχτες με τις διαδοχικές φωτογραφίες με-

ας συνηθισμένης κινηματογραφικής ταινίας, αλλά πολύ πιο γρήγορα εκτυλισσομένης. Κατάφερα να μετρήσω 28 διαδοχικές έμφανίσεις φωτεινών σκηνών στο κάθε δευτερόλεπτο !... Μόνον, που το ξετύλιγμά τους στον τόχο δεν ήταν όμοιομορφο και κανονικό, σαν μιας ταινίας σε κινηματογραφική όθλη. Παρατηρούσα έλλοτε έπιτάχυνσι έμφανίσεων διαδοχικών στις σκηνές κι' έλλοτε χαλαρότητα κι' έπιβράδυνσι.

Όποτε, ως ζώϊσσιστο συμπεράσμα αυτών των παρατηρήσεών μου, έβγαλα τό έξης : Η όπτασις του Μεντόν ήταν καθαρώς κινηματογραφικής φύσεως, και προβαλλόντουσαν στον μαγικό τόχο άπαράλλαχτα σαν ταινία κινηματογράφου. Πού όμως ήταν τοποθετημένος ο κινηματογραφικός αυτός προβολέας ;... Και με τί τρόπο λειτουργούσε, ώστε να δίνει και στις εικόνες αυτές την έλλοκλητή έκείνη ανάγλυφη μορφή και την προοπτικότητα, της όποιας στερούνται ή συνηθισμένες κινηματογραφικές ταινίες ;

Έδώ έγκειται ή τρομερή δυσκολία του μυστηριώδους προβλήματος, γιατί κανένα έννοιο μηχανήματος παρουσιόουν δεν βρήκα ως τώρα, ούτε και δείγματα ήπιασεως ενός τέτοιου «συνδύματος μηχανήματος» μπόρσσε να ανακαλύψουμε ως τώρα !...

Μπορεί κανένας να ύποθεσι, όπως και δεν παρέλειψα να κάνω, ότι ή φωτεινές προβολές ποοέρννται απ' τό έσωτερικό ίσως το ή μαγικού τοίνου ή και με τη βοήθεια κανενός ύπογέως τοποθετημένου μηχανήματος. Προσπαώ ή όποια αυτή ήτ δημιουργήσε κατευνασώ των έκνευρισμένων πνευμάτων

μας, γιατί θα έξηγοόσε τά μυστήρια αυτά ως άποτέλεσμα κανενός έξυπνου κι' έπιτηδείου τεχνάσματος. Δικαιολογημένα όμως, δεν την παραδέχτηκε κανένας ως πιθανή αυτή την ύποψη : Όύτε ο κ. Βικτωριανός Μπαγκράν στην αρχή, ούτε το Κοινόν κατόπιν. Και τοίπο, γιατί ή όπτασις είχεν «πάνω τους τη σφραγίδα μιας άδιαφιλνεϊκής πραγματικότητας, μιας έκπληκτικής άσθεντικότητας — τόσο ή σύγχρονες, όσο και ή παλαιότερες εποχών — ώστε να μην άπατηθώ κανένας άπολύτως. Έπί πλέον, με κατάλληλες έρωτήσεις μου σε διαφόρους κινηματογραφικούς σκηνοθέτας, εξακριβώσα ότι τά φαινόμενα αυτά ξεπερνούσαν κατά πολύ και την έπιστήμη των και την επαγγελματική τεχνική των ! Μπορεί μάλιστα να βεβαιώσι κανένας, ότι ή έμπειράς των των θαυμαστών αυτών όπτασιών δεν έχει καμιά έλλη ισχύ άπολύτως, παρά μόνον να δέχεται απ' τό άγνωστο την έκπομπή των, να τις κάνει φανερές με τό είδικό αυτό μηχανήμα του — τον τόχο ίσως, ή κάτι άλλο — και να άννοη κι' ό ίδιος εκ των προτέρων τί ποόκειται να παρουσιάσει στο Κοινό !... Κι' έπί τέλους, για να άποκρουσθώ έντελώς ή ύποψια τεχνασμάτων έπιτηδείων, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε τό έξης : «Ότι ή εκ των προτέρων σκηνοθέτης και προετοιμασία τέτοιου είδους φιλμ, σαν τις όπτασις του Μεντόν, θα άπαιτούσαν πολυάριθμα μηχανήματα και μακροτάτη προπαρασκευή, ώστε να γίνουν φανερά έπί τέλους στο περίεργο πλήθος και στους άνασταταμένους έρευνήτας έπιστήμονας.

Σ' αυτό άκριβώς τό σημείο των συμπερασμάτων μου, λοιπόν, βρισκόμουν προχθές τό βράδυ, μετά την πρώτη παράστασι. Καθώς βλέπετε, κύριοι ήξερα κι' εγώ απ' τη σκοτεινή αυτή ύπόθεσι, όσα σχεδόν ήξερε κι' ή πρώτος τυχόν θεατής.

Όταν όμως κάθησα στη θέσι μου λίγο πριν άρχισή ή δεύτερα παράστασι, όσες βεβαιώ ότι το μυαλό μου ήταν πιο ήρεμο και ψύχραιμο, και τά νεύρα μου πιο γαληνεμένα από κάθε άλλον θεατή. Πατούσα σε στερεότερο έδαφος τώρα, και τίποτε δεν θα μπορούσε να ταράξι ή την έντονη προσοχή μου σε ότι έπρόκειτο να ιδώ. Καμιά προκατάληψις δεν σκότιζε την κρίσι μου. Και τίποτε τό ασυνήθιστο, τίποτε τό καινούργιο δεν θα ύπορούσε να συμβή κατά τη διάρκεια αυτής της δεύτερης παραστάσεως, τό όποιο να ξεφύγι απ' την παραρητικότητα μου, απ' τον έλεγχό μου κι' απ' τη μελέτη μου.

Κι' αληθινά ή έτοιμότης μου άντελήθη τό ασυνήθιστο αυτό, κι' από αυτό φωτιστικά κατόπιν για τό βάθος του μυστηρίου. Τό άσυνήθιστο αυτό για μένα, τό διαφανιστικό αυτό που περίμενα ήταν τό συγκλονιστικό, όσο κι' άπογοητευτικό έκει-

νο θέαμα των τραγελαφικών «Μορφών». Δεν έκμεταλλεύθηκα άμέσως το συμπέρασμα στο άποιο ώδηγούσαν ή άλλόκοτες έκείνες όπτασεις. Σχεδόν, δέν άντελήφθην άμέσως κί όλη την έκταση της έπιστημονικής των σημασίας.

«Η προσοχή όμως, κί ή εύαισθησία μου ή άνιχνευτική, έξυπνησαν άμέσως στο άντίκρουσμά τους. «Η τρείς έκείνες άλλόκοτες ύπάρξεις, με τούς τρείς βραχιόνες ή καθεμία, σχετίστηκαν άμέσως στο μυαλό μου με τό αρχικό άνιχνισμα των Τριών Μαιτιών. Δεν καταλάβαινα ακόμη τίποτε τό σαφές, προαισθανόμουν όμως: «Αν κάτι δέν ήξερα ακόμη τίποτε, ένωιωθα πως έπρόκειτο σέ λίγο νά μάθω... «Η πόρτα του μυστηρίου μισανοιγόταν, γιά μένα... «Η αύγή της Γνώσεως γλυκοχάραιζε!...

«Λίγα λεπτά μετά την εμφάνιση των Μορφών, έπακολούθησε — καθώς θυμούνται όλοι — ή εμφάνιση του άπαισίου κάρρου, τό όποιο μετέφερε στην λαμνητόμο τόν βασιλέα συνοδευόμενον από δυό χωροφύλακες κί έναν ιερέα. «Η όπτασία αυτή ήταν κομματιασμένη, άσπαχη, συγχισμένη, ή όποία κοβόταν κάθε τόσο γιά νά ξαναρχίσω άμέσως πάλι. Γιατί ;... Γιατί ;... Για ποιόν λόγο ;...

«Γιατί, βέβαια, κάτι τό άσυνήθιστο κί άντικανονικό συνέβαινε τώρα. «Ως τή στιγμή έκείνη, είχαμε δει όλοι μας όπτασίες δλοκάθαρες, συνεχείς και κανονικώτατες. Κί άμέσως, άπότομα, μάς παρουσιάστηκαν άλλες διαταχτικές, άταχτες, άκανόνιστες, άμυδρές, και στιγμές-στιγμές σχεδόν άόρατες! Για ποιόν λόγο ;

«Στην κρίσιμη, την τόσο έπίσημη έκείνη στιγμή, σκέφθηκα την έξξής εύνόητη σκέψη: «Η φρίκη κί ή παραδοξότητα του άπαισίου θεάματος, άσφαλώς δέν ήσαν αυτά που προκαλούσαν την άταξία έκείνη. Ποιά λοιπόν ήταν ή τεχνική άφορηή, που συντελούσε στην κακή εμφάνιση της όπτασίας; Για ποιόν λόγο ή άμειμπτη, ή τελεία και άγνωστος έκείνη μηχανή, ή όποία ως τώρα λειτουργούσε τόσο κανονικά, χάλασε τόσο ξαφνικά κί άπότομα; Ποιός ήταν ό «κόκκος της άμμου», ό όποιος είχε μπλεχτεί στό γράναζια της και την έκτροχιάζε έτσι, ώστε νά μάς παρουσιάσει τώρα τις άνόμους κί άσυνάρτητες αυτές εμφάνισεις ;

«Ω, αληθινά τό πρόβλημα ώρθωνόταν τή στιγμή έκείνη μπρός στό μάτια και στην κρίσι μου με τόση άπλότητα, ώστε κυριολεκτικώς με άναστάτωσε! Είχαμε μπροστά μας, τή στιγμή έκείνη, κινηματογραφικές εικόνες. «Η εικόνες αυτές φαινόταντο στον τοίχο, μά δέν προερχόντουσαν από αυτόν, ούτε επίσης κί από κανένα άλλο σημείο του θεάτρου. Τότε, από ποό προβαλλόντουσαν ;... Και ποιό έμπόδιο ώρθωνόταν μπροστά τους και προκαλούσε την άτακτη προβολή τους ;

«Ενστικτα, μηχανικά, έκανα ένα κίνημα, όπως θά έκανε κί ένα μικρό παιδάκι, άν του έθεταν αυτές τις παρακάτω έρωτήσεις: Σήκωσα δηλαδή με άπορία τά μάτια μου προς τόν ούρανό, σκεπτόμενος!

«Ο ούρανόσ άπλωνόταν μπροστά μου, κί άπάνω άπ' τό κεφάλι μου, δλοκάθαρος, άπειρος, άδειος, άχανής.

«Ναι, δλοκάθαρος και άδειος, μά στό σημεία του μόνου, στό ύποια μπορούσε τό μάτι μου νά δει. «Ήταν όμως τέτοιος, και στό αντίθετο προς σέ μένα σημείο του ;... «Έκείνο, δηλαδή, τό όποιο έμποδιζόμουν νά ιδώ άπ' τις άνώτερες σειρές των καθισμάτων τό άμφιθέατρο ;

«Ω, μόλις έθεσα στον έαυτό μου, έτσι μηχανικά σχεδόν, αυτές τις άπορίες μου, κόντεψα νά

θρίου έκείνου θεάτρου...

«Έκεί κάτω, προς δυσμάς, και στό βάθος του γαλαζίου όρίζοντος, λευκά άνάλαφρα συννεφάκια κολυμπούσαν στό κενό, και...

V ΜΑΣΣΙΝΙΑΚ ΚΑΙ ΒΕΛΜΟ

«Συννεφάκια κολυμπούσαν στό κενό... Συννεφάκια κολυμπούσαν στό κενό...»

Αυτή ή φράσις του ύπομνήτοσ, την όποία πιπιλίζα κυριολεκτικώς στό χείλη μου, προσπαθώντας νά διαβάσω και την επομένη, ήταν ή τελευταία, που μπόρεσα νά ξεχωρίσω. «Η νύχτα έρχόταν γοργή. Τά μάτια μου, κουρασμένα άπ' τό κοπιαστικό και πολύωρο διάβασμα,

πο κάπως άπειρητικό και βίαιο. Τό μεγάλο όμως μυστήριο του Περιπτέρου εξακολουθούσε νά κυριαρχή στο μυαλό μου. Και μάλλια, τόσο άπόλυτα, ώστε τά διάφορα γεγονότα, που μου συνέβαιναν — είτε δυσάρεστα, είτε ευχάρια — με ένδιέφεραν μόνον κάθε φορά, που φαινόταντο νά έχουν σχέση με την ύπόθεσι του Νόελ Ντορζερου!

«Έκείνη τή στιγμή, λοιπόν, όλο και μουρμουρίζα μέσα μου: —Νά που βρέθηκε κάποιος νά ξεσκεπάσει τό πυκνό αυτό μυστήριο... Κί όλος ό κόσμος τώρα, θάξη μάθει την άγωνιώδη αλήθεια... Ένώ έγώ ;... «Έγώ ;...

Πώς λοιπόν μπορούσα νά άνησυχώσω, και γιά τή ζωή μου ακόμη, στην ψυχική κατάσταση, που βρισκόμουν έκείνη τή στιγμή; Και τί άλλο μπορούσε νά με ένδιαφέρει τόσο, όσο μ' ένδιέφεραν τά λογικά συμπεράσματα του Βενιαμίν Πρεβοτέλ, ή μεγαλοφυία των έρευνών του, και ή επιτυχών άποτελεσμάτων του, τά όποια μόλις πρό όλίγου είχα κατορθώσει νά διαβάσω ;

«Αχ, πόσο θά ήθελα νά μάθω και παρακάτω!... Σε τί λοιπόν, συνίστατο, ή άγνωστη ακόμη σέ μένα ύπόθεσις του ;... Τί πράγμα είχε άνακαλύψει έκεί κάτω στον όρίζοντα; Κί ή άνακάλυψις του αυτή σιμυνούσε με την πραγματικότητα ;... Θά με ίκανοποιούσαν κί έμένα έντελώς, αυτές ή άνακαλύψεις του ;... Έμένα, ή όποιος άπ' την άρχή ακόμη όλων αυτών των καταπληκτικών και θαυμασίων είχα άναμικθί τόσο δραστήρια, κί είχα περιυλαέξει τόσες και τόσες σπουδαίες μέν — αλλά άκαρπες ακόμη — παρατηρήσεις ;...

Αυτό που με πασαζένευε τώρα, ήταν τό ότι δέν μπορούσα ακόμη νά καταλάβω τί συνέβαινε, παρ' όλα όσα είχα δει κί είχα διαβάσει. Και τώρα ακόμη, που τά έξω όλα, σαν ανέπαιμα τις στιγμές έκείνες εξακολουθώ νά πασαζενεύομαι. «Η μουν τότε στο κατόβλι της άνοιχτής πόρτας, και όμως δέν έβλεπα τί συνέβαινε μέσα τό μυστηριώδες δωμάτιο, κί άς έβλεπα τό έσωτερικό του με όρθώνοντα τά μάτια μου!...

Καμιά άγτ'όα φωτός δέν ένοούσε νά σιχίον τις καταχνιές της άνοιξας μου. Τι ήθελε νά πη ό Βενιαμίν Ποεβοτέλ ;... Τι σήμαιναν τά περιπλανώμενα έκείνα συννεφάκια στον γαλαζίο όρίζοντα ;... «Αν τυχόν έπιδιδίχαν τό ήλιακό φός, τό όποιο έρχόταν άπ' τόν προς την δύσι του πειά ήλιο — έπιδρώντας έτσι άμέσως στην καθαρότητα και κανονικότητα των όπτασιών στον τοίχο — γιατί, τότε, ό Βενιαμίν Πρεβοτέλ με ρωτούσε τηλεφωνικώς γιά την κατάσταση της αντίθετου έπιφανείας του τοίχου ;...

(Ακολουθεί)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΑΝ ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ!

ΑΥΡΟ σημαδι, στο γαλαζίο φόντο του ούρανού, ένα γεράκι διέγραφε κύκλους. «Η λαϊδή Έδιθ Σόουτελ κράτησε τά ήγνια του αλόγου της και στάθηκε γιά νά κινήσει. Γιά μιιά στιγμή τό γεράκι έβρινε μετέωρο και άμέσως κατόπιν, σαν βολίς, πέταξε προς τή γή. Κάτω, στην όλοπρασινή πεδιάδα του Κέντ, ένα κοπάδι από μικρά πουλιά μάλλον και τερετίξαν άπάνω στο πτώμα μιας άλεπούς. «Όταν είδαν τόν κίνδυνο που τ' άπειλούσε, σκόρπισαν έδώ κ' εκεί, ξεφρονίζοντας άγρια. Μά ένα άπ' όλα δέν πρόφτασε νά φύγη. Τό γεράκι τ' άρπάξε κ' άμέσως άνυσώθηκε πάλι, κρατώντας τή λεία του. Κί ή λαϊδή Έδιθ τό παρακολούθησε με τό βλέμμα της, ως ότου τό άρπακτικό όρνεο χάθηκε ψηλά, πίσω από τούς πρόσωνους λόφους! Μιά λάμψη θράμβου φώτισε τά μάτια της και βιανοποιημένη χαμογέλασε. Δέν συμπαθούσε τό φτωχό πουλάκι, αλλά τόν άρπαγα, τό τολμηρό και άσπλαγχο γεράκι, που περιφρονώντας τούς νόμους του Θεού και των άνθρώπων, ζούσε ελεύθερο, ελεύθερο σαν τόν άνεμο...

«Ο κόσμος έλεγε πως ή λαϊδή Έδιθ Σόουτελ ήταν ένα άγριοκόριτσι, ελεύθερο σαν τό γεράκι. «Έμναιζε σ' αυτό με τόν πατέρα της, γιάτί ό Μάαρο Σόουτελ, λόρδος του Φορτχάβεν, είχε άρτήσει έπωχη με τόν τολμηρό και περήφανο χαράκιτση του. Και μολοντί τά μαλλιά του είχαν άσπρίσει τώρα, εξακολουθούσε ώστόσο νά είνε ένας άτρόμητος καθάλαρη και δεινός κυνηγός.

Οι χήτοιχοι του Κέντ τόν λάτρειαν και τόν θαύμαζαν. Την ίδια άγάπη ένωιωθαν γιά την κόρη του. Κί όταν την έβλεπαν καθάλα στο άλογο της, νά πηδάη φρόχτες και πλατεία χαντάκια, τά όποια ένας άνδρας δέν θά τολμούσε νά πηδήξει, ή όταν περνούσε σαν άστραπη με τό μικρό, πτρινό αυτοκίνητό τ, άπάνω στο δρόμο προς τό Ντόβεο, ό χωριό έλεγαν :

—Νά, ή κόρη του γέρο λόρδου Μάρεν. «Άγρια σαν τό γεράκι νε! «Ο Θεός νά λυπηθί αυτόν που θά πάρη σύγγό της!...

«Η λαϊδή Έδιθ ήξερε τί γνώμη είχε ό κόσμος γι' αυτήν. «Ήξερε πως την θαύμαζε και την καμάρωνε, μά ήξερε και τό φθόνο του. Γιατί, κοντά σ' όλα τά άλλα χαρίσματά της, ήταν όμορφη, πλουσία, και τ' όνομα που έφερε της έδινε μια θέσι ήγληστή στην κοινωνία. «Ο πατέρας της ήταν ένας από τούς ευγενεστέρους όμοιότιμους της Βουλής των Λόρδων.

«Ελεγει πως είνε ελεύθερη σαν τό γεράκι! Μά σ' αυτό είχαν άδικο! Γιατί ή οικογενειακή παραδόσεις, ή κοινωνική θέσις της και ή πορρωσύνη, την έκαναν σκλάβο των περιστάσεων. Ούτε μπορούσε νά φαντασθί κανείς πός ό ζυγός αυτός βάριε στους ώμους της. Και μάλλιστα τώρα, που έβριτα από τρείς μέρες θά γινόταν ή ήγληστή σύγγυος του Φρεδερίκου, δγδόου κόμητος του Ντόφριν.

Γ' αυτό ή λαϊδή Έδιθ, όταν έ-

δε τό γεράκι, στάθηκε και τό κύταξε με ήγλεια. Ζήλευε την ελευθερία του! Κί άφρημένη, άφηνε τό άλογο νά προχωρή άργά προς τό σπίτι της. «Ο νους της Έδιθ ταξείδευε τέσσερα χρόνια πίσω... Θυμόταν τή μακρινή Σιγκαπούρη και τόν Άμερικανο Γκάρου Πλάντ.

Μιά μέρα, που καθόταν στη δροσερή ταράτσα του ξενοδοχείου «Ραφλς», πίνοντας κάποιο άνανηκτικό, και θαύμαζε τις πικρές σειρές των πλοίων στο λιμάνι της Σιγκαπούρης, τό πλοίο του Γκάρου ήρθε κ' άράξε άνάμεσα σ' άλλα. Λίγη ώρα κατόπιν, ό νεαρός άξιωματικός, με την κατάσταση στολή του, ήγληλος και ώραιος, έφτανε στην ταράτσα του ξενοδοχείου. Στάθηκε μιιά στιγμή, άναψώνοντας με τό βλέμμα του κανένα ελεύθερο τραπέζι. Μά όλα ήσαν πασιμένα, κ' έκείνη τή στιγμή τό βλέμμα του συναντήθηκε με τό βλέμμα της Έδιθ. «Η νέα καθόταν μόνη της στο τραπέζι της. «Αδιάτακτα ό άξιωματικός πλησίασε. Μ' ένα χαμόγελο στό χείλη κ' ένα τολμηρό βλέμμα στα σταχτιά μάτια του, είπε :

—Αλλά, μίς, μου επιτρέπετε νά καθίσω στο τραπέζι σας ; Κί άμέσως πρόσθεσε :

—Μά την πίστι μου, είστε τό ώριώτερο κορίτσι, που συνάντησα, ιτό τότε που έφυγα από τόν Άγιο Φραγκίσκο!...

Γιά μιιά στιγμή ή νέα ήθιωσε με την αυθάδεια του άγνώστου, και θέλησε νά τόν βάλι στην θέσι του. «Αλλά τό βλέμμα του είχε τόση ελκινεία, τόση άφέλεια, ώστε ή νέα γέλασε και του είπε :

—Μονάχα άπ' τόν Άγιο Φραγκίσκο! «Άγριο κοπιμμένο, «Όραίο κοπιμμένο, «Η λαϊδή Έδιθ! Έσύ θά έχεις όλα!...

«Ο Γκάρου Πλάντ κινήσε άπέναντί της, την κύταξε κατόματα και της είπε :

—Κατάρα! «Όχι! «Ήθελα νά πω πως είστε τό ώριώτερο κορίτσι από καταβολής κόσμου! Συγχωρήστε με! Δέν είμαι παρά ένα άπλοϊκό ναυτάκι!...

Μπορεί νά την τσακίσω! Γιατί άν δέν την τσακίσω έσύ, θά σέ τσακίσω έκείνη!... «Όταν είσαι ό σκλάβος των περιστάσεων και των παραδόσεων, γίνεται ένας τιποτένιος, χωρίς δέληα δική σου, χωρίς χαράκιτση! Προτιμώ νά ζήσω μιιά ώρα υπέροχτης ευτυχίας, παρά εκατό χρόνια μόνονης και πλημμελούς ζωής!...

—Α! τό ελεύθερο ναυτάκι!... φώναξε, γελώντας ειρωνικά, ή λαϊδή Έδιθ. «Αλλά μήπως ή πειθαρχία του πλοίου δέν είνε ένα είδος σκλαβιάς ;

—Νομίζεις, άγαπητή μου. Λοιπόν, άκουσε : Το πλοίο μας άναχωρεί την προσεχή Τετάρτη τό πρωί. «Ίί θάλεγες, άν την Τετάρτη τό άπόγευμα βρεθώ έδώ, μαζί σου, σ' αυτή την ταράτσα ; Στοιχηματίζεις ;

—Μά την αλήθεια, θά έρθω, γιά νά βεβαιωθώ... —Πράττει νάδης γιά νά πληρωθής ή νά πληρώσης τό στοιχημα!...

Μάλλον όμως νά πληρώσης... Ένα δολλλάριο άπέναντί της...ζωής μου! «Ο Γκάρου κράτησε τό λόγο του. Ζτις τέσσερες τό άπόγευμα, την Τετάρτη, ή Έδιθ τόν βρήκε νά την περιμένη στην ταράτσα του ξενοδοχείου. Χωρίς νά πη λέξι, έβγαλε ένα δολλλάριο από την τσάντα της και τό τό έδωσε. «Εκείνος τό πήρε, τό διπλώσε προσεκτικά και τό έβαλε στην τσέπη του. Κατόπιν έδωσε μια λίρα στην Έδιθ, λέγοντας :

—Κατ' άρχήν δέν δέχομαι χαρίματα από γυναίκες. Πάρε λοιπόν αυτή την λίρα ως άντάλλαγμα κ' έγώ κρατώ τό δολλλάριο ως άνάμνησι!...

—Όλα καλά, είπε ή Έδιθ. Μά τί θά κάνης τώρα ; «Ήταν σοβαρό αυτό που έκανες... Κινδυνεύει τό μέλλον σου... —Ω! Θά τά διορθώσω όλα, μη φοβάσαι! Θά φύγω με άλλο πλοίο και θά δικαιολογήθω!...

—Υαχούρη πολλά πλοία στην Έταιρεία που έργάζομαι. Τό πολύ με μεταθέσουν σ' άλλο ύπερωκεανό... Τόν φώναξε ή νέα με ειλικρίνεια. Γκάρου, δέν μπορώ νά μη σου πω την αλήθεια, μά σ' αγαπώ!

«Ο Γκάρου την άρπάξε στην αγκαλιά του και την κύταξε με σταθερό βλέμμα.

—Στο! είτε άπαισιτικά. Μινα με μεταθέσουν σ' άλλο ύπερωκεανό... Τόν φώναξε ή νέα με ειλικρίνεια. Γκάρου, δέν μπορώ νά μη σου πω την αλήθεια, μά σ' αγαπώ!

«Ο Γκάρου την άρπάξε στην αγκαλιά του και την κύταξε με σταθερό βλέμμα.

—Στο! είτε άπαισιτικά. Μινα με μεταθέσουν σ' άλλο ύπερωκεανό... Τόν φώναξε ή νέα με ειλικρίνεια. Γκάρου, δέν μπορώ νά μη σου πω την αλήθεια, μά σ' αγαπώ!

«Ο Γκάρου την άρπάξε στην αγκαλιά του και την κύταξε με σταθερό βλέμμα.

Γκάρου γιά τόν Άγιο Φραγκίσκο. «Ως έκείνη την ώρα ή Έδιθ δέν είχε τολμήσει νά όμολογήη στον Γκάρου τούς δεσμούς, που την κρατούσαν σκλάβο των οικογενειακών παραδόσεων, άλυσσοδεμένη στο βράχο των κοινωνικών ύποχρεώσεων της. Δειλά, την παραμονή τό βράδυ, του είπε την αλήθεια. Με πόνο είδε την άπότομη αλλαγή του ύφους του.

—Θέω μου! είπε ό νέος. Γιατί νά μη μου τό πητε προητέρα ;... «Όποσδήποτε, μη περιμένετε νά σας ζητήσω συγγνώμη, γιάτί είνε μια άπό τας αρχάς μου νά μη ταπεινώμαι μπροστά σέ κανέναν...

—Αλλά, Γκάρου, δέν θέλω νά μου ζητήσης συγγνώμη. Μά έπρεπε νά σου πω την αλήθεια. Γιατί κατά άλλο θέλω νά σου πω : «Ότι από όλους τούς νέους που γνώρισα ως τώρα, είσαι ό μόνος που μου άρέσεις. Σκέψου κ' άποφάσισε!

«Ο νέος έβρινε σκεπτικός. Μιά φοβερή πύλη γινόταν μέσα στη σκέψη του. Τέλος άναστέναζε βαθεία και με πνιχτή φωνή είπε :

—Δέν γίνεται τίποτε! Με βαθειά λύπη ή νέα τόν κύταξε.

—Άκουσε, Έδιθ, εξακολουθήσε ό νέος. Δέν με κατάλαβες ; Πριν μάθω την αλήθεια γιά την ήγληλή καταγωγή σου, σου είπα πράγματα τό όποια άσφαλώς δέν θά τολμούσα ποτέ νά σου πω, άν ήξερα ποιά είσαι! Δέν είμαι παρά ένας ναυτικός με μισό και τίποτε άλλο. Σέχασε όσα σου είπα! Έγώ θά σέ θυμάμαι πάντοτε!

—Ωστε... φοβάσαι λοιπόν ; Σε νόμιζα άτρόμητο! είτε ή νέα περιφρονητικά.

—Όχι! Δέν φοβάμαι τίποτε στον κόσμο! Μονάχα έσένα σκεπτομαι, Έδιθ! Έσύ θά έχεις όλα!...

«Όλα καλά, είπε ή Έδιθ. Μά τί θά κάνης τώρα ; «Ήταν σοβαρό αυτό που έκανες... Κινδυνεύει τό μέλλον σου...

—Ω! Θά τά διορθώσω όλα, μη φοβάσαι! Θά φύγω με άλλο πλοίο και θά δικαιολογήθω!...

—Υαχούρη πολλά πλοία στην Έταιρεία που έργάζομαι. Τό πολύ με μεταθέσουν σ' άλλο ύπερωκεανό... Τόν φώναξε ή νέα με ειλικρίνεια. Γκάρου, δέν μπορώ νά μη σου πω την αλήθεια, μά σ' αγαπώ!

«Ο Γκάρου την άρπάξε στην αγκαλιά του και την κύταξε με σταθερό βλέμμα.

—Στο! είτε άπαισιτικά. Μινα με μεταθέσουν σ' άλλο ύπερωκεανό... Τόν φώναξε ή νέα με ειλικρίνεια. Γκάρου, δέν μπορώ νά μη σου πω την αλήθεια, μά σ' αγαπώ!

«Ο Γκάρου την άρπάξε στην αγκαλιά του και την κύταξε με σταθερό βλέμμα.

—Στο! είτε άπαισιτικά. Μινα με μεταθέσουν σ' άλλο ύπερωκεανό... Τόν φώναξε ή νέα με ειλικρίνεια. Γκάρου, δέν μπορώ νά μη σου πω την αλήθεια, μά σ' αγαπώ!

—Είμαι πρώτος πλοίαρχος στο μεγαλύτερο ύπερωκεανείο του κόσμου!...

οὐ σὲν Ἀγγλία, θὰ ἔρθῃς νὰ μὲ ἴδῃς.

—Σοὺ τὸ ὑπόσχομαι, Ἔδιθ !...
—Ὁ Θεὸς μαζί σου, ἀγαπημένη μου !
—Φίλησέ με, Γκάου ! φώναξε ἡ νέα, καὶ οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Δάσε μου ἕνα φιλὶ πού νὰ μὴ τὸ ξεχάσω ποτέ !...

Τέσσερα χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε καὶ ἡ Ἔδιθ δὲν εἶχε λάβει οὔτε διὰ λέξεως ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Γκάου. Κι' ὅμως, ἡ εἰκόνα του διατηροῦσαν ζωηρὴ στὴ μνήμη της.

Ἡ παραμονὴ τοῦ γάμου της μὲ τὸν νεαρὸ Φρεδερίκο, λόρδο Ντόφιν, εἶχε γράσει. Ἡ ἐφημερίδες ἔγραφαν μὲ χτυπητοὺς τίτλους περιγραφὰς τοῦ πύργου, τὸν φορεμαῖον, τὸν δώρον τῆς ἡλεντῆς νύμφης. Ἡ Ἔδιθ, ἀδιάφορη, ζῶσε σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο.

Ἐκείνο τὸ βράδυ ἀποτραβήχτηκε νορὶς στὸ δωμάτιό της. Ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς της, πού ἦσαν συγκεντρωμένοι στὸν πύργο, μὲ τὴν πρόφασι πὺς ἦταν κουρασμένη. Μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν πὺς ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη της.

Ἐπάνω στὸ μικρὸ γραφεῖο της, ἕνα σωρὸ γραμματίων ἦσαν μαζεμένα. Ἀδιάφορη ἡ νέα, τὰ πῆρε ἕνα-ἕνα καὶ τὰ διάβασε. Ἐνας φάκελος μὲ τολμηρὸ ἀνδρικό γραμματίον τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὴν προσοχή της. Τὸν ἀνοίξε νευρικά καὶ ἀπὸ μέσα ἔπεσε ἕνα χαρτάκι, ἕνα δολλάριο διπλωμένο στὰ τέσσερα, τὸν περιθώριο τοῦ ὁποίου ἦσαν γραμμένες μετὰ κόκκινου μελάνι ἡ λίγες αὐτὲς λέξεις :

«Στὸ πανδοχεῖο «Μπλου-Μπέλ», στὸ Φόλκστον. Πρέπει νὰ σὲ ἴδῳ.
Γκάου»

Για καὶ στιγμὴ ἡ Ἔδιθ στάθηκε διστακτικὴ. Ἐνα κῆμα αἵματος ἀνέθηκε στὸ κεφάλι της καὶ ἔκανε τὴ μάγουλά της νὰ κοκκινίσουν. Μὰ αἰσώς, χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσότερο, ἀρπάξε μιά γουνένια ζακέττα, πού βρισκόταν ριγμένη ἀπάνω σὲ μιά καρέκλα, τὴν φόρεσε, ἔβαλε ἕνα ποικίλο στὸ κεφάλι της καὶ προσεζικὰ βῆκε στὸ διάδρομο. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ σκάκι τῆς ὑπηρεσίας καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ καλεῖς, διέσχισε τὴν αὐλὴ, πῆγε στὸ γραφεῖο καὶ μῆκε στὸ μικρὸ ἀντονακτὴ τῆς, τὸ ὁποῖο ἦταν πάντοτε ἔτοιμο. Ἀθόρυβα ἐξήλθε. Πέρασε τὴ μεγάλη ἐνδοροστοιχία καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο. Μετὰ ἕνα λεπτό ἔτρεχε μὲ δαμνομένη ταχύτητα στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, πρὸς τὸ Φόλκστον...

Μόλις τὸ ἀντονακτὴ στάνηκε μπροστὰ στὸ πανδοχεῖο, τὸ «Μπλου-Μπέλ», ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀπτόμα καὶ στὸ κατώφλι φάνηκε ὁ Γκάου.

—Ἔδιθ !...

—Γκάου !...

Ὁ νέος κἀνῆσε διὰ τῆς καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

—Ὁ ! Γκάου ! ἔνε ἀλήθεια ἡ μὴπως ἐννοεῖται ; Μετὰ τέσσερα χρόνια, δὲν ἔλπιζα πὺς νὰ σὲ ἴδῳ ! Κι' ἂν ἐχόρσων μιά μέρα ἀργότερα... Ἐέρεις ;...

—Ναί ! Τὸ διάβασα σὲς ἐφημερίδες ! Γ' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἔρθω. Ἀν ἄργον νὰ ἔρθω, ἦταν γιατί ἤθελα νὰ περὶσσότερο νάχω νὰ σοὺ προσφέρω. Δὲν ἔνε βέβαια μεγάλα πράγματα. Εἶμαι πάντοτε ἕνας ἀπλοῦς νανικό, ἀλλὰ εἶμαι πρῶτος πλοῖαρος τῶρα στὸ ταχύτερο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερκοιμει-

—Ναί ! Τὸ διάβασα σὲς ἐφημερίδες ! Γ' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἔρθω. Ἀν ἄργον νὰ ἔρθω, ἦταν γιατί ἤθελα νὰ περὶσσότερο νάχω νὰ σοὺ προσφέρω. Δὲν ἔνε βέβαια μεγάλα πράγματα. Εἶμαι πάντοτε ἕνας ἀπλοῦς νανικό, ἀλλὰ εἶμαι πρῶτος πλοῖαρος τῶρα στὸ ταχύτερο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερκοιμει-

—Ναί ! Τὸ διάβασα σὲς ἐφημερίδες ! Γ' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἔρθω. Ἀν ἄργον νὰ ἔρθω, ἦταν γιατί ἤθελα νὰ περὶσσότερο νάχω νὰ σοὺ προσφέρω. Δὲν ἔνε βέβαια μεγάλα πράγματα. Εἶμαι πάντοτε ἕνας ἀπλοῦς νανικό, ἀλλὰ εἶμαι πρῶτος πλοῖαρος τῶρα στὸ ταχύτερο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερκοιμει-

—Ναί ! Τὸ διάβασα σὲς ἐφημερίδες ! Γ' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἔρθω. Ἀν ἄργον νὰ ἔρθω, ἦταν γιατί ἤθελα νὰ περὶσσότερο νάχω νὰ σοὺ προσφέρω. Δὲν ἔνε βέβαια μεγάλα πράγματα. Εἶμαι πάντοτε ἕνας ἀπλοῦς νανικό, ἀλλὰ εἶμαι πρῶτος πλοῖαρος τῶρα στὸ ταχύτερο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερκοιμει-

—Ναί ! Τὸ διάβασα σὲς ἐφημερίδες ! Γ' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἔρθω. Ἀν ἄργον νὰ ἔρθω, ἦταν γιατί ἤθελα νὰ περὶσσότερο νάχω νὰ σοὺ προσφέρω. Δὲν ἔνε βέβαια μεγάλα πράγματα. Εἶμαι πάντοτε ἕνας ἀπλοῦς νανικό, ἀλλὰ εἶμαι πρῶτος πλοῖαρος τῶρα στὸ ταχύτερο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερκοιμει-

—Ναί ! Τὸ διάβασα σὲς ἐφημερίδες ! Γ' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἔρθω. Ἀν ἄργον νὰ ἔρθω, ἦταν γιατί ἤθελα νὰ περὶσσότερο νάχω νὰ σοὺ προσφέρω. Δὲν ἔνε βέβαια μεγάλα πράγματα. Εἶμαι πάντοτε ἕνας ἀπλοῦς νανικό, ἀλλὰ εἶμαι πρῶτος πλοῖαρος τῶρα στὸ ταχύτερο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερκοιμει-

—Ναί ! Τὸ διάβασα σὲς ἐφημερίδες ! Γ' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἔρθω. Ἀν ἄργον νὰ ἔρθω, ἦταν γιατί ἤθελα νὰ περὶσσότερο νάχω νὰ σοὺ προσφέρω. Δὲν ἔνε βέβαια μεγάλα πράγματα. Εἶμαι πάντοτε ἕνας ἀπλοῦς νανικό, ἀλλὰ εἶμαι πρῶτος πλοῖαρος τῶρα στὸ ταχύτερο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερκοιμει-

—Ναί ! Τὸ διάβασα σὲς ἐφημερίδες ! Γ' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἔρθω. Ἀν ἄργον νὰ ἔρθω, ἦταν γιατί ἤθελα νὰ περὶσσότερο νάχω νὰ σοὺ προσφέρω. Δὲν ἔνε βέβαια μεγάλα πράγματα. Εἶμαι πάντοτε ἕνας ἀπλοῦς νανικό, ἀλλὰ εἶμαι πρῶτος πλοῖαρος τῶρα στὸ ταχύτερο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερκοιμει-

—Ναί ! Τὸ διάβασα σὲς ἐφημερίδες ! Γ' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἔρθω. Ἀν ἄργον νὰ ἔρθω, ἦταν γιατί ἤθελα νὰ περὶσσότερο νάχω νὰ σοὺ προσφέρω. Δὲν ἔνε βέβαια μεγάλα πράγματα. Εἶμαι πάντοτε ἕνας ἀπλοῦς νανικό, ἀλλὰ εἶμαι πρῶτος πλοῖαρος τῶρα στὸ ταχύτερο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερκοιμει-

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν ἀναγνωστῶν μας :

Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα παρουσιάσθη εἰς τὰ Γραφεῖα μας ὁ κ. Χρ. Ἀρναῖτης, Κολοκοτρώνη 65 Ἐνταῦθα, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 51768 λαχοῦ, ὅστις κερδίζει ἕν ὕψος γυναικείον, ἀξίας δραχμῶν 1.500, καὶ παρέλαβε τὸ δῶρον του.

Ἐπίσης ἐκ μέρους τῆς ἐν Μιτυλήνῃ ἀναγνωστῆρας κας Κας Μ. Βασιλείου, ἥτις ἐκέρδισε τὸ ἕτερον τῶν γυναικείων ὕψος, ἐλάβομεν τὴν κάτωθι εὐχαριστήριον ἐπιστολήν :

Μιτυλήνη, 6 Ὀκτωβρ. 1934

Κυρίε Κ. Θεοδωρόπουλε, Προχθὲς ἡ ἀνεμία μου Δις Ἑγγλεζοπούλου μοῦ ἀπέστειλεν ἐξ Ἀθηνῶν τὸ λαμπρὸν δῶρον μου τοῦ Μεγάλου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας». Μοῦ ἤρρεον ὑπερβολικὰ τὸ ὥρανον αὐτὸ ὕψος, ὡς καὶ ὁ χρωματισμός καὶ τὸ καλαίσθητον σχῆμά του. Δι' ὁ σὰς εὐχαριστῶ δὲ νὰ συνιστῶ εἰς τοὺς γνωστούς μου τὸ ἀξιόλογον περιδικὸν ὕμνον «Οἰκογενείας», τὸ ὁποῖον, ἐκτός τῆς πνευματικῆς εὐχαριστήσεως καὶ ὠφελείας, πού παρέχει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του, δίδει συγχρόνως καὶ τὸσον ἐκλεκτὰ καὶ μεγάλα δώρα. Εὐχαριστοῦσα ὁμὰς καὶ πάλιν θερμῶς, διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως.

Μαρία Μ. Βασιλείου

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΑ

Οἱ κ. κ. Γ. Σκενοφύλαξ Φαίλ-

νιο τοῦ κόσμου καὶ εἶμαι μέτοχος στὴν Ἐταιρεία...

—Τὰ συγχαρητήριά μου, Γκάου ! Κι' ἐγώ...

—Ὁ ! ἔσθι θὰ προτιμᾷς, βέβαια, νὰ γίνῃς σύζυγος τοῦ λόρδου Ντόφιν...

—Γκάου, γιατί δὲν λὲς πὺς μ' ἀγαπᾷς, γιατί δὲν μοῦ λὲς νὰ γίνω γυναῖκα σου ;

—Ἀλλὰ, Ἔδιθ, ἀγαπημένη μου, ἦρθε ἐπιτήδευσις ἀπὸ χιλιάδες μίλια μακριὰ, γιὰ νὰ σοὺ τὸ πῶ...

—Πῆς το, λοιπόν, καθαρά, κοντέ !...

Σὰν ἀστράτη τὸ μικρὸ κίτρινον ἀντονακτὴ τῆς λαίδης Ἔδιθ Σόου-τελ ἔτρεχε μέσα στὴ νύχτα. Καὶ μέσα στὴ νύχτα, ὁ κρότος τῆς μηχανῆς ἐκτοξεύετο μὲ τὸ ἀγριο φτεροῦσμα τοῦ γερασμένου, πού ἀρπάζοντες τὴ λεία του, ἐφύγετε μακριὰ, ἐλευθερὰ πούλι !...

ED. RUTT

ρον 22 Πειραιεύς, Μαρία Λεονταρίτου Ζακύνθος, Μαρία Μπουχλοῦτου Πειραιεύς, Μιχαὴλ Σπανοῦ δάκης Ἀρχιφύλαξ Χωροφυλακῆς Ἐνταῦθα, Ἀγγελ. Ἀργυριάδου Ἅγιος Διονύσιος Πάτρις, ἐκέρδι-σαν ἀνὰ μίαν σειρὰν τῶν ἔργων τῆς Β.βλίου τῆς «Μπουκέτου».

Ἐπίσης οἱ κ. κ. Σωκρ. Σωκρατίδης σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος Θεσσαλονίκης, Ἐλένη Μαῖδου Ἀγίου Δημητρίου 65 Θεσσαλονίκης, Δημ. Κυριαζοπούλου Γαρδικίου καὶ Ραιδεστοῦ Πειραιεύς, Γ. Α. Γεωργιάδης ὁδὸς Λεῖωνος 26 Λευκωσία, Φώτιος Καϊούλου Σέρραι, εὐριδ. Ἰωαννίδου Λάρναξ, Δωρὰ Ἀφεντάκη Χανιά, ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Ὁσάτως οἱ κ. κ. Χρ. Δημητρίου Τηγάιν Σάμου, Εὐάγγ. Πλαφάδης Καστὸν Λέμνου, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα».

Τέλος οἱ κ.κ. Ἀθαν. Γαριδάλης Κων/πόλεως 28 Ν. Φάληρον, Εὐρ. Ἀργυροπούλου Αἴγιον, Γ. Κομπόκης Καβάλλα, Τσαγιάννος Καβάλλα, ἐκέρδιαν ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλας».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 5ΟΥ ΙΣΤΙΘΙΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»,

Κατὰ τὴν 5ην κλήρωσιν τοῦ Λεκαπενθημέρου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας», ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὴν παρελθούσαν Τετάρτην 17 Ὀκτωβρίου, ἐκέρδιον αὐτὰ σειρὰν οἱ κάτωθι ἀριθμοί :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς 17637, ὅστις κερδίζει δραχμὰς 500.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς 11472, ὅστις κερδίζει ἕνα μπαγιλὸ Βοημίας.

Ὁ 3ος ἀριθμὸς 5200, ὅστις κερδίζει 25 λίμνες Ξυρίσματος Radiant.

Καὶ ὁ 4ος ἀριθμὸς 22333, ὅστις κερδίζει ὀλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοί, οἱ λήγοντες εἰς 37 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 17637), κερδίζουν ἀνὰ ἕν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ἀρσεναίας των, ἡ ἕνα βιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης μας, τῆς αὐτῆς ἀξίας μὲ τὸ Ἡμερολόγιον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΩΝ ΦΙΑΜ

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἡ Σύλβια Σίδνεϋ, ἡ «βεντέττα» μὲ τὸ πὺ γλυκὸ χαμόγελο, ἀποσχόλησε τὶς ἐφημερίδες μ' ἕνα καινούργιο σκάνδαλό της. Κατάρθωσε νὰ χωρίσῃ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα... ἀμερικανικὸ στοίχημα, τὸ πὺ τρυφερὸ ἀνδρὸ γυνὸ τῆς φιλομουπολίας, τὸν «μίστερ» καὶ τῆς «μίσσε» Μάρτεν.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐδὼ κ' ἕνα μῆνα, ἡ εὐθὺμη «βεντέττα» διασκεδάζε ἕνα βράδυ στὸ περίφημο κέντρο ἡ «Φουλκέρ», μαζὺ μὲ τὸν Γκάου Κοῦπερ, τὴν Τζίν Χάρλου, τὴν Μάργκαρετ Χάμιλτον καὶ τρεῖς βαθύπλουτους Ἀμερικανοὺς θαυμαστάς της. Στὸ διπλανὸ τραπέζι καθόντουσαν κ' ἔπιναν ἥσυχα σαμπάνια οἱ διὲ ἑρωτευμένοι σύζυγοι. Δὲν τοὺς ἐνδιέφερε, καὶ νόμιζε κανεῖς, πὺς βρίσκονται κ' ὁ ἕνας κύτταξε τὸν ἄλλο σὰς μάτια μὲ συγκινητικὴ τρυφερότητα. Κι' ὅμως, εἶχαν τρία χρόνια παντρεμένοι. Σὲ μιά στιγμὴ λοιπόν ἡ Μάργκαρετ Χάμιλτον εἶπε στὴν εὐθὺμη συντροφίκα της :

—Ἐξέρτε γιατί χωρίζουν εὐκολα στὸ Χόλλυγουντ ;

—Γιατὶ ὑπάρχουν πολλὰς ὁμορφες γυναῖκες, ἀπάντησε ὁ Γκάου Κοῦπερ.

—Κι' ὅμως, ξέρω ἕνα ἀνδρα, πὺ δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὲς... εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς. Κι' αὐτὸς εἶνε ὁ φίλος μου ὁ Μάρτεν. Ἡ γυναῖκα του ποτὲ δὲν παραπονήθηκε γιὰ τίποτε. Βάζω στοίχημα χιλιά δολλάρια ὅτι καμμιὰ σὰς δὲν θὰ τὸν καταφέρῃ νὰ τὴν θάρρη. Ἀγαπᾷ τὴν σύζυγόν του.

Ἡ Σύλβια Σίδνεϋ, πειραγμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν παρατήρησιν, διπλάσιασε τὸ στοίχημα καὶ δέχτηκε νὰ κἀν τὸν «μίστερ» Μάρτεν νά... παραστρατήσῃ !

Καὶ τὰ κατάφερε περίφημα. Χρεώστηκε ὅμως μιά ἐβδομάδα συστηματικῆς πολιορκίας γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά του. Τὸν ἀκολουθοῦσε στοὺς χοροὺς, στὰ θεάτρα, παντοῦ κατὰ τοῦ χαμογελοῦσε μὲ τὸν κῆλ, ὁ ἄτυχος Μάρτεν ἀντιστάθηκε μ' ὅλην τὴν δύναμιν σ' αὐτὸν πειρασμό, μὰ δὲν κατάρχησε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν παγίδα. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἄρχισε ν' ἀγαπᾷ τὴ Σύλβια γυναῖκα του.

Ἐπαιψε τὴν παῖρην τὸ βράδυ μαζὺ του γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ μέρες, ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῶν Χόλλυγουντ. Στὸ ἥλ' τῆς ὁμορφῆς «βεντέττας» Ἡ Σύλβια Σίδνεϋ εἶχε κερδίσει τὸ στοίχημα. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν λόγος ν' ἀποσχολῇται μὲ τὸν Μάρτεν καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὸν ἐγκατέλειπε στὴν τύχην τρελλὰ ἑρωτευμένος μαζὺ της. Τὸ σπῆτι τὸν στενοχωροῦσε καὶ τὸν νεύριζε. Καὶ γιὰ νὰ πὺς τὴν ἡσυχία του, ζήτησε ἀπὸ τὴν γυναῖκα του νὰ τοῦ δώσῃ τὸ διαζύγιον.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μὰ ἡ Λεωνόρα, βλέποντας ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν συνερχόταν, τράβηξε τὸ ἔγχευμά της, τ' ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ λαμπὸ του, καὶ τὸ πῆρε ἐλαφρά ! Τὸ αἷμα ἀνατῆθηκε ! Αὐτὸ τὸ ζήτημα ζήτησε τὸν Κονσίν.

Εἶδε τότε τὴν γυναῖκα του πὺς κρατοῦσε τὸ μαχαίρι ! Καὶ γιὰ πρῶτη φορά, αὐτὸς, ὁ ἀνάνδρος, ὁ δειλός, καθὼς τοῦ εἶχε πῆ ἡ Λεωνόρα, αὐτὸς, πὺς πέρασε ὅλην τὴν ζωὴν, μὲ τὸν τρώο τῆς δολοφονίας, γιὰ πρῶτη του φορά, τώρα, δὲν φοβήθηκε ! Ἡ Λεωνόρα, ὁ Γκιζ, ὁ βασιλιάς, ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐπανάστασις, ἔλεγε ἡ τρελλὴ φιλοδοξία του, ὅλα τὰ παράπολα ὀνειρά του, ἐξαφανίστηκαν, μὲ μιὰς, ἀπὸ τὸ μυαλό του, καὶ μὲ μιὰς ἐκστατικῇ, μὲ χεῖλιν πύτρεμαν, ψιθύρισε στὴν ἐξοχικὴν γυναῖκα του :

—Στὸ Μεντόν... Στὴν «Κλέττα» - Κί σ' α... Ἡ Γκιζέλα !...

—Ναί ! μούγκρισε ἡ Λεωνόρα, σκαμπιμένη ἀπὸ ἀπάνω του, ἀν ἄπεινα. Ἐ, λοιπόν, ναί, ἐκεῖ πέρα βρίσκεται ! Πά' την ὅποτε θέλεις, σοὺ τὴν δίνω !...

—Λεωνόρα !

—Ὅποτε θέλεις ! Κι' αἰῶρο, ἀκάμα !...

—Ἀμῶς, τώρα ! ὄργησε ἡ Κονσίν, τρώοντας τὰ μαλλιά του. Γιατὶ νὰ μὴ σ' ἔχω ξεκάνει !

—Θὰ με σκοτώσῃς αἰῶρο ! εἶπε ἡ Λεωνόρα, ἄγρια, τρομερὴ σὰν Ἑρινύς. Θὰ με σκοτώσῃς αἰῶρο, κάνε ὑπομονή ! Αἰῶρο θὰ τὴν ἔλθῃς τὴ Γκιζέλλα σου ! Γιατὶ αἰῶρο, αἰῶρο, Κονσίν, αἰῶρο, θὰ εἶσαι βασιλιάς ! Πήγαινε, τώρα, νὰ συναντήσῃς, μέσα, αὐτὸν πὺς εἶνε τώρα βασιλεὺς καὶ πὺς κρατεῖ προσωρὶνὰ τὴ θέσιν σου...

Καὶ μανιασμένη, ἀποθηριωμένη, μὲ δεκαπλασιασμένης τῆς δυνάμεως της, ἔσπρωξε τὸν Κονσίν πρὸς τὴν αἰθούσα τοῦ θρόνου. Κι' εἰκομαζόταν κ' αὐτὴ νὰ τρέξῃ στὴ διπλανὴν τὴν κάμαρα — ὅταν ἔξαφνα ἐβγαίνει στὴν θέσιν τῆς ἐμβρόντητης καὶ ἀπολυμένης στὸ κατώφλι : Μπροστὰ της ἦταν τώρα μοναχὰ ὁ Μπελφεγκόρ !...

—Ὁ Λορέντζο ; ! φώναξε λαχανιασμένη μ' ἕνα βλέμμα ἀπειλητικόν.

—Μὴ φοβάστε, ἔννοια σας, κυρία, καὶ παρακολουθετὰ δὲν ἔχω τὸν...

—Θέλησε νὰ σ' ἐξαγοράσῃ, ἔ;...

—Ναί, κυρία, θέλησε νὰ τὸ κάνει αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀπὸ αὐτοὺς πὺς πουλοῦνται. Ἀνέβηκα καὶ τότε, ξαφνικά, σήκωσε τὸ παρατετασμά, γιὰ νὰ μὲ φέρῃ. Ἀλλὰ τραβήχτηκε πίσω. Ἐκανε σὰν τρελλός. Καὶ μὲ τὴ μάτια μὲ κῆλταξε, κυρία !...

—Ἦσαν πὺς φοβερά καὶ ἀπ' τὰ δικὰ σας !...

—Καὶ τώρα, πὺς βρίσκεται, πὺς εἶνε ; Μῖλα λοιπόν, ἄθλιε ! Πὺς εἶνε ; !...

—Ναί, ἐκεῖ !... ἔκανε ὁ μαῦρος, τετνώνοντας τὸ χέρι.

Κι' εἶδε τὰ πλήθη τῶν ἐγγενῶν, πὺς ἦσαν γύρω στὸν βασιλεῖα. Κ' ἡ Λεωνόρα ἔξαφνα, τὸν εἶδε ! Εἶδε τὸν νάνο πὺς γλιστροῦσε μέσα στὰ πλήθη, κ' εἶχε πάει κοντὰ στὸν βασιλεῖα ! Ἀπόμεινε κοκκαλωμένη, ἀναδύη !...

—Μὲ μάντεψε ! Σάει τὴν κατάβηξιν του, καὶ θὰ με καταγγείλῃ !...

Ἡ φοβερὴ ἐκείνη ταραχὴ τῆς βάσταξε ἀπὸ τὸν δευτερόλεπτον. Ξαφνικά, ἀνέπνευσε. Ὁ Λορέντζο μῆλσε τάχα, εἶπε τίποτα, κρυφὰ, στὸν βασιλεῖα ; Ὁχι, ὅχι, δὲν ἦταν δυνατόν ! Δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ βγάλῃ τσιμουδιά !

Νὰ τος, τώρα, πὺς ξαναγυρῇ, γλυστροῦντας μὲ σὰ στὸν αἰθῶνα τὸ πλῆθος... Ἡ Λεωνόρα ἀρπάξε, τότε, τὸ μαῦρο ἀπ' τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε γοργὰ καὶ σιγανά :

—Θὰ περιμένῃς, πρῶτα νὰ διώξῃς τ

71:

—Τώρα μπορώ πια να πεθάνω, να πεθάνω! Νά η ξελίλει, η ώρα μου, νά η σωτηρία της ψυχής μου! Ο Θεός τὸ θέλει να πεθάνω, αφού μου φέρνει αὐτὴ τὴν εὐκαιρία... αφού μούστειλε τὸν ἄνθρωπο αὐτό...

Καὶ τότε, μιὰ παράδοξη γαλήνη ἀπλώθηκε στὴν ξαλλή μορφή του. Νὰ τί τοῦ εἶχε πῆ ὁ Κογκολέν:

—Κύριε μάγε, δὲν ἦρθα γιὰ λογαριασμό μου, ἦρθα γιὰ τὸν ἀφέντη ντὲ, τὸν κύριο ντὲ Τρεμαζέν ντὲ Καπεσιάν...

Ο Λορέντζο τοῦ παράτησε τὰ χέρια, κι' αὐτὸς ἐπωφεληθῆκε τὴν τρέξη πρὸς τὴν πόρτα. Καὶ τότε ἄρχισε μιὰ τραγική, καὶ κομική, συγχρόνως, παντομίμα, κομική καὶ φρικαστική.

Ο Κογκολέν κυττοῦσε πῶς νὰ φύγει, πῶς νὰ τὸ σκάσει ἀπ' αὐτό τὸ μαύρο ἄντρο, ποῖνοιωθε τὴν ἀνάστα τὸν θάνατον. Κι' ὁ Λορέντζο κυττοῦσε μὲ τὴν τρώπα νὰ ἐξηγήσει στὸν ἄνθρωπο αὐτό, πὺ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπ' τὸν τρώμα, ὅτι ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἱππότη, νὰ τρέξῃ, ἀμέσως, σὲ Μεντιόν, νὰ προστάξῃ νὰ γλυτώσῃ τὴ Γκιζέλλα! Κι' ὅτ' αὐτὰ, χωρὶς νὰ πῇ κανένα ὄνομα! Οὐτ' ἐκείνης, οὐτε τοῦ ἱππότη, οὐτε τοῦ μέρους πὺ ἐπρεπε νὰ πῇ...

Βάρανε, ἀπάνω καὶ στοὺς δυὸ, ἡ τρομερὴ ματιά τοῦ Μπελφεγκό.

—Ε, λοιπόν! φώναξε, τάχα χαρὰ, ὁ νάνος. Τί θέλεις, παλληκάρι μου, καὶ γιὰ ποῦ λόγῳ μούφρεσε αὐτὰ τὰ χέρια; Μίλησε, τί διάβολο!... Γέλοισε. Ἡ μορφή του δὲν ἐξέφραζε, παρὰ εὐγένεια καὶ προθυμία, τώρα. Κυττοῦσε τὰ πακέτα τὸν δοῦνόν του, τ' ἀρδιασμένα σ' ἓνα ὄφρι χαμηλὸ, σὺν νὰ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πελάτη του. Ὁ Κογκολέν ἤσυχασε λιγάκι. Ἡ καρδιά του σὺν νὰ γύρισε στὸν τόπο τῆς.

—Δὲν πρόκειται γιὰ μένα, σὰς εἶπα! εἶπε ξανά. Πρόκειται γιὰ τὸν ἀφέντη μου, τὸν κύριο ἱππότη...

—Σιωπὴ! μούγκρισε ὁ Λορέντζο, κεραυνώνοντάς τον μὲ τὸ βλέμμα.

Ο Κογκολέν ὀπισθοχώρησε πεφίρτος, καὶ ὀργισσε:

—Ἀφῆστε με νὰ φύγω! Δὲν θέλω τίποτε, τίποτε, σὰς λέω!...

—Α, ὅχι, ὅχι, πὺν νὰ πάρον οἱ δαίμονι! Μὲ παῖρνεις, λοιπόν, γιὰ λοποδοτῇ;

—Μὲ πλήρωσε, θὰ πάρῃς ὅτι πρέπει — ἡ σὲ πνίγω, τώρα, ἐδῶ μέσα, σὲ πνίγω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια! Τί θέλεις, μίλησέ μου τέλος πάντων...

Ο Κογκολέν κίνησε τὸ κεφάλι, σὺν καταδικασμένους, πὺ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς, μ' αὐτό, θὰ λευτερώσαν ἐπ' αὐτόν:

—Νά, εἶπε γρήγορα, ἔχω ἕναν ἀφέντη, ποῦλασε ὅλη τὴν περιουσία του. Κι' ἐπειδὴ, ὁ ἀφέντης μου, καθὼς σὰς ἔχω πῇ, εἶνε ὁ κύριος ἱππότης...

—Σιασμός! ὀβριάζε ὁ Λορέντζο.

Ο Κογκολέν πῆγε καὶ κύλησε στὸν τοίχο, ἔγρισε τὸ κεφάλι του, καὶ ὀργισσε:

—Γιὰ σῆμα, θὰ παιδί μου! ἔκανε πάλι ὁ Λορέντζο ἡμέρα. Πῶσον καὶ ἔχει νὰ δὲν δῆς!...

—Ποῖν; τραβῆσε ὁ Κογκολέν, σὺν νάβλεπε τὸ Βελζεβὺλ μισο-

στά του.

—Τὸν ἀφέντη σου! ἔκανε ὁ Λορέντζο, σκουπίζοντας τὴν στάλῃ τοῦ ἱδρώτος, πὺν τὸν καταλημνύριζαν τὸ μέτωπο. Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ γιαιτρέψω τὸν ἀφέντη σου, πρέπει νὰ μάθω πῶς τὸν ἀντάμωσες...

—Εἶνε δυὸ ὄρες, ἀποκρίθηκε ὁ κείνος, ξανασημαχώντας καὶ πάλι. Κι' ἔλεγε ἀπὸ μέσα του: Τί διάβολο! Τί σοὶ μάγος εἶνε τοῦτος; Δὲ! Πότε σὺν ἀρῶνα, πῶς σὺν ἱππασμένους...

—Καὶ πότε θὰ τὸν ξαναδῆς; Πρόσεξε, μὴν μπεῖδεσαι! Εἶνε σπουδαῖο αὐτὸ πὺν σὲ ρωτᾷ...

—Πότε θὰ τὸν ξαναδῶ; Ἀμέσως μόλις φύγω ἀπὸ δω. Κάθετα σὲ...

—Σιασμός, σοὺ λέω! βροντοφώνησε ὁ νάνος, οἰχνοῦντας μιὰ λοξὴ ματιά σὲ μαῦρο.

Ο Κογκολέν γονάτισε, καὶ τραβῆσε:

—Αχ, δὲν θὰ βγῶ, λοιπόν, ἀπὸ δω μέσα; Ἀχ, κακομοίρη Κογκολέν, τί σούρθε νὰ κουβαλήθῃς ἐ-

νὲ μιὰ χαρὰ! Θάχατε ἀκούσει καὶ σῆς, βέβαια, ὅτι ὁ κύριος ἱππότης...

—Σιασμός! τὸν ἔκοψε ξανά, ὁ νάνος, σὺν τρελλός.

Ο Κογκολέν κυλίστηκε σὲ πάτωμα, καὶ ὀργισσε:

—Αἰμάν, σκοτώστε με, νὰ ἴσω χάσω πια!...

—Εἰλα, σῆμα! εἶπε ὁ Λορέντζο. Εἶσαι καλὸ παιδί, τὸ βλέπω— μὴ φοβῆσαι! Ἀλλ' ἀφοῦ τ' ἀφέντικὸν σου δὲν εἶν' ἄρρωστο, τί θὰς γι' αὐτόν; Μήπως εἶνε ἐρωτευμένος;...

—Οχι... δηλαδή, νά, εἶνε... τραβῆσε ὁ Κογκολέν, κι' εἰδὼς ἀνασηκώθηκε, ξεθαρομένο: πάλι.

Ἀλλὰ δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ λόγος, πὺν μ' ἔφερε ἐδῶ πέρα. Ὁ ἀφέντης μου, καθὼς σὰς εἶπα πρῶν, ἔχασε ὅλη τὴν περιουσία του. Καὶ φαντάζομαι ὅτι θὰ τρέξῃ, σύντομα, νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη τοῦ ἀλλοῦ, σὲ κανένα τίμιο σπιτάκι παιχιδιού. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἦρθα νὰ γινῶμαι... κανένα φυλαχτό... ἡ καμιά δέσει... γιὰ νὰ τοῦ τῇ δώσω... νὰ

—Ναί, νά, μιὰ προσευχὴ πρὸς τὸν Ἐρμῆ, τὸ Θεὸ τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ χρήματος...

—Α! ὦ! μάλιστα! Ἔτσι μούλεγε κι' ὁ δάσκαλος, τὸ παλὸν τ' ἀφέντικὸν μου! Μάλιστα!...

—Θὰ σὲ γράψω. Πρέπει ὁ ἀφέντης σου νὰ τῇ μάθῃ ἀπ' ἐξῶ, δῆλως ἄλλο. Καταλαβαίνεις τί θὰ πῇ αὐτό, πιστεύω!...

—Απ' ἐξῶ, νά, κύριε μάγε, ἔξω!

—Κι' ἀπὸψε, τὸ ταχύτερο, τ' ἀκούς; Εἰμαστε, ἴσα - ἴσα, ὑπὸ τὴν ἀπῆλτα τοῦ ἄστρου τοῦ Ἑρμοῦ! Αὐτοῦ θάνατο πολλὸ ἀγῶν, τ' ἀκούς;

—Οὐ, σὲ μιὰν ὥρα θὰ τὴν ἔξω, κίβλας, θὰ τὴν ἔξω ἀπ' ἐξῶ, καὶ νεράκι!...

—Εἶσαι σίγουρος γι' αὐτό; ἔκανε ὁ Λορέντζο μὲ στοικὴ γαλήνη.

—Ὅπως σὰς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε, σὰς λέω! Θὰ τὸν ξαναῖσω, ἀμέσως μόλις πάω. Θὰ τοῦ δώσω τὴν προσευχὴ σὰ χέρια. Κι' οὔτε θὰ τὸν ἀφήσω νὰ ξανακοιμηθῇ, ἀν δὲν τῇ μάθῃ ἀπ' ἐξῶ καὶ νεράκι!...

—Καλὰ, μπράβο! εἶπε ὁ Λορέντζο, μὲ φωνὴ πὺν ἔτρεπε, τώρα, σπασμωδικά.

Ἐκείνος, τότε, σὲ τραβῆσε, ἔβαλε μιὰ πέννα, πὺν ἦταν πάντα ἔτοιμη ἐκεῖ, διπλὰ σὲ σωρὸς χαρτῶν, γεμάτων καθολικὰ σημεῖα. Ἐβόρεσε μιὰ ματιά σὲ Μπελφεγκό... Ἐκείνος χαμουριόταν.

Ο Λορέντζο ἔγραψε ἀμέσως, θιαστικά.

Ἐγραψε δυὸ ἀράδες. Στέγνωσε, τότε, τὸ κόκκινο μελάνι (πὺν ὀφελές, τὸ περνοῦσε, στοὺς ἀφελῆς, γιὰ αἶμα!), διπλώσε τὸ χαρτί, τὸ σφράγισε καὶ τῶσε σὲ τὸν Κογκολέν.

—Τρέχα! τοῦ ψιθύρισε. Μὴ στέκεσαι καθόλου! Ὁ ἀφέντης σου νὰ μὴ θὰ πῇ ὅτι ἔχω ὅτι γράφει— ἀλλ' ἀμέσως, ἀπάρε, μ' ἐννοεῖς; καὶ θὰ γίνῃ πλούσιος, σὲ λέω! Τρέχα καὶ πῆς τοῦ ἀπὸ μέρους μου μ' ἀκούς; — ὅτι ἐγὼ, ὁ μάγος τῆς Γεφύρας, τοῦ φωνάζω, ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου, νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Θεός, καὶ καλὴ, καλὴ ἐπιτυχία!...

—Ὁ! ὦ! μισομούρισε ὁ Κογκολέν.

—Ὁ νάνος ξαναβῆκε, κροπώντας ἓνα ἀναμένο φανάρι...

δῶ; ὦ! Τί σούρθε; ὦ!...

Ὅποιος θὰ μποροῦσε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά σὲ μυλὸ καὶ σὲ τὴν ψυχὴ τοῦ νάνου, θάμνε, ἀληθινὰ, καταπληκτικὸ ἀπὸ ὅλο κ' ἀπὸ θαυμασμό. Ὁ Μπελφεγκό, ὅμως, καθόταν ἀδιάφορος, καὶ παρακολούθησε τὴ σκηνή. Ἦταν ἐκεῖ, ἀπλῶς, γιὰ τὴν ἐκτέλεσι μιᾶς ἐντολῆς τῆς κυρίας του, τίποτ' ἄλλο: νὰ ξεκάνῃ σὲ κάποια στιγμή, τὸ νάνο, καὶ νὰ τὸν ρίξῃ μέσα σὲν ποταμὸ! Ὅλα τ' ἄλλα, δὲν τὸν ἐνδιέφεραν. Ἦσχα περιμένε νὰ φύγῃ ὁ πελάτης...

—Ὅστε θὰ δῆς ἀπὸψε τὸν ἀφέντη σου; φώτισε μ' ἀγωνία ὁ Λορέντζο.

—Ναί, τραβῆσε ὁ Κογκολέν, ἀνίσως καὶ μ' ἀφήσετε...

Ο Λορέντζο ὀγκῆσε, καὶ σήκωσε σὲν ὄρανό τὰ μάτια, μὲ μιὰ θεομή, μεγάλη ἐκείνη...

—Πρόσεξε, φίλε μου, καλὰ! ἐξοκολούθησε. Ἀν θέλεις τὸ γιαιτὸ νὰ ἐνεργήσῃ, πρέπει ἀπὸψε, δῆλως ἄλλο, νὰ τὸ πῇ!

—Μὰ ὁ ἀφέντης μου, Χριστὸς καὶ Παναγία, δὲν ἔχει τίποτα, ἐ-

κερδίσθ!

Ὁ Λορέντζο ἔσκαψε σὲ γέλια. Ἐνα γέλιο νευρικό, φρενητιώδες, ἓνα γέλιο ἀπεραντῆς χαρᾶς, γέλιο μέχρι δακρύων, ἀσυγκράτητο— τὸ γέλιο, τέλος, ἐνὸς ἑραστοῦ, ἢ ἐνὸς πατέρα στοργικοῦ, σὲν ὅποιον ἀναγγέλλει ὁ γιαιτὸς, ὅτι ἡ κόρη του, ἢ ἡ ἀγαπημένη του, γλύτωσαν ὀριστικά, μέσα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου!...

—Σάβησαν! μούγκρισε ἀπὸ μέσα του.

Ο Κογκολέν ἀνοίγε μάτια ἐκθαμβά, ἀλλὰ τρέμοντας μὴν ἐπισύρῃ, πάλι, τὴν ὀργὴ τοῦ φρικαλέον μάγου, ἐπαγερούσε νὰ τὸν καλοπιάσῃ, γελώντας ἄθελμα, κι' αὐτὸς, μὲ τὸν μ' ἓνα στόμα ἀνοιγμένο ὡς τ' αὐτὰ. Ὁ Μπελφεγκό, βλέποντας αὐτὰ, ἄρχισε νὰ δειχνῇ, μολαστικά, κάποια σημεῖα ἀνυπομονίας.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Ὁ! ὦ! μισομούρισε ὁ Κογκολέν.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Μὰ ὁ ἀφέντης μου, Χριστὸς καὶ Παναγία, δὲν ἔχει τίποτα, ἐ-

κερδίσθ!

Ὁ Λορέντζο ἔσκαψε σὲ γέλια. Ἐνα γέλιο νευρικό, φρενητιώδες, ἓνα γέλιο ἀπεραντῆς χαρᾶς, γέλιο μέχρι δακρύων, ἀσυγκράτητο— τὸ γέλιο, τέλος, ἐνὸς ἑραστοῦ, ἢ ἐνὸς πατέρα στοργικοῦ, σὲν ὅποιον ἀναγγέλλει ὁ γιαιτὸς, ὅτι ἡ κόρη του, ἢ ἡ ἀγαπημένη του, γλύτωσαν ὀριστικά, μέσα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου!...

—Σάβησαν! μούγκρισε ἀπὸ μέσα του.

Ο Κογκολέν ἀνοίγε μάτια ἐκθαμβά, ἀλλὰ τρέμοντας μὴν ἐπισύρῃ, πάλι, τὴν ὀργὴ τοῦ φρικαλέον μάγου, ἐπαγερούσε νὰ τὸν καλοπιάσῃ, γελώντας ἄθελμα, κι' αὐτὸς, μὲ τὸν μ' ἓνα στόμα ἀνοιγμένο ὡς τ' αὐτὰ. Ὁ Μπελφεγκό, βλέποντας αὐτὰ, ἄρχισε νὰ δειχνῇ, μολαστικά, κάποια σημεῖα ἀνυπομονίας.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Ὁ! ὦ! μισομούρισε ὁ Κογκολέν.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Μὰ ὁ ἀφέντης μου, Χριστὸς καὶ Παναγία, δὲν ἔχει τίποτα, ἐ-

κερδίσθ!

Ὁ Λορέντζο ἔσκαψε σὲ γέλια. Ἐνα γέλιο νευρικό, φρενητιώδες, ἓνα γέλιο ἀπεραντῆς χαρᾶς, γέλιο μέχρι δακρύων, ἀσυγκράτητο— τὸ γέλιο, τέλος, ἐνὸς ἑραστοῦ, ἢ ἐνὸς πατέρα στοργικοῦ, σὲν ὅποιον ἀναγγέλλει ὁ γιαιτὸς, ὅτι ἡ κόρη του, ἢ ἡ ἀγαπημένη του, γλύτωσαν ὀριστικά, μέσα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου!...

—Σάβησαν! μούγκρισε ἀπὸ μέσα του.

Ο Κογκολέν ἀνοίγε μάτια ἐκθαμβά, ἀλλὰ τρέμοντας μὴν ἐπισύρῃ, πάλι, τὴν ὀργὴ τοῦ φρικαλέον μάγου, ἐπαγερούσε νὰ τὸν καλοπιάσῃ, γελώντας ἄθελμα, κι' αὐτὸς, μὲ τὸν μ' ἓνα στόμα ἀνοιγμένο ὡς τ' αὐτὰ. Ὁ Μπελφεγκό, βλέποντας αὐτὰ, ἄρχισε νὰ δειχνῇ, μολαστικά, κάποια σημεῖα ἀνυπομονίας.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Ὁ! ὦ! μισομούρισε ὁ Κογκολέν.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Μὰ ὁ ἀφέντης μου, Χριστὸς καὶ Παναγία, δὲν ἔχει τίποτα, ἐ-

κερδίσθ!

Ὁ Λορέντζο ἔσκαψε σὲ γέλια. Ἐνα γέλιο νευρικό, φρενητιώδες, ἓνα γέλιο ἀπεραντῆς χαρᾶς, γέλιο μέχρι δακρύων, ἀσυγκράτητο— τὸ γέλιο, τέλος, ἐνὸς ἑραστοῦ, ἢ ἐνὸς πατέρα στοργικοῦ, σὲν ὅποιον ἀναγγέλλει ὁ γιαιτὸς, ὅτι ἡ κόρη του, ἢ ἡ ἀγαπημένη του, γλύτωσαν ὀριστικά, μέσα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου!...

—Σάβησαν! μούγκρισε ἀπὸ μέσα του.

Ο Κογκολέν ἀνοίγε μάτια ἐκθαμβά, ἀλλὰ τρέμοντας μὴν ἐπισύρῃ, πάλι, τὴν ὀργὴ τοῦ φρικαλέον μάγου, ἐπαγερούσε νὰ τὸν καλοπιάσῃ, γελώντας ἄθελμα, κι' αὐτὸς, μὲ τὸν μ' ἓνα στόμα ἀνοιγμένο ὡς τ' αὐτὰ. Ὁ Μπελφεγκό, βλέποντας αὐτὰ, ἄρχισε νὰ δειχνῇ, μολαστικά, κάποια σημεῖα ἀνυπομονίας.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Ὁ! ὦ! μισομούρισε ὁ Κογκολέν.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Μὰ ὁ ἀφέντης μου, Χριστὸς καὶ Παναγία, δὲν ἔχει τίποτα, ἐ-

κερδίσθ!

Ὁ Λορέντζο ἔσκαψε σὲ γέλια. Ἐνα γέλιο νευρικό, φρενητιώδες, ἓνα γέλιο ἀπεραντῆς χαρᾶς, γέλιο μέχρι δακρύων, ἀσυγκράτητο— τὸ γέλιο, τέλος, ἐνὸς ἑραστοῦ, ἢ ἐνὸς πατέρα στοργικοῦ, σὲν ὅποιον ἀναγγέλλει ὁ γιαιτὸς, ὅτι ἡ κόρη του, ἢ ἡ ἀγαπημένη του, γλύτωσαν ὀριστικά, μέσα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου!...

—Σάβησαν! μούγκρισε ἀπὸ μέσα του.

Ο Κογκολέν ἀνοίγε μάτια ἐκθαμβά, ἀλλὰ τρέμοντας μὴν ἐπισύρῃ, πάλι, τὴν ὀργὴ τοῦ φρικαλέον μάγου, ἐπαγερούσε νὰ τὸν καλοπιάσῃ, γελώντας ἄθελμα, κι' αὐτὸς, μὲ τὸν μ' ἓνα στόμα ἀνοιγμένο ὡς τ' αὐτὰ. Ὁ Μπελφεγκό, βλέποντας αὐτὰ, ἄρχισε νὰ δειχνῇ, μολαστικά, κάποια σημεῖα ἀνυπομονίας.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Ὁ! ὦ! μισομούρισε ὁ Κογκολέν.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Μὰ ὁ ἀφέντης μου, Χριστὸς καὶ Παναγία, δὲν ἔχει τίποτα, ἐ-

κερδίσθ!

Ὁ Λορέντζο ἔσκαψε σὲ γέλια. Ἐνα γέλιο νευρικό, φρενητιώδες, ἓνα γέλιο ἀπεραντῆς χαρᾶς, γέλιο μέχρι δακρύων, ἀσυγκράτητο— τὸ γέλιο, τέλος, ἐνὸς ἑραστοῦ, ἢ ἐνὸς πατέρα στοργικοῦ, σὲν ὅποιον ἀναγγέλλει ὁ γιαιτὸς, ὅτι ἡ κόρη του, ἢ ἡ ἀγαπημένη του, γλύτωσαν ὀριστικά, μέσα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου!...

—Σάβησαν! μούγκρισε ἀπὸ μέσα του.

Ο Κογκολέν ἀνοίγε μάτια ἐκθαμβά, ἀλλὰ τρέμοντας μὴν ἐπισύρῃ, πάλι, τὴν ὀργὴ τοῦ φρικαλέον μάγου, ἐπαγερούσε νὰ τὸν καλοπιάσῃ, γελώντας ἄθελμα, κι' αὐτὸς, μὲ τὸν μ' ἓνα στόμα ἀνοιγμένο ὡς τ' αὐτὰ. Ὁ Μπελφεγκό, βλέποντας αὐτὰ, ἄρχισε νὰ δειχνῇ, μολαστικά, κάποια σημεῖα ἀνυπομονίας.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Ὁ! ὦ! μισομούρισε ὁ Κογκολέν.

—Αὐτὸ ἦταν; φώναξε ὁ Λορέντζο. Ἀκούσε, παλληκάρι μου, θὰ σοὺ δώσω ἓνα φυλαχτό, πὺν θὰ φέρῃ σὲν ἀφέντικὸν σου μιὰ τύχη ἡγεμονική, σὲν λέω!

—Μὰ ὁ ἀφέντης μου, Χριστὸς καὶ Παναγία, δὲν ἔχει τίποτα, ἐ-

κερδίσθ!

Ὁ Λορέντζο ἔσκαψε σὲ γέλια. Ἐνα γέλιο νευρικό, φρενητιώδες, ἓνα γέλιο ἀπεραντῆς χαρᾶς, γέλιο μέχρι δακρύων, ἀσυγκράτητο— τὸ γέλιο, τέλος, ἐνὸς ἑραστοῦ, ἢ ἐνὸς πατέρα στοργικοῦ, σὲν ὅποιον ἀναγγέλλει ὁ γιαιτὸς, ὅτι ἡ

—Χάρον, εἶσαι ὁ μόνος

εἶπε :

Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἔσωσε, δίχως ἄλ-
 λο, ἦταν ὅτι τὰ πατοῦσά μου ἦ-
 ταν πάντα. Ναι, σ' αὐτὰ χω-
 στάω τῇ ζωῇ μου. Τὰ βήματά μου
 λοιπὸν δὲν ἀκυρόνουνται μέσα
 στὸ ὕψιστον, ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν
 μποροῦσαν νὰ ἀντιληφθοῦν ποῦ
 στάθηκα γὰ νὰ μὲ σπιασθοῦν.
 Μὰ ἔτυχε καὶ γὰρ ἄλλο ἄνθρωπος.

1965

POZE ΣΑΡΡΩ

ΣΥΡΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ

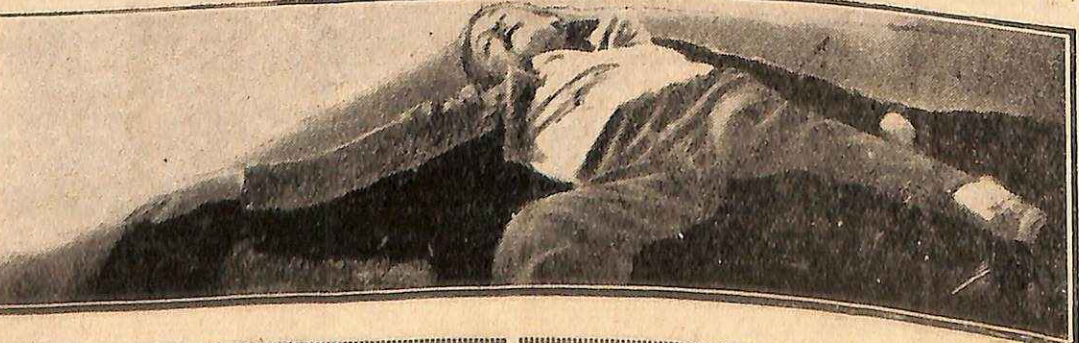
...τοὺς ἄνθρωποις. Ἀλλὰ τότε ἐκτελέσθησαν πλέον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὸ οὗτο ἦταν καὶ τυχερὸν, γιατί τὰ λί-
γα ἀρχικῶς σπύτια τῆς παραλίας
ἐξελίχθησαν μὲ τὴν πάροδο τοῦ
χρόνου στὴ σημερινὴ ἀνθηρὰ καὶ
σημαρτυρικὴ πρῶτευουσα τῶν
Κυκλάδων.

...
Ο Εδουάρδος Ζ' ήταν από τους
φανατικούς υποστηρικτές της
Τό. Το ενδιαφέρον του για κα-
λλιτεχνική εκδήλωση ήταν τό-
μεγάλο, ώστε πολλοί καλλιτέ-
η καλλιτεχνικά σωματεία α-
νώνονταν συχνά α' αυτόν για

Αλλά, με την ενθάρρυσί Σας, πορείτε να ξεαναγκάσετε την ισοαγωγή και τελειότερων προγραμμάτων χοροῦ.

»Γι' αυτό, παρακαλούμε θερ-

Τέλος ὅλο τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ
αδελφικοῦ τοῦ μικροῦ μονάρχου
νε γεμάτο ἀπὸ τοιοῦτον εἶδους πε-
ποιήσεις στὸν μικρὸ ἄτακτο πα-
τρί

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ "ΓΚΡΙΦΟΝ"

Η τραγική ζωή της Μιμή Περρέ. Η στενοχώριε της με την άστυνομία. Ένα έγκλημα στο καμαρίνι της. Ο παράξενος «σανσονιέ» του μιούζικ-χάλ. Ο τραγικός έρως του Χάιν. Τι απέκλυψαν οι έρευνες των άστυνομικών. Η δραματική ζωή των γυναικών στα νυχτερινά κέντρα της Μονμάρτης, κτλ.

Μιμή, η όμορφη χορεύτρια του, ορφανός σιγά-σιγά το ζεστό τοπί της. Της είχα δηλώσει μ' ένα σημείωμα ότι άποψε θα έπρεπε να σωματευτή για να μπορέσω να της πάρω μια συνέντευξη για την τραγική ζωή της. Κι εκείνη, σαν να έπαυσε στη στιγμή το ρόλο καμιάς σεμνής μαθητριάς, είχε καθίσει με σταυρωμένα χέρια κι έτοιμαζε τις κατάλληλες φράσεις που θα εξοτερίκεναν καλύτερα τις σκέψεις της. Γύρω της, στ' άλλα τραπέζια, έκαναν δαιμονισμένο θόρυβο ένα πλήθος παράξενων ανθρώπων ντυμένων μ' εξωτικά κοστούμια. Κ' η μπαλλαντίνα του «Γκριφόν» περιμένοντας να έρθει η σειρά τους για να τις χειροκροτήσουν έπαιναν το πέμπτο λυάρο που τους πρόσφερε ένας ήλιωμένος «Αμερικανός».

Τι ύπεροχο κορίτσι η Μιμή! Χόρευε σαν πομπουλιά, λήγισε το πλαστικό σώμα της σαν φερίδι κι' όλη την ώρα μασούσε ζωγραφικά σαν παιδάκι! Κι' όμως ήταν έβρασι χρονών...

Όταν μ' είδε να μπαίνω στο μπάρο, το πρόσωπό της φωτίστηκε από χαρά μ' αβγό κοιμήθηκε απ' τη θέσι της.

—Καλησπέρα, Μιμή, της είπα, πλησιάζοντας. Με συγχωρείς που σ' έβρανα να περιμένεις.

—Έκανε μια κομική γκριμάτσα στενοχωρίας.

—Κάθισε, μου απάντησε, τραβώντας με καρέκλα κοντά της.

—Άποψε είμαι πολύ λυπημένη.

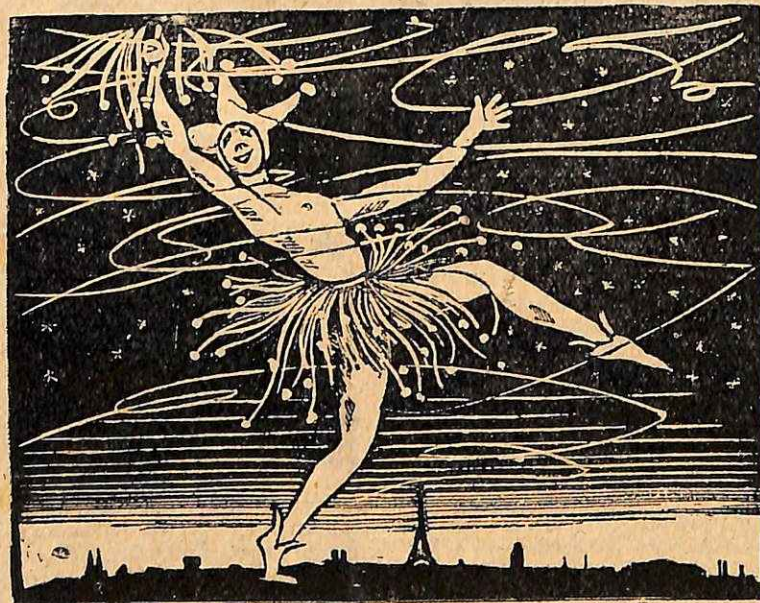
—Σε στενοχώρησαν και σήμερα οι άστυνομικοί;

—Δεν πιστεύουν ότι δεν έχω ιδέα από το δράμα που έγινε στο καμαρίνι μου. Και με κοιτάζουν και με βασανίζουν με τις ανακρίσεις τους.

Κ' η μικρούλα χορεύτρια του «Γκριφόν» μου άρχισε να μου εξιστορεί λεπτομερώς όλο το δράμα που είχε οργανοσταθεί δω και λίγες μέρες το Παρίσι:

Η Μιμή Περρέ από δωδεκα χρόνων χόρευε κάθε βράδυ, στα νυχτερινά κέντρα της κομποπόλεως. Ήταν ένα κορίτσι που δεν είχε γνωρίσει τίς τρυφερό χάδια της μητέρας κι' ούτε την στοργή του πατέρα της. Ήταν ένα «ενθιμιά» του έρωτος δυο άγνωστων ιπάρξεων που είχαν την σκληρότητα να τ' αφήσουν μια χειμωνιάτη νύχτα έξω από την πόρτα ενός ήθελασού, του Χάιν. Αιτός ο άνθρωπος το λυπήθηκε το άνοητο, κι' όταν έγινε δώδεκα χρόνων, το έβγαλε το θέατρο. Η Μιμή έ-

ξε μεγάλο ταλέντο χορευτικής κι' αυτό δεν άργησε να την κάνει ένδοξη. Μά είχε και μια γοητευτική όμορφιά που σκόρπιζε παντού τη δυστυχία. Γιατί η μικρή χορεύτρια δεν είχε καριέρα. Ήταν ένα σωστό άγγελο. Οι φίλοι της ποτέ δεν την είχαν δει να «λάλη» Κι' όταν συνανθαινε κανένα από γιγνα στούς άκροβάτες του μιούζικ-χάλ έκανε σαν τρελή από τη χαρά της. Γι' αυτόν διηγούντο ότι μια φορά παρακολούθησε μ' εξακριβωμένη προσοχή τις επιδείξεις μιας τοιμητής συνάδελφου της που έφευγε από δέκα μέτρα ύψος σε μια μικρή δεξαμενή. Η άκροβάτης σκανδαλισμένη απ' αυτή την εκδήλωση του θαυμασμού ρώτησε τέλος τη Μιμή γιατί την κίταζε μ' αυτό το βλέμμα. Τότε η χορεύτρια της είπε μ' αβθεία:

—Περιμένω να δω πότε θα πέσης έξω από τη δεξαμενή για να σε χειροκροτήσω!

Στο «Γκριφόν» όστος βοήσε το δάσκαλό της. Ήταν κάποιος «σανσονιέ» που τραγουδούσε διάφορα εθιμικά τραγουδιά κι' έκανε ένα πλήθος νούμερα με τις κομικές κοίτλες του. Κανείς δεν ήξερε από πού κρατούσε η σκούφια του.

Μόνο η άστυνομία είχε ένα φάκελλο που τον ενδιέφερε... Ήταν γνωστός με τ' όνομα Βίλλυ Ντρενιέ κι' ύστερ' από κάθε «νούμερ» του δαγόναν ένα σωρό όμορφες κυρίες στο καμαρίνι του. Όλοι υπέθεταν ότι ήταν τρυφερός δόν καθώς ανέκαλυφθη άλλωστε από την άστυνομία, ήταν ένας ξέντος έμπορος ναρκωτικών...

Αιτόν τον άνθρωπο βοήσε να προσέξω η όμορφη Μιμή. Ο Χάιν που δεν άργησε να μάθει τις σχέσεις τους έγινε έξω φρενών. Τότε μόλις κατάλαβε ότι η άγάπη για την μικρή χορεύτρια δεν ήταν μόνο ένα απλό ενδιαφέρον κηδεμόνος μ' ένας δυνατός έρωτας.

Προσπάθησε λοιπόν όσο μπορούσε να προφυλάξει τη Μιμή από την καταστρεπτική επίδραση του Βίλλυ. Και, καθώς παρακολουθούσε κάθε κίνησή του, δεν άργησε ν' ανακαλύψει ότι ήταν λαθρόεμπορος κι' όλες η κυρίες της άριστοκρατίας που τον έπισκεπτόντουσαν ήταν τραγικά θύματα των Τεχνητών Παραδείσων. Τον φοβόρισε λοιπόν ότι αν εξακολουθούσε τις σχέσεις του με τη Μιμή θα τον έπρόδιδε στην άστυνομία.

Από εκείνη τη μέρα ο παράξενος «σανσονιέ» φάνηκε ότι ησάχασε. Ο Χάιν ήταν ενθουσιασμένος που είχε βρή τον τρόπο να τον κάνει να εγκαταλείψει τη μικρή χορεύτρια. Θέλησε λοιπόν να κερδίσει την άγάπη της και κάθε τόσο την έσυσε στο καμαρίνι της για να της μιλήσει για τον έρωτά της.

—Τι κοιτούς που είσαι, καϊμένη! μου απάντησε. Ο Χάιν ήταν γέρος. Γιατί να τον λυπήσω; Για κείνον που στενοχωριέμαι είναι ο Βίλλυ που θα βρή άσχημα τον μιλέτα του καθώς φαίνεται...

—Και πούλεις τώρα τα ναρκωτικά;

—Η Μιμή, παρ' όλη την αφέλειά της, διάσπασε μια στιγμή να μου απαντήσει. «Έπειτα μου έδειξε με το βλέμμα έναν κλόουν που άστει-ευσόταν με μια συνάδελφό της.

—Ο μάρομα Ζανώ! μου είπε η χορεύτρια και σάπασε.

—Θα με βοηθήσει να ξεμυλίσω από τους άστυνομικούς; με ρώτησε κατόπιν.

—Στο υπόλοιπο, Μιμή, της απάντησα. Σ' εύχαριστώ για τις πληροφορίες σου.

Η χορεύτρια σιωπήθηκε από τη θέσι της.

—Συνόδευσέ με στο σπίτι μου, μου είπε. Άποψε έχω ανάγκη από συντροφιά.

Δέχθηκα πρόθυμα την πρόσκλησή της. Ποτέ όμως δεν φανταζόμουν ότι θα έκανα μια τρυφερή ανακάλυψη.

Το διαμέρισμα της Μιμής ήταν ακατάστατο όπως το καμαρίνι της και το μυαλό της. Παντού έβλεπε κανείς σκορπισμένα μαξιλάρια, κοίτλες, άκουσάκια και λουλούδια. Μόλις φτάσαμε εκεί πέρα πέταξε σ' ένα ντιβάνι το καπέλλο της κι' έβγαλε ένα στεναγμό.

—Τι έχεις, Μιμή; τη ρώτησα.

—Πονάω εδώ! και μου έδειξε το μέρος της καρδιάς της.

—Και πούδ σου φταίει; απόρησα.

—Η μοναξιά! Ξέρεις είχα συνήθειε τόσο πολύ τους καημάδες του Χάιν.

Σήκωσα τους ώμους και για να μη φανερώσω την άμνησάνια μου, έκανα μια βόλτα στο διαμέριμά της. Ξαφνικά σ' ένα μαρμαριχτο συρτάρι δέκνενα μια σύριγγα. Γύρω κατάληκτος και κίττασα τη Μιμή. Έκείνη κατάλαβε τη σημασία του βλέμματός μου.

—Δεν φταίω, πιστεύω με. Συνήθισα τη μορφήν χωρίς να το καταλάβω! Ούτε κι' αϊτός ο Βίλλυ δεν φταίει... Ξέρεις όλες μας μια μας μ' αυτά τα ναρκωτικά...

—Ακούη και στα «Φόλλ» η τρελλή χορεύτρια παίρνουν κοκκινιά. Δεν μπορεί ν' αντέξει κανείς στο ξεκαί χάνει τα νεύρα του. Μια χορεύτρια όμως ποτέ δεν πρέπει να εινε ορατα κι' όταν τον πόνο της. Ακούεις;

Τη Μιμή την είχαν πιάσει ίσωςρικά κλάματα. Έπειτα σάπασε πάλι και προσπάθησε να γελάσει:

—Με συγχωρείς που σε στενοχωρήσα, μου είπε. Όλες όμως ήρφα πρὸς τὸν θάνατο. Πειθαίνονθαι να τις χειροκροτή ενθουσιασμέ-

—Αγαπητέ μου Ροζέ, η χάρι που σου ξητάω είναι πέρα πολύ απλή. Ακουσε: Προχθές, στο νυχθί της αλεπούς, που είχε διοργανώσει η κόμισσα Λά Γουόρ, γνώρισα μια γυναίκα. Μια ύπεροχη γυναίκα, αγαπητή μου Ροζέ! Μείναμε λοιπόν από πίσω από τους άλλους και σε λίγο καθίκαμε μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά. Μ' αυτή την περιπέτεια γνωρισθήκαμε καλύτερα και δώσαμε ραντεβού για σήμερα, στο «Αυτοκρατορικό Μπάρο» των «Ηλιονίων»...

—Αδιδόχτατε!... Έκανε με κάποια ζήλια ο Ροζέ. Και τώρα; Τι θα την κάνεις την «Έλλην»;

—Αν μ' άφηνες να μιλήσω, θα έβλεπες ότι αυτή η ερώτησή σου είναι τελείως περιττή...

—Ε, λοιπόν, όταν έμεινα μόνος, άποχαρετώνας αυτή τη γυναίκα (δεν ξέρω τίποτ' άλλο, παρά μονάχα τ' όνομά της), τότε συλλογίσθηκα την «Έλλην».

Πάντα, φίλε μου, συλλογίζομαι πολύ άργά την τρυφερή φίλη μου. Καταλαβαίνεις τώρα, Ροζέ. Δεν έχω καμιά διάθεση ν' απατήσω την «Έλλην». Εκείνη η γνωριμία μου στο νυχθί της κομίσσης Λά Τούρ ήταν ένα καπρίτσιο, μια τρέλλα που πέρασε. Μά πρέπει να σου πω και κάτι άλλο. Για πρώτη φορά στη ζωή μου δεν ύποφέρω τη σκέψη ότι θα κάνω μια γυναίκα να με περιμένη άδίκως. Α!... Όχι! Αυτό δεν γίνεται... Είμαι βέβαιος λοιπόν ότι θα κατάλαβες τώρα... Η χάρι που σου ζητώ...

—Σοβαρολογείς; τόν ρώτησε σκνθραπώς ο φρόνιμος Ροζέ.

—Μά βέβαια! Έπειδή δεν μπορώ να πάω εγώ στο «Αυτοκρατορικό Μπάρο», γιατί, όπως σου είπα, δεν θέλω ν' απατήσω την «Έλλην», θα πάς εσύ στη θέσι μου. Θα δής εκεί πέρα μια γυναίκα να κάθεται κάτω άκριβώς από τον Απολλόνα της τοιχογραφίας του μπάρο, όπως συμφωνήσαμε, αν τύχει να πάει εκείνη πρώτη. Θα της πής ότι μου έτυχε μια ξαφνική συμφορά κι' ότι έφυγα από το Παρίσι γι' άρκετες

νός. Καθώς βλέπεις, κάνουν έναν θεατρικό θάνατο!

—Εμείνα με τη Μιμή ως δτου χάραξε η μέρα. Τώρα η δυστυχισμένη μπαλλαντίνα κοιμώταν ήσυχη στο κρεβάτι της. Η πρώτη σκέψη μου πρὶν φύγω ήταν να πετάξω από το παράθυρο την έγκληματική σύριγγα. Έπειτα όμως κατάλαβα ότι δεν θα μπορούσε να έψη χωρίς αυτήν. Και την ξανάφησα στ' άνοιχτό συρτάρι.

Κι' αλήθεια όλες η καλλιτέχνιδες των μιούζικ-χάλ της κομποπόλεως καθώς έχει εξακριβωθεί εινε κυριευμένες από τα μοντέρνα δηλητήρια! ΠΩΔ ΜΠΑΛΑΝΣΑΡ

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

ΕΒΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Σάρλ Μανέ άναψε το σιγαρέττο του και κοιτάζοντας το φίλο του στα μάτια, του είπε:

—Αγαπητέ μου Ροζέ, η χάρι που σου ξητάω είναι πέρα πολύ απλή. Ακουσε: Προχθές, στο νυχθί της αλεπούς, που είχε διοργανώσει η κόμισσα Λά Γουόρ, γνώρισα μια γυναίκα. Μια ύπεροχη γυναίκα, αγαπητή μου Ροζέ! Μείναμε λοιπόν από πίσω από τους άλλους και σε λίγο καθίκαμε μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά. Μ' αυτή την περιπέτεια γνωρισθήκαμε καλύτερα και δώσαμε ραντεβού για σήμερα, στο «Αυτοκρατορικό Μπάρο» των «Ηλιονίων»...

—Αδιδόχτατε!... Έκανε με κάποια ζήλια ο Ροζέ. Και τώρα; Τι θα την κάνεις την «Έλλην»;

—Αν μ' άφηνες να μιλήσω, θα έβλεπες ότι αυτή η ερώτησή σου είναι τελείως περιττή...

—Ε, λοιπόν, όταν έμεινα μόνος, άποχαρετώνας αυτή τη γυναίκα (δεν ξέρω τίποτ' άλλο, παρά μονάχα τ' όνομά της), τότε συλλογίσθηκα την «Έλλην».

Πάντα, φίλε μου, συλλογίζομαι πολύ άργά την τρυφερή φίλη μου. Καταλαβαίνεις τώρα, Ροζέ. Δεν έχω καμιά διάθεση ν' απατήσω την «Έλλην». Εκείνη η γνωριμία μου στο νυχθί της κομίσσης Λά Τούρ ήταν ένα καπρίτσιο, μια τρέλλα που πέρασε. Μά πρέπει να σου πω και κάτι άλλο. Για πρώτη φορά στη ζωή μου δεν ύποφέρω τη σκέψη ότι θα κάνω μια γυναίκα να με περιμένη άδίκως. Α!... Όχι! Αυτό δεν γίνεται... Είμαι βέβαιος λοιπόν ότι θα κατάλαβες τώρα... Η χάρι που σου ζητώ...

—Σοβαρολογείς; τόν ρώτησε σκνθραπώς ο φρόνιμος Ροζέ.

—Μά βέβαια! Έπειδή δεν μπορώ να πάω εγώ στο «Αυτοκρατορικό Μπάρο», γιατί, όπως σου είπα, δεν θέλω ν' απατήσω την «Έλλην», θα πάς εσύ στη θέσι μου. Θα δής εκεί πέρα μια γυναίκα να κάθεται κάτω άκριβώς από τον Απολλόνα της τοιχογραφίας του μπάρο, όπως συμφωνήσαμε, αν τύχει να πάει εκείνη πρώτη. Θα της πής ότι μου έτυχε μια ξαφνική συμφορά κι' ότι έφυγα από το Παρίσι γι' άρκετες

νός. Καθώς βλέπεις, κάνουν έναν θεατρικό θάνατο!

—Εμείνα με τη Μιμή ως δτου χάραξε η μέρα. Τώρα η δυστυχισμένη μπαλλαντίνα κοιμώταν ήσυχη στο κρεβάτι της. Η πρώτη σκέψη μου πρὶν φύγω ήταν να πετάξω από το παράθυρο την έγκληματική σύριγγα. Έπειτα όμως κατάλαβα ότι δεν θα μπορούσε να έψη χωρίς αυτήν. Και την ξανάφησα στ' άνοιχτό συρτάρι.

Κι' αλήθεια όλες η καλλιτέχνιδες των μιούζικ-χάλ της κομποπόλεως καθώς έχει εξακριβωθεί εινε κυριευμένες από τα μοντέρνα δηλητήρια! ΠΩΔ ΜΠΑΛΑΝΣΑΡ

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

Μείναμε από πίσω από τους άλλους, μέσα στο δάσος του Φοντανεμπλά

μέρες, ίσως για πάντα. Η γυναίκες καταλαβαίνουν γρήγορα αυτό του εφθους τα ταξείδια... Με δυο λόγια, αγαπητή μου Ροζέ, πρέπει να την παρηγορήσεις...

—Όραία δουλειά! Έκανε γκριμάζοντας ο Ροζέ. Έ, λοιπόν, άνοιψέ μου, Σάρλ, άνοιψέ μου κατηγορηματικώς!...

—Μά αφού ξέρω πως θα πής, γιατί με βασανίζεις τώρα μ' αυτές τις άνοσιες; είπε ο Σάρλ, που ήξερε πόσο τον αγαπούσε ο φίλος του.

—Σου λέω πως δεν θα πάω!... φώναξε ο Ροζέ.

Μά, όπως είχε πη ο Σάρλ, στις έννέα ή ώρα άκριβώς μπήκε στο «Αυτοκρατορικό Μπάρο» των «Ηλιονίων»...

—Ο Ροζέ βρήκε άμέσως την άγνωστο. Στην άρχη δεν του φάνηκε και τόσο όμορφη, όσο την έδειχνε ο φίλος του. Μά, μήπως δεν εινε πάντα ύπερβολικώς αιτός ο Σάρλ;

—Ο Ροζέ λοιπόν πλησίασε με θάρρος στο τραπέζι της και της είπε:

—Με συγχωρείτε, κυρία... Έπι-τρεψάτέ μου να σάς πω ότι εκείνος που περιμένετε δεν θάρθη.

—Πώς το έχετε; τόν ρώτησε η κυρία.

—Το ξέρω, το ξέρω... της απάντησε λιγάκι ταραγμένος ο Ροζέ.

—Αν θέλεις, τόν είπε ο φίλος του, θα την εδοποιήσω γι' αυτό το ραντεβού, γιατί έμεινα μόνος άρκεστον τα καθάρια πράγματα. Σε παρακαλώ όμως, Σάρλ: Μη μου τ' ησναπαρήσεις!...

—Είπα τρελλός, καϊμένη Ροζέ! τόν φώναξε ο φίλος του. Ξέρεις την «Έλλην»;

—Εκείνη τη στιγμή ο Σάρλ δεν ήταν ίσως τόσο ελακρινής και τόσο βέβαιος για τον έαυτο του άκοσο ήθελε να φαίνεται. Όταν πήγε μάλιστα στο «Αυτοκρατορικό Μπάρο», όπου είχαν δώσει το ραντεβού, είχε στο νου του μερικά τρελλά σχέδια. Μά, όταν είδε δίπλα στον Ροζέ μια άλλη γυναίκα, που δεν την είχε αναγνώσει ποτέ του, συγκρατήθηκε άμέσως, δίχως να κα χάσει απ' αυτή την ευκαιρία.

—Εινε περιττό, βέβαια, να σάς αιτήσω! φώναξε ο Ροζέ.

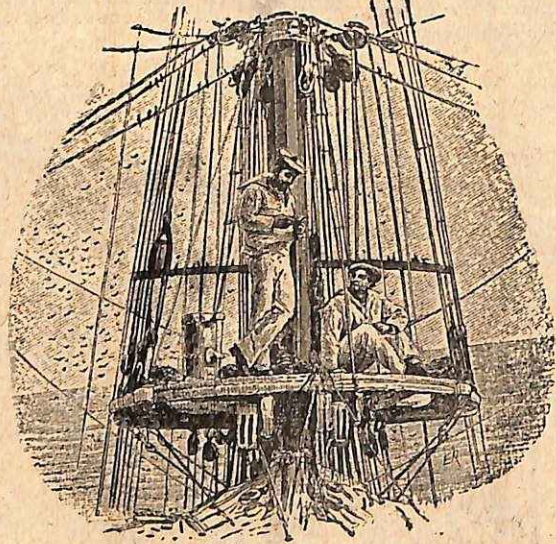
Ο Σάρλ όμως, από ύπερηφάνεια, από εγωισμό, θέλησε να πη στο φίλο του ότι δεν την ήξερε από την κάτω άσημαντή και όχι και τόσο όμορφη γυναίκα, μα την ίδια στιγμή είδε τα μάτια της άγνωστου να τον κοιτάζουν έκπαικτα...

Συγκρατήθηκε λοιπόν άκούη μια φορά και σαν άνθρωπος του κόσμου, έκοιψε και της φίλης το χέρι, λέγοντας μ' ένα ανιγναιτικό χαμόγελο στα χείλη:

—Αλήθεια, εινε τελείως περιττό, Ροζέ. Εμείς είμαστε παλιοί φίλοι...

Κι' αλήθεια, Τί είχε γίνει η άλλη; Ο Σάρλ συλλογίσθηκε ότι δεν είχε ύποσχεθι. Τόν είχε ξαράσει! Μά εκείνος, όπως όλοι οι άδιόρθωτοι κατακτητά των γυναι

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΑΣ

[illegible]

Στο ΑΤΕΛΙΕ :

—Ὁ νεόπλουτη πελάτις
(ἐνὸς ποταμοῦ γὰρ τὸ πορτραῖτό
της).—Τὸ σῶμά μου νὰ τὸ κάνετε
μικρὸ... πολὺ μικρὸ... νὰ τὸ κάνετε
; Τὸ ξέρω πὺς εἶνε μεγάλον,
ἀλλὰ σεῖς φροντίστε νὰ τὸ κάνετε
μικροσκοπικόν...
—Ὁ ξωγράφος (εὐγενέστατα).
—Ὅπως θέλετε, κυρία. Μποροῦμε
καὶ νὰ τὸ παραλείψουμε ἐντελῶς,
ἀν ἀγαπᾶτε !..

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page shows the binding, with visible stitching or thread. The overall tone is warm and slightly yellowed, suggesting the age of the document.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΠΙΚΕΡΕΛ

Η δυστυχισμένη ζωή ενός φτωχού ηλεκτρολόγου. Μιά τρομαχτική πυρκαϊά στην Όπερα του Νιού Τζέρσεϊ. Ο ήρωισμός ενός αγνώστου. Το τρυφερό ειδύλλιο της Αίλιαν Μπάρκλεϊ. Μιά ρομαντική άπαγωγή. Η δική του Τζών Πικερελ και της όμορφης γυναίκας του. Η εκδίκαση ενός άκαρδου διομήχανου του Μέντκλιφ, κτλ.

ΔΕΙΞΕ ΤΟΛΜΗΣ και γενναϊότητα, μα κατέληξε τόσο άδοξα μπροστά στους ενόρκους του δικαστηρίου.

Πρόκειται για το ασημένιακό ρομάντσο του φτωχού Τζών Πικερελ και της νεαρής εκατομμυριούχου Αίλιαν Μπάρκλεϊ, το οποίο έδω κι ένα χρόνο είχε αναστατώσει με τις δραματικές λεπτομέρειές του το Νέο Κόσμο. Αλλά ως σ' αφηγηθήκαμε απ' την αρχή αυτή την τραγική ιστορία:

Ο Τζών Πικερελ ήταν ένας φτωχός κι άσημος ηλεκτρολόγος του Νιού Τζέρσεϊ, ο οποίος αναγκάστηκε να κάνει τις πιο απίθανες και τις πιο καταπληκτικές κομπιέζες για να μπορέσει να ζήσει. Έπειδή δεν μπορούσε πουθενά να βοηθήσει, πήγαινε και στεκόταν έξω από τα μεγάλα ξενοδοχεία, και την ώρα που ξφταναν διάφοροι πλούσιοι ταξιδιώτες, έτρεχε να τους μεταφέρει στο χολί τις βαλίτσες τους για να πάρη την αμοιβή του. Τις περισσότερες φορές εν τούτοις το μόνο που κατόρθωνε ήταν να φάη ξύλο της χρονιάς του από τους υπάλληλους του ξενοδοχείου, οι οποίοι τον νόμιζαν για κλέφτη και του επιτίθεντο. Άλλοτε πάλι έκανε το γκαρσόνι στα λαϊκά εστιατόρια ή πουλούσε προγράμματα στις παραστάσεις των θεάτρων. Ήταν κι άλλα λόγια ένας δυστηχιμένος φτωχός διάβολος που αγωνιζόταν να κερδίση τίμα τη ζωή του.

Οι φίλοι του, που δεν φημιζόντουσαν για τα έντομα επαγγελματίους, τον κορόιδευαν και του λέγαν κάθε τόσο:

—Τζών άμα θ'ά π'ς στον Παράδεισο κ'τάζε να φροντίσης και για μ'ς που δεν θα γλυτώσουμε καθώς φαίνεται την Κόλαση...

—Δεν βαρύνεστε, τους άπαντούσε ο Πικερελ, κάνει ο καθέας όπως μπορεί τη ζωή του. Έσθ, Ντιν, είσαι γκαρσόνισσ' κι' εσύ Τζόζ, είσαι δειλάς με μεγάλη εύνοια τις τόσες των θυμάτων σου. "Οκ' αυτά όμως θέλουν μερικές ικανότητες: πότε δεν τις έχω. Αφ'ησε με λοιπόν να τα φέρω όλα όπως μπορώ. Έχω εμπιστοσύνη στην τύχη μου.

Κι' ο Τζών Πικερελ, έχοντας π'ς, πούλησε προγράμματα στα θέατρα και να κάνει τη γαρσόνι.

Ένα βράδυ, στην προμερία ενός έργου, την ώρα που το θέατρο ήταν αφηρημένα γεμάτο από τον κόσμο, η σειρήνες του κινδύνου έμισαν να κάνουν θαυμασμένο θόρυβο! "Ολη η ανωτάτη άριστοκρα-

τία που εκείνο το βράδυ βρισκόταν στο θέατρο, πανικοβλήθηκε προσπάθησε να σωθή από την άσρατη καταστροφή που τους άπειλούσε. Και πράγματι σε λίγο από τη στέγη του θεάτρου φάνηκαν να βγαίνουν τεράστιες φλόγες κι' ένα άποπτικτικό σύννεφο καπνού σκέπασε όλο τον κόσμο. Η φωνές, τα ουρλιάσματα, ή άπελπισμένες κραυγές πολλαπλασιάσαν τον πανικό των θεατών, οι όποιοι έτρεχαν προς τις εξόδους, τραβούσε ο ένας τον άλλον και πατούσαν άπάνω στα σώματα των λιποθύμων γυναικών...

Ο Πικερελ που εκείνη την ώρα βρισκόταν στην αίθουσα του θεάτρου δεν έχασε την ψυχραιμία του, με κίνδυνο της ζωής του άνοιξε τους κροινούς του νερού και κατόπιν τηλεφώνησε στην πυροσβεστική υπηρεσία του Νιού Τζέρσεϊ. Σε πέντε λεπτά άκούστηκαν τα κουδούνια των πυροσβεστικών άντιλήων κι' έκατό πυροσβέστες ά-

Ο Τζών Πικερελ κι' η Αίλιαν Μπάρκλεϊ στο δικαστήριο

μνησαν στη σπηλή που είχε μεταβληθή σ' έρείκια κι' άρχισαν να σβήνουν την φωτιά, να μεταφέρουν τους τραυματίες και τους σκοτωμένους. Ξαφνικά ο Τζών Πικερελ άπό ένα θεωρείο που είχε τριγυρίσει ή φωτιά είδε να γέρνει το κεφάλι μιας γυναίκας. Έτρεξε γρήγορα λοιπόν προς τή εκεί, έσπασε παλεύοντας με τις φλόγες, την πόρτα του θεωρείου, πήρε τη λιπόθυμη γυναίκα κι' έτοιμάζονταν να τηρήσει στο παλι που είχαν τεντώσει άπό κάτω οι πυροσβέστες, όταν είδε το πρόσωπο ενός κοριτσιού έαυλομένο στο πάτωμα. Έβριζε τότε μόνη της τη γυναίκα στο παλι και ξαναγύρισε πήρε το κορίτσι στην άγκυλιά του και προχώρησε στον διάδρομο των θεωρείων για ν' άπορήνη τις φλόγες. Δεν είχε κάνει όμως λίγα βήματα, όταν τα θεωρεία άπ' τα γκαρσόνιστρα με δαιμονισμένες σιδερένιες τραβέρσες του διαδόμου μέσα στο σκοτάδι σε ύψος δέκα μέτρων. Ο κοπνός τον τύ-

φλωνε. Αισθανόταν τις δυνάμεις του να παράλυνον και θ' άποτιμούσε να πεθάνη άν δεν τον συγκρατούσε ή σκέψη ότι έπρεπε να σώσει αυτό το όμορφο κορίτσι. Άνέκτησε λοιπόν την ψυχραιμία του και με καταπληκτικό θάρρος άρχισε να πατάει με προσοχή άπό τραβέρσα σε τραβέρσα κάθε φορά που μια γλώσσα της φωτιάς φώτιζε την αίθουσα. Αιτή ή επείγουσα άκροβασία του διήρχεσε μια δολιχέση ώρα. Τέλος μερικοί πυροσβέστες τον άντελήφθησαν κι' έτρεξαν άπό τον σόσουν. Ήταν καιρός.

Ο Τζών Πικερελ μόλις τους παρέδωσε την μικρούλα άγνωστη, ένοιωσε τα πόδια του να παράλυνον και σωρίστηκε στα χέρια τους άναίσθητος.

Μαζί με τους άλλους τραυματίες οι άστυνομικοί άδήγησαν λοιπόν και τον ήρωικό Πικερελ στο νοσοκομείο. Η κατάστασίς του όμως ήταν κρίσιμος. Είχε τρομαχτικά έγκαύματα στα χέρια και στο στή-

νω ή έφημερίδες δημοσίευαν τη φωτογραφία του τομήρου νέου κι' έπαινούσαν την ευγένειά του και το θάρρος του.

Μετά μια εβδομάδα στο νοσοκομείο ζήτησαν πάλι τον Πικερελ. Μ' αυτή τη φορά ήταν δυο κυρίες. Η μία ήταν ή θεία της Αίλιαν Μπάρκλεϊ κι' ή άλλη ή μητέρα της. Τού έφεραν ένα σωρό λουλούδια και σοκολάτες και μέρους της μικρούλας Αίλιαν που ήταν άκόμη στο κρεβάτι και γι' αυτό δεν μπορούσε να έρθη για να τον ευχαριστήσει.

Ο Τζών Πικερελ νόμιζε ότι άναιμεριόταν. Δεν μπορούσε να φαντασθή αιτήν την έξαιρετική εύνοια της τύχης. Κάθε τόσο άάχνονε τα χέρια του μήπως τυχόν θ' άφτά ήταν μια άταπάτη. Μα τέλος άναγκάστηκε να παραδεχθή, ότι ήταν άληθεια.

Και μια μέρα τέλος ήθε κι' ή ίδια ή Αίλιαν Μπάρκλεϊ να τον δει. Ήταν ένα πολύ ευγενικό κορίτσι, μόλις δεκατέντε χρόνων που γελούσε ευχαριστημένο που τον έβλεπε καλά.

—Είσαστε, τού είπε, ένας σωστός άνδρας, γι' αυτό σας άγαπά! Μίλησα για σας στον μπαμπά. Έξέρω, ότι δεν έχετε οικογένεια και δεν έχετε κανέναν άλλο στον κόσμο. Θέλω να ζήσετε μαζί μ'ς.

Κι' έτσι ο Τζών Πικερελ, ο φτωχός διάβολος των ξενοδοχείων βοήθησε στην ιδιάρτη υπηρεσία του μίστερ Μπάρκλεϊ. Τώρα ήταν ντυμένος με την τελευταία λέξη της μόδας, είχε ένα πολυτέλες δωμάτιο κι' έταυσε έναν ήγεμονικό μισθό ως πρώτος ηλεκτρολόγος των έργοστασίων Μπάρκλεϊ. Ήταν ευτυχιμένος. Κι' αιτή ή άνεισιώδης ζωή του θ' άξακολουθούσε άν δεν άνακατευόταν στη μέση ο έρωτας.

Η Αίλιαν Μπάρκλεϊ δεν άογινε να ξερελλαθή μ' αυτόν τον τόσο συμπαθητικό και γενναίο σωτήρη της. Δεν μπορούσε π'ς να κάνει χωρίς εκείνον. Άρχισε να γίνεται μελαγχολική: να μη πηγαινη συντροφιάς της και να περμένη μ' άγνοία το γιοισιό άπ' το έργοστάσιο του Πικερελ.

Ο Πατέρας της με τις άμπόσες του δεν είχε προσέξει αιτή την άλλαγή της κήρης του. Όσο για τη μητέρα της, εκείνη ήταν άπλησχήμένη με τους φιλανθρωπικούς σπύλους της.

Μα κι' ο Τζών Πικερελ δεν βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση. Έβλεπε με τρόμο ότι άγατούσε παράφορα τη μικρή εκατομμυριούχο και σαν ήμιος άνθρωπος άπεράσισε να τη π'ς στον μίστερ Μπάρκλεϊ και να τον πείση να τον δώσει.

Ο πλούσιος διομήχανος, όταν τον άκουσε γέλασε άπό την καρδιά του και τού είπε:

—Αυτά είναι άνοησίες! Θά μείνεις στο έργοστάσιο, γιατί είσαι καλός έργάτης. Ο έρωτας είναι ένα παιχνίδι που δεν πάρεσα ποτέ να καταλάβω. Φρόντισε να κάνης

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΟΙΟΙ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΣΤΑ ΠΑΖΑΡΙΑ;

(Μιά χαριτωμένη ανταπόκρισις του Άγγλου δημοσιογράφου Τζαίμης Μάρτιν απ' την Μόσχα του παλιού καιρού)

το ίδιο κι' εσύ άν θές μια μέρα να γίνης εκατομμυριούχος!

Ο Τζών Πικερελ τότε χωρίς να π'ς τίποτε σε κανέναν θέλησε να φύγη άπό το σπίτι. Η Αίλιαν όμως που παρακολουθούσε κάθε κίνησι του την ώρα που έφευγε σάν λαποδύτης άπό το μέγαρο του Μπάρκλεϊ, έτρεξε κοντά του, τον άγκάλιασε και με δάκρυα στα μάτια του ζήτησε να την πάρη μαζί του.

Ο άτυχος έρωτευμένος τυφλωμένος άπό το πάθος του δεν σκέφτηκε καθόλου τις συνέπειες της πράξής του. Τσελλός άπό την ευτυχία του τήν.. άπ'γαγε λοιπόν και μετά λίγες μέρες στο Μόντκλαϊκ έκαναν έπαισημος τους γάμους τους.

Μα ο μίστερ Μπάρκλεϊ που δεν καταλάβαινε άπό έρωτα και νομίζοντας ότι ο Τζών Πικερελ τού είχε παίξει αυτό το άσχημο παιχνίδι για να του βάλη στο χέρι τα εκατομμυριά του, ζήτησε την προστασία της άστυνομίας. Συγχρόνως υπέβαλε μήνυση κατά του Τζών διότι είχε παντρευθή την άνήλικη κόρη του δίχως την συγκατάθεσί του. Έτσι το τόσο ρομαντικό ειδύλλιο της Αίλιαν πήρε τον δρόμο των δικαστηρίων κι' άκριβώς ύστερ' άπό ένα χρόνο άπό εκείνη την τραγική νύχτα του θεάτρου ο Τζών Πικερελ κι' ή νεαρή σύζυγός του κάθισαν στη δέδωλη του κατηγορουμένου για ν' άκούσουν την άπόφασι των έγκριων. Σύμφωνα μ' αιτήν ο γάμος έθεωρείτο άκυρος, ή Αίλιαν ήταν έποχρεωμένη να ξαναγύριση στους γονείς της κι' ο Τζών Μπάρκλεϊ καταδικάστηκε σε πέντε χρόνια φυλάκις άπ' άποκρίσεις άνηλικού!

Αυτός είχε ο έπίλογος του μυθιστορηματικού ειδύλλιου του Τζών Πικερελ.

Καθώς γράφονα μάλιστα ή έφημερίδες οι δυο έρωτευμένοι πριν άποχωρισθόν δήλωση αιώνια πίστι και άγάπης κι' ή Αίλιαν Μπάρκλεϊ είχε ότι θ' άπεριμένη μέχρι που να ένηλικιωθή για να μπορέση να παντρευθή για δεύτερη φορά τον άγαπημένο της.

Προς το παρόν ο Τζών Πικερελ κλείστηκε στις φυλάκες του Νιού Τζέρσεϊ και καθημερινώς λαμβάνει ένα πλήθος άνθοδέντες και τρυφερά γράμματα άπό πολλές θαυμαστές του ή άποτες του γράφονα να κάνει ήτοιμον ή να περάσουν τα πέντε χρόνια για να γίνη πάλι ευτυχιμένος!

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

ΤΟ ΚΡΥΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Όταν ο διάσημος Γάλλος μουσικιστής Σαιν-Σάνς έφηνε από τη Νέα Υόρκη, για να πάη στην Αίγυπτο, έδωλσε στον άνατοκιστή τόν «Ημερησίον Νέον» τού Σικάγον το ακόλουθα:

«Ένα πράγμα έχει έναντίον της ή Αμερική: Το άνυπόφορο κρύο της! Έβλε το π' θανατηφόρο κρύο που δοκίμασε στη ζωή μου. Μήγες δολέηλους δεν ξεστάθηκα. Μαμύρωσα!... Τέλος πάντων κατάλαβα σε τι όφελεται ή άδάμιαστη άμερικανική ένεργητικότητα. Οι Άμερικανοί άναγκάζονται να βρίσκοντα σε διαρκή κίνησι, για να μη ξεπαγάσουν!»

ΠΕΙΡΕΣ φο-
αές ή επαγγελ-
ματική άνάγκη
μ' έκανε να έ-
πισκεφθώ διά-
φορα κράτη
της Άνατο-
λής. Άνάμεσα
άπ' τις πολλές
και ποικίλες

έντυπώσεις μου, τις σχετικές με τη διαμονή μου εκεί, ξεχώριζαν πάντα — ξωρη κι' ένδιαφέροντα — τα θέσάνα μου με τους Έβραίους μικροπωλητές ή έμπορους, κάθε φορά που θ' άποφασίζα να ψωνίσω κάτι. Και για το άπ'ούστερο άκόμη πραγματάκι, που άφταν στην αρχή μου ύπεροχη, κυριολεκτικώς τερατώδη τιμή, για να καταλήξουν ύστερα να μου το άφήσουν σ' ένα έλάχιστο, γελοίο άναλόγως ποσόν, άν το σύγκρινε κανένας με το ποσόν που ζήτησαν στην αρχή.

Με άλλα λόγια, μου έέβαζαν την ψυχή με τα πατάκια τους, άπως ονομάζεται στην Άνατολή ή ιδιόρρυθμος αιτή και μαρτυρική μέθοδος της άγοραπωλησίας!...

Μα κατά την τελευταία έπίσκεψί μου στην προπολεμική Ρωσία, μου συνέβη κάτι που με άνάγκασε να άπαρξώ το ρεκόρ των πατακιών άπ' τους Έβραίους, και να το δώσω όλόκληρα στους Τατάρους. Για να συμφωνήσετε μαζί μου, σας παραθέτω — έγγυώμενος για την άκρίβειά του — όλον τον σχετικό διάλόγο μου με τον περι ού πρόκειται Τάταρο έμπορο, άπως είχε την ήτοιμον ή τον στενογραφιστή ο συνοδός μου και φίλος μου Ρώσος δημοσιογράφος Δημήτρης Φεντόροβιτς Καλίγκιν.

Εύρισκόμενος τότε στην Πετρούπολη για ρεπορτάζ, ξεπέσα, μια ήμέρα στη συνορία των Τατάρων, μαζί με τον άνωτέρω φίλο μου. Σ' έναν φαριδι δρόμο ύπ'ηχε μια μικρά σειρά μικρομαγαζιών, στα κατώφλια των όποιων στεκόντουσαν οι Τάταροι έμποροι, και έξαλαγγιγάζόντουσαν διαλαλώντας στους περαστικούς τη φτώχεια και την ύπεροχη των έμπορευμάτων τους.

Βαρέθηκα τις έπίμονες προσκλήσεις ενός γηραλέου μικροεπόρου, ο όποιος σκεδόν με τραβούσε άπό το έτανοφόρο μου, και υπήκαμε με τον συνοδό του στο κατάστημα για ν' αγοράσω ένα ενυχτικό. Άπ' τα πολλά που μούδειξε, φηλαρώντας διαρκώς, διάλεξα ένα μισομπαξο σε εστίλς Περσικό, άπως τα άπομυούνται θανυσία και τα κατασκευάζονα στη Μόσχα, όπου άμαί-ζει ή διαμνηχανία αυτή.

Κι' άρχίζει τώρα ο μαρτυρικός μου δρόμος από τον Γολγοθά του «παζαρητισμού». Ρωτάω σε καλή Ρωσική τον Τάταρο:

—Αυτό το νυχτικό θέλω... Πόσο κοστίζει;...

—Ω, κύριε μου, είσαι καθώς βλέπω και με την πίστη, μου γνώστης έμπειρος άπ'ών των πραγμάτων... Άπ' όλα τα νυχτικά μου, διάλεξες το καλύτερο, το πλουσιό-

τερο και το κομψότερο. Τρεις πρίγκιπες αγοράσαν ως τώρα τέτοια νυχτικά και χθές άκόμη ένας στρατηγός θέλησε αυτό το τελευταίο που μου έμεινε...

—Πιθανόν, δέχομαι. Μα σε ρωτώ τώρα, τί κοστίζει!

—Σου δοκίμομαι, ως Τάταρος, στην πίστη μου, ότι διάλεξες πράγμα αιώνα... Το ύψοςά μου είνε στερεώτατο, άπαλό, και...

—Μα πόσο κοστίζει, φίλε μου;

—Θά με πιστέψης, κύριέ μου, άν σου πώ ότι ή Αύτου έξοχότης ο διοικητής του κυβερνείου του Βορονέϊ μου παρήγγειλε σήμερα έξη όμοια νυχτικά;

—Μά θά μου π'ς πόσα κοστίζει, έπ' τέλους;

—Άμέσως, κύριε μου... Χρεώσω όλο όμως να σε διαβεβαώσω, ότι σε κανέναν άπ' τους συναδέλφους μου δεν θά βρήτε το όμοιο του... Είνε κομωμένο άπό ύφασμα του Έρζερούμ, άληθινό ύφασμα του Έρζερούμ... Άλάθε τον κόπο να το παρατηρήσης... Κι'άτταζε την πυκνότητα του στημονιού του, την ά-

παλότητά του, τα λαμπρά χρώματά του, που μένον άπείραχτα κι' άπ' τον ήλιο άκόμη και...

—Μου είνε αδιάφορο άν θά το δάκνη ο ήλιος, γιατί ποτέ του δεν θά το δη ο ήλιος... Θά μου π'ς, τέλος πάντων, την τιμή του;

—Μάλιστα, κύριε... Άμέσως... Σημειώσε όμως, ότι χθές ένας ύπιστοπής τού...

—Άπελπιστική και τραβήξα προς την πόρτα. Μα ο Τάταρος ριχθήκε έξωτός μου, με κράτησε, και μου είπε:

—Άμέσως, κύριε... Ίδού... Κοστίζει... μια μην το νομίσης, σε παρακαλώ, για καμιά φτηνή κειτασών της Μόσχας...

—Άκουα!...

—Μή... μή... Σταθήτε. Νά θά σου το άφηνα 90 ρούβλια. Άν ήταν άπομυμένη της Μόσχας... Μα είνε γνήσιο μετάξι του Έρζερούμ, και το πασαγώσα μονάχα με 200 ρούβλια... Άν θά το άποκαταλάτρωσε, μα π'ες χάριν σου άνω τη θυσία και το άφηνω στα 150...

—Είνε τρελλός αυτός ο άνθρωπος! Είπα με κάποια άγανάκτησι στον φίλο μου, ο όποιος στενογραφούσε στο σημειωματάριό του, τη συνδιάλεξι μ'ς.

Και παίρνοντάς τον άπ' το μπρά-

τσο, έκανα ξανά να φύγω.

—Άς είνε δά, μην κακώνεις, πανευγενέστατε! Είπε πάλι ο Τάταρος, κόβοντάς μου το δρόμο. Η έξοχότης του ο κυβερνήτης του Ταμπόφ...

—Εσύ είπες πώς ήταν του Βορονέϊ, π'νί!...

—Είπα του Βορονέϊ;... Ά, ναι... Μάλιστα... Ο κυβερνήτης του Βορονέϊ πληρώνει τα ίδια νυχτικά από 150 ρούβλια... Μα π'ες χάριν σας, άς είνε 125, και...

—Άντιο, φίλε μου... Έχω δουλειά...

—Λάβε το πανευγενέστατε στα 100 ρούβλια, κι' άς τελειώνουμε!...

—Σε παρακαλώ, άποτραβήξου άπ' την πόρτα να φύγω... Δεν καταλαβαίνεις;

—Τι τιμή λοιπόν δίνεις, έντιμότατε;... Τι τιμή;

—Δεν δίνω καμιά τιμή σε τόσο παράλογες άπατησίες!...

—Είσαι άσπληρος, κύριε... Άν σου το άφηνα για 75 ρούβλια;

—Κατέβα άκόμη!...

—Νά κατέβω άκόμη; Είπε ο Τάταρος δίδων κατάπληκτος. Έστω... Άδωσε μου 50 ρούβλια, αλλά ούτε καμιά λιγότερο!...

Κι'άτταζε τον φίλο μου, που όλο και σημείωνε μυστηριωδώς, αλλά τον είδα άτάραχο σάν να μούλεγε «Χτίνα άκόμη, γιατί ύπ'αρχει περιθώριο»!...

—Μήπως θέλεις να π'ς 20 ρούβλια; είπα τότε στον Τάταρο, ο όποιος προσποιηθήκε φρόκη και κλαψιάρισε γοερά:

—Άλλάχ!... Άλλάχ!... 20 ρούβλια, ευγενέστατέ μου κύριε... 20 ρούβλια;... Θέλεις ν' άσπειρευθής, βέβαια... 20 ρούβλια;... Μα όπτε τα κομμάτια και τη φόρα του, μα τον Άλλάχ, δεν πληρώνεις!...

Πώς;... 20 ρούβλια ένα νυχτικό, το όποιο ο κυβερνήτης του Νίζνι... Ά, τού Νίζνι είνε τώρα;... Τού Νίζνι, είπα;... Μα με παρτάλεις, ευγενέστατε, με την ιη που μούδωσες... Έστω, κύριε... Είπες έσθ 30 ρούβλια, είπα έσθ 50, και με τα σε παρακαλώ 40, κι' άς μη μιλώμε π'ς!...

—Σ' αλήθεια θά ζαλιστήκες, φαίνεται... Είπα 20, και ή μου το δίνεις ή φεύγω!...

Και πραγματικώς βρισκόμουν μόλας στο κατώφλι. Μα ο Τάταρος άποτάξε το νυχτικό στα χέρια του, έτρεξε το κατόπι και μου φώναζε με άειδορήντη θύος:

—Πάστο, έξοχότατε... Παραβλέπω δέξασα στις τιμές όταν έχω να κάνω με καλούς πελάτες σάν κι' εγώ, μα ή σημερινή θυσία μου είνε ύπεροχη... Λίγες τέτοιες άκόμη να κάνω, και καταστρεφόμενα!...

Πληρώσε τολάχιστον μιάμισο φορά την πραγματική άξία του! μου είπε σε λίγο ο συνοδός μου, μόλις πληρώσα τα 20 ρούβλια και βγήκαμε στο δρόμο.

Είνε λοιπόν ή δεν είνε σωστές μάλιστα οι Τάταροι, οι όποιοι — σημειώστε — μισώζον στο κεφάλαιο αυτό άναμεταξύ τους σάν τα υίλα της ίδιας ηπλίας!...

Η ΚΟΙΤΑΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

16

xix

XIII

Τὰ θρόδρα μου περνόσαν με τὴ συντροφιά τοῦ Σαμουήλ. Εἶδα παράξενα πράγματα μαζὺ τοῦ, μέσα στὶς ταβέρνες τῶν θαρκηρίων. Ἐκείνα μὲ μελέτη τῶν ἰθίων, ποὺ σὲ λίγους δόθηκε ἡ εὐκαιρία ὡς πόρτα νὰ τὴν κάμουν, μέσα στὰ ἑσθρατὰ ἐκείνα καταχώγια, ἀλλήλων ἀλλήλως θάω ἡ τῶ ν τῆς Τουρκίας. Ὁ τριγυρίζον σ' αὐτὰ τὰ καταγώνια, φοροῦσε τὰ ρούχα τοῦ ὁκοῦ νούτ, ποὺ εἶ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΓΚΡΕΤΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Ένα αποκλειστικό άρθρο του Ζάν Χέρσολτ για τα πρώτα βήματα του «άστερος των άστερων» στη πόλη του κινηματογράφου)

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ; Ήρθε ο Ζάν Χέρσολτ, ένας από τους πιο συμπαθείς «άστερας» της «Μέτρος» είναι ο πιο καλός κι ο πιο στενός φίλος της Γκρέττας Γκάμπο ; 'Ο «άστερας» των «άστερων» λοιπόν έχει μια μεγάλη αδυναμία γι' αυτόν τον ήθοιο και ταχτικά περνά το θρόνο της μαζί του, παίζοντας σκάκι. Αυτό το παιχνίδι είναι πάθος για την «Σφίγγα του Χόλλυγουντ». Όταν θέλει να ξεκουραστεί από τη δουλειά του «στούντιο», παίζει δυο ώρες σκάκι, με τους καλύτερους «φραβοί» γιατί η Γκρέττα Γκάμπο είναι επικίνδυνη αντίπαλος. 'Ο Ζάν Χέρσολτ λοιπόν δημιουργεί τελεινταίως το ακόλουθο ενδιαφέρον άρθρο για την μεγάλη «εβεντέτα» ή οποία εξασκούνται να απασχολή τους θαυμαστάς της με τις ιδιοτροπίες και τις «εξαιρετικές» της ζωής της.

«Κολακεύομαι να πιστέω, γράφει ο Χέρσολτ, ότι είμαι ο μόνος άνθρωπος, ύστερα από τον Μάουριτς Στίλλερ που νίκησα την προσοχή της Γκρέττας Γκάμπο. 'Η ζωή μου, με την αλήθεια, δεν θα είχε κανένα ενδιαφέρον 'ί' ίσως κι' εγώ δεν θα ήμουν ένας «άστερας», αν δεν με βοηθούσε σ' αυτό η μεγάλη «επένδυση» της μοιραίας νόησας. Δεν μπορώ λοιπόν να μη την ευχαριστήσω. Είπε για μένα όχι μόνο μια καλή φίλη, μια ευγενική σύντροφος, αλλά και μια στοργική αδελφή που με παρακολούθησε μ' αγάπη στα πρώτα βήματά μου και μ' ανέδειξε. Ευχαριστώ γι' αυτό και τον Σάντα Κλάους, τον γέρο Νοέλ των 'Αμερικανών που με βοήθησε να την γνωρίσω. 'Ηταν το καλύτερο δώρο που μπορούσε να μου κάνει εκείνη την εποχή της σταδιοδρομίας μου. 'Ακούστε λοιπόν πώς έκανα την γνωριμία της :

«Όπως κάθε χρόνο, έτσι και τότε βγή η Σκανδιναβική παρουσία του Χόλλυγουντ είχε συγκεντρωθεί στο μέγαρο του Σβάν Γκάντ, ο οποίος σήμερα είναι διευθυντής του Βασιλικού Θεάτρου της Δανemarkίας, για να γιορτάσει τα Χριστούγεννα, τον έρχομο του Σάντα Κλάους. 'Η μεγαλοπρεπής αίθουσές του ήταν γεμάτες από ξανθές νεράιδες και ομορφωμένες κι' άλλητικούς νέους που χόρευαν κι' έπαιναν σαμπάνια. 'Ηταν η μόνη φορά στο Νέον Κόσμο που οι αστυνομικοί έκαναν τή σταβά μύτια κι' άφησαν τους 'Αμερικανούς να διασάσουν λίγο το λαμό τους. Τότε βλέπετε δεν είχε ακόμη αρχίσει ο νόμος της καταπαγορέωσης. 'Εκείνο το βράδυ λοιπόν από την μία ως την άλλη άκρη του Χόλλυγουντ κυκλοφόρεσε μια τρολλή ευθυμία κι' οι γιορσιμένοι δρόμοι του ήταν γεμάτοι από χαρούμενες συντροφίες που τραγουδούσαν και διασκέ-

δαζαν. Οι 'Αμερικανοί είναι πάντα υπερβολικοί ακόμη και στη χαρά τους. 'Εκαναν ένα σωρό τρέλλες και ξεφωνίζαν σαν να είχαν ξεφύγει από κανένα φρενοκομείο. 'Εμείς όμως οι βορεινοί λαοί της Ευρώπης απολαμβάνουμε αυτές τις άγριες μέρες του χρόνου μέσα στα σπείια μας μισροστά σ' ένα καλό τζάκι. 'Επειδή όμως δεν είμαστε στην πατρίδα μας, ο πλούσιος κι' ευγενής συμπατριώτης μας, ο Σβάν Γκάντ, είχε αναλάβει αυτή την φροντίδα κι' είχε θεωρήσει υποχρέωσή του να μας χαρίσει μια ξεστή γωνιά του σπιτιού του για να ζήσουμε μαζί και να θυμηθώ τα έθιμα της χώρας μας. 'Ολοι είμαστε συγγινήμενοι απ' αυτή την χειρονομία του και τα διάφορα τραγούδια της ορχήστρας μας ξανάφεραν πάλι στα φρέα και βλέπαμε τους δικούς μας. Αιτές η στιγμή ήταν από τις πιο αλησιμώντες της ζωής μου.

Ξαφνικά μέσα σ' εκείνο τον θόρυβο των φωνών και της μουσικής ακούστηκε ή βαρεία κι' επίσημη φωνή του αρχιθαλαμηπόλου του Γκάντ που άγγιγγε τους διαφόρους καλεσμένους :

—'Ο κ. Μάουριτς Στίλλερ και ή δεσποινίς Γκούσταφσον !

Ζωνρά χειροκροτήματα κύλησαν τα τελευταία λόγια του. 'Ολοι οι προσκεκλημένοι είχαν συγκεντρωθεί στην είσοδο της αίθουσής για να

δούν την όμορφη συμπατριώτισσά μας που έρχόταν στο Χόλλυγουντ για να γίνει κινηματογραφικός «άστερας». 'Η αμερικανικές εφημερίδες είχαν κάνει πολύ θόρυβο γύρω από τ' όνομά της. 'Εχαν διηγηθεί στους αναγνώστες τους συναρκατικές λεπτομέρειες για τη ζωή της μικρής Σουηδέζας. Κ' οι συμπατριώτες της φυσικά ήταν περήγοροι να γνωρίσουν από κοντά αυτή την γυναίκα - φαινόμενο !..

Μπήκε με μικρά άρφα βήματα, στηριζόμενη στο μπράτσο του Στίλλερ με ύφος αυτοκρατορίας. Τό χαμοί πρόσωπό της δεν έδειχνε καμιά συγκίνηση ή εκπλήξη και το βλέμμα της ήταν τόσο ψυχρό που με πάγωσε. Πίσω όμως απ' αυτή τη μάσκα καταλάβαινα κανείς ότι υπήρχε μια καρδιά γεμάτη τρυφερότητα. Τό μάντεψα από τον τρόπο με τον οποίο ήταν στηριγμένη στον Μάουριτς Στίλλερ. 'Οστόσο πρέπει να διολογήσω ότι δεν έκανε την εντύπωση που φανταζόμουν. 'Εμοιαζε μάλιστα μ' ένα δελό κι' ασπενκό χορίτσι που φοβείται να ανοίξει το στόμα του και που κούρει προσεχτικά τις σκέψεις του. Φερόσε ένα μαύρο μεταξωτό φόρεμα χοροί, υπερβολικά απλό και δεν είχε κανένα κόσμημα.

Κι' όμως αυτή ακριβώς ή απλότης έδινε στο παρουσιαστικό της ένα άκατανίητο θέλητρο και μια ανεξήγητη γοητεία. Μιλούσε σιγά,

με μια βαρεία και λίγο ανδρική φωνή και ξάρωνε τα φρύδια της κάθε φορά που της παρουσιάζαν ο Γκάντ έναν καλεσμένο του. 'Αφισα να παρελάσουν όλοι οι πλούσιοι Σκανδιναβοί κι' οι διάφοροι τιτλούχοι κι' όταν τελείωσαν ή συστάσεις είπα στον κ. Γκάντ :

—Θέλω να με παρουσιάσης στην

μς Γκούσταφσον. —Ευχαριστώ, αγαπητέ μου Χέρσολτ, μου άπάντησε. 'Αλλά γιατί δεν ήρθες κι' εσύ από τους πρώτους για να ευχθείς το «καλώς ήλθες» στην συμπαθητική συνάδελφό σου ;

Δεν τού άπάντησα. Τον ακολουθούσα γεμάτος από μια ανεξήγητη συγκίνηση στη γωνιά της μεγάλης αίθουσής που είχε τραπέζι κι' ήμουν Γκούσταφσον. 'Ο Γκάντ μ' έπαρουσίασε στην Γκάμπο. 'Εκείνη μου έσφιξε θερμά το χέρι. Μείναμε λίγα λεπτά σιωπηλοί. Κατάλαβαινα ότι μ' είχε ξεχωρίσει από όλον αυτόν τον κόσμο των περιέργων. Τέλος μου είπε με καλωσύνη :

—Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας. Βλέπω μέσα στα μάτια σας τα ειλικρινή αισθήματα, που έχετε για μένα. Είμαστε πατριώτες. 'Ας γίνουμε και δυο καλοί φίλοι.

Τό πρόσωπό της είχε πάρει μια παράξενη γοητεία. 'Ενα φως είχε σκορπισθεί επάνω του. 'Η Γκρέττα Γκάμπο είχε συγκινηθεί. Φίλησα με τρυφερότητα το χέρι της :

—Μις Γκούσταφσον, της είπα. Θά γίνεται ένα μεγάλο «άστρο». Χαρίστε μου την έλπίδα ότι θα παίξω μια μέρα μαζί σας.

'Εκείνη γέλασε ευχαριστημένη. 'Επειτα μίλησαμε για την πατρίδα και για τις παιδικές αναμνήσεις της. Μά ο Γκάντ διέκοψε αυτή την όμορφη συζήτησάς μας. 'Ερχόταν να πάρει τη μς Γκούσταφσον γιατί πλησίαζε ο ερχομός του Σάντα Κλάους κι' έπρεπε να βρίσκεται στην τιμητική θέσι της, κοντά στο στολισμένο δένδρο. 'Η ώρα ήταν τρία παρά δυο λεπτά. Ξαφνικά τα φώτα σβήσαν κι' ύστερα ξανάναψαν πάλι από την Γκρέττα Γκάμπο ή οποία είχε διαρκώς τώρα από τη συγκίνηση.

—'Επί τέλους, ανακάμψα τό μουσικό της, φώναξα ικανοποιημένος κι' έβρησα κι' εγώ τό ποτήρι μου για να πιω στην υγεία της.

'Η Γκρέττα Γκάμπο έβλεπε μέσα της έναν πλούτο συναισθημάτων τα οποία περπατούσε και τα οποία εξωτερικεύει μόνο όποτε ήθελε εκείνη. 'Ηταν μια μεγάλη ήθοια στο έως τότε σκοτεινό πρόσωπο κυριολεκτικώς την Γκρέττα Γκάμπο και της χάρισαν ένα πληθος αναμνηστικών δώρων. 'Ο Μάουριτς Στίλλερ ήταν ενθουσιασμένος και παρακολουθούσε με ικανοποίηση αυτές τις θερμές εκδηλώσεις των συμπατριωτών της. 'Η Γκρέττα Γκάμπο είχε κάνει το πρώτο βήμα για την κατάσταση του Χόλλυγουντ !

Ξαναείδα την Γκρέττα Γκάμπο

Η Γκρέττα Γκάμπο ως Βασίλισσα Χριστίνα

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς...άπαχχονίστηκε στη Βουλή ο πρωθυπουργός της Γαλλίας. Ένα τυπογραφικό λάθος που έγινε επίτηδες. 'Η πληρωμή των χρεών στην Κεϋλάνη. 'Όπου ο δανειστής απειλεί αυτοκτονία. Πώς ο 'Αγιος Γερμανός μαζέψε δυο φορτώματα μαλλιά. 'Η αρχαιοτέρα γέφυρα. Οι...μεγάλοι καταχρα σται του παρελθόντος, κτλ.

ΝΑ πρωί του Ματίου του 1888, δόλο-ζήλο το Παρίσι αναστατώθηκε απ' την έξης τροχρή κι' άπαστε υ τ η είδησι, την οποία γνωστοποίησε σε έκτακτο παρόρημα μια λαβρό διος

έφημερίς : 'Οτι ο δημοφιλής πρωθυπουργός Φλοκ έχε άπαχχονίστη κατά την πρωινή συνεδρίαση της Βουλής !..

'Ο... δολοφόντος ωστόσο πρωθυπουργός, αφού καθύρρισε την ογκώδη διαδήλωση ή οποία είχε μαζευτεί κατασπινγμένη μπρος στη Βουλή, διέταξε άναρτήσει ά μέρους. Τί, νομίζετε δε ότι εξακριβώθηκε ;

'Οτι ο εκδότης του φύλλου αυτού, τό όποιο στήριζε αποκλειστικώς την κυκλοφορία του με την επώνυμη φανταστικων και περτωδων γεγονότων, είχε επίτηδες διαστρέψει τη σχετική είδησι ως έξης : 'Αντι να στοιχειοθετήση την αληθή φράσι : «'Ο κ. πρωθυπουργός μετ έβη (s'est rendu) σήμερον την πρωίαν εις την Βουλήν...», στοιχειοθέτησε : «'Ο κ. πρωθυπουργός άπ η γ χ ο ν ί σ θ η (s' est pendu) σήμερον την πρωίαν εις την Βουλήν...» !

Κι' απέδωσε μεν τό τυπογραφικό λάθος στον στοιχειοθέτη, αλλά τό Πλημμελειοδικείο δεν τόν άπέστεψε, γιατί είχε και επρονοή «μενα» μαζί του. Τόν κατεδίκασε λοιπόν με άγρία άσχηρότητα «επιδιόδοσει άντιστοιχών άνησυχικών ειδήσεων» και διέταξε συγχρόνως την διακοπή της έκδόσεως του φύλλου.

Περιεργότατος είναι ο τρόπος, με τον όποιον οι δανισταί έξαναγκάζουν τους λαοπληρώτας όφειλέτας των να έξαφλήσουν τά χρέη τους, στην νήσο Κεϋλάνη.

'Όταν ο δανειστής έξαντίλασε όλα τά μέσα για να πληρωθεί, χωρίς όμως και να τό κατορθώσει, πηγάνει τότε στο σπίτι του όφειλέτου του κρατώντας στο χέρι του μεγάλη ποσότητα φυλλων άνεογλακτίδος, φημι δηλαδή δηλητηριοδεστών και άπειλεί ότι φα αυτοκτονήσει. Μπρος στην έσχόνη αυτή και πρωτότυπη άπειλή, ο όφειλέτης είναι υποχρεωμένος τότε να ποιήση άμέσως τό σπίτι του ή μέλη της οικογενείας του — ανηλόνται κι' αυτά εκεί ! — και να έξαφλήση άμέσως τον δανειστή του. Καί τοϋτο, γιατί αν κατά και τον τίτην πραγματοποιήσει έκεινος την άπειλή του — διάχουν δε καθημερινά σχεδόν παραδειγματα τέτοιον είδους αυτοκτονιών — θεωρείται ένοχος άνθρωποκτονίας και τιμωρείται κι' αυτός με θάνατο !

νατό !

'Ο πρώτος βασιλεύς των Φράγκων Κλόβις, για να εκδηλώση τον σεβασμό του στον ιερατόστολο 'Αγιο Γερμανό — τον όποιο φιλοξενούσε, μια μέρα στα άνάκτορά του — τράβηξε μια τριζα απ' τα μαλλιά του και τού την πρόσφερε. 'Η τιμητική αυτή — για τά τότε έθιμα των Φράγκων — χειρονομία του βασιλέως, διαδόθηκε στο στρατό και στους κατοίκους, κι' όλοι τη μιμήθηκαν. 'Όταν δε έφτασε για τό μοναστήρι του ο 'Αγιος Γερμανός, τόσες τριζες είχε μαζέψει για ενθύμιο, ώστε τις πρόσφερε σε δυο μονάκια... για να μπορέση να τις πάρη μαζί του !

Στην 'Αμάσια της Μικρασίας και στον ποταμό 'Ιριδα, ύπάρχει μια λιθόκτιστος στερεωτάτη γέφυρα, στήμένη εκεί από 2 χιλιάδων έτών. Αυτό δε έχει πιστοποιηθεί γιατι την αναφέρει και ο περίφη-

της :

«'Επιδή Αιγύριονται παράπονα Καθεκάστην παρά των ένταϋθα Κηρύων (έννοεί τας κυρίας), ό-τι κατά την ώραν ήν ευρίσκονται εις τά λουτρά, τινές εκ των Κήρυων (έννοεί τους κυρίους) πλησιάζουν και ένοχλούν αυτάς. Διά ταϋτα Κινοποιούνται οι Κήρυοι ίνα εις τό μέλον συμμορφώθωσι με την Κανονισμένην ώραν. 'Όστις των άντρων φοραθεί πλησίον των λουτρών παρά τοϋ άποσπάσματος Κατά την ώραν ήν Αί γυναί ευρίσκονται εις τά Μπάνια, θέλει συλαμβάνεσθαι και διδύισθαι διά συνοδείας εις 'Αθήνας» ! !..

Θά έρωται τό κόκαλο του φτωχού έκείνου σταθμάχου στον τάφο του, από άναγνώστη, αν διακολούθα κι' έβλεπε από κανένα μέρος τά σημεινά εμπαινωτάς στα νερά της τότε δικαιοδοσίας του !..

Κατά τό 1890, όλόκληρη ή κοινή γνώμη της 'Ελλάδος είχε ταράξη από άπίστευτη είδησι, ή όποια δημοσιεύθηκε σε μερικές έφημερίδες : 'Οτι οι 'Αλβανοί — άκόμη τότε — κάτοικοι της νήσου 'Ανδρου ήσαν... άνθρωποκτόνοι, κι' ότι πολλοί μάλιστα από αυτούς και... νεκροφάγοι !

'Η σχετική άνάκρισις τί άπέκάλυψε, νομίζετε ; 'Απλοστάτη την έξης δεισιδαίμονα προλήψιν των άγώνων νησιωτών, ή όποια παρεξηγήθηκε από μερικούς έρραντάστους 'Αθηναίους παραθερίστας, και ήρθε τις διαστάσεις του σήφους : 'Οτι, όταν πεθάνει έκει κανένας οικογενειαρχής, ο όποιος είχε καταρτίσει ένα μέλος της οικογενείας του τά άλλα μέλη κι' οι στενότεροι συγγενείς μαζεύονταν μια σκοτεινή νύχτα στο γενοφάγειο, έάνω στον τάφο του μακαρίου. Έκει, καινε μερικά ένδύματά του και μερικές τριζες του κεφαλιού του, και στη φοιτιά που σχηματίζεται από αυτά προσθέτονται κά ξεροκόλλα, με τά όποια ψήνουν ένα μαύρο όρνιθι. Τό μισό

όρνιθι κατόπιν τό τρώει τό κατηραμένο μέλος της οικογενείας, ενώ τό άλλο μισό τό θάβουν κοντά στον τάφο του αποθανόντος, σκάδοντας τη στιγμή εκείνη έναν πρόχειρο λάκκο. Κι' έτσι λύνεται ή κατάρα μόνη της !..

Τήν 1 Αυγούστου του 1885, ό τότε άστυνομικός σταθμάρχης Βουλγαμένης, λαβών υπ' όψην του τό «χάλασμα» της Κεϋνάς, έξ άτίας μερικών μπαιν-μίζ, τά όποια σημειώθηκαν ιεροσυρικώς στη θάλασσα της δικαιοδοσίας του κατά των θερινών αυτών μήνα, τοχολόγησε την κατωτέρω άμήμητη προκήρυξι του.

Τήν έστειλε μάλιστα και στις άθηναϊκές έφημερίδες και την δημοσίευσε και ή «'Ακρόπολις» της 2 Αυγούστου στη δεύτερα σελίδα της :

«'Επιδή Αιγύριονται παράπονα Καθεκάστην παρά των ένταϋθα Κηρύων (έννοεί τας κυρίας), ό-τι κατά την ώραν ήν ευρίσκονται εις τά λουτρά, τινές εκ των Κήρυων (έννοεί τους κυρίους) πλησιάζουν και ένοχλούν αυτάς. Διά ταϋτα Κινοποιούνται οι Κήρυοι ίνα εις τό μέλον συμμορφώθωσι με την Κανονισμένην ώραν. 'Όστις των άντρων φοραθεί πλησίον των λουτρών παρά τοϋ άποσπάσματος Κατά την ώραν ήν Αί γυναί ευρίσκονται εις τά Μπάνια, θέλει συλαμβάνεσθαι και διδύισθαι διά συνοδείας εις 'Αθήνας» ! !..

Θά έρωται τό κόκαλο του φτωχού έκείνου σταθμάχου στον τάφο του, από άναγνώστη, αν διακολούθα κι' έβλεπε από κανένα μέρος τά σημεινά εμπαινωτάς στα νερά της τότε δικαιοδοσίας του !..

Απ' την 'Ακρόπολις της 12 'Ιουλίου 1885, άποστούμε την κατωτέρω είδησι, για να την σχολιάσετε μόνοι σας :

'Επιβεβαιώνεται έπισημως ή διαπραχθεϊσα κατάχρησις εκ δραχμών 15 εις τό Τηλεγραφον Πειραιώς, χωρίς άκόμη να γνωσθή ο άυτουργός της. Αί άρξάμεναι από χθές ανακρίσεις έξακολουθούν δραστηρίως» ! !..

'Αν δεν μάς πιστέψετε, φροντίστε να δοήτε τό έν λόγω φύλλο της 'Ακροπόλεως και θα θεαώθητε μόνοι σας...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απόλυτας ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσης, καθώς και δολιχέρεις βιβλιοθήκες. Γράψατε : «'Οικογένεια», Λέκα 7, 'Αθήνας.

καί μ' ἔκανε νά ἀνακύψω. Εἶπα λοιπόν στήν Ἀντιόχα ὅτι ἦμουν ἔτοιμος γιά ὅλα, προκειμένου νά τίς ἐλευτερώσω.

... Ἡ Ἀντιόχα δὲν θέλησε νά μοῦ πῇ τίποτε σχετικό μὲ τὴν τύχη τους, οὔτε σὲ ποιά τρισεῖς τρύπα τις εἶχαν κρυμμένες, γιὰ νά μὴ μπορέσω ποτὲ νά ξαναῶρω τὰ ἴχνη τους. Πρὶν μοῦ πῇ τί ἀπόγειναν αὐτές, θέλησε νά συγκατατεθῇ στὴ συμφωνία πού ἐρχόταν νά μοῦ προτείνῃ. Αὐτὴ τὴ συμφωνία, τὴ μαυτερεύει: "Ἐπρεπε νά πούληθω στοὺς Ἀγγλους.

... Ὁ σὶρ Ἀρθουρ Γουέλ-αλεῦ εἶχε θαυμάσιες ἐξαιρετικὰ τὴ διαδρομὴ μου μὲς ἀπὸ τὴν ἀναστατωμένη Ἰσπανία, ὅταν ἐπῆγα μόνος ἀπὸ τὸ Μπουρ-γκος στὸ Μπάυλεν, κοιμιστὴς τῶν ὁδηγῶν τοῦ αὐτοκράτορος στὸν ἄνω στρατηγὸ Ντυπόν. "Ἦξερε ἀκόμα—γιατί αὐτὸς τὰ ξέρεε ὅλα καὶ διασκεδάζει ἐξαιρετικὰ μὲ τὴν ἀκατάπαυστη φλυαρία μας, χάρις στὴν ὁποία τὰ μαθαίνει—τὸν περίφημο μετ' ἐπιστροφῆς περίπατό μου ἀπὸ τὴ Μαδρίτη στὸ Παρίσι.

... Εἶνε ἀλήθεια πὼς εἶχε μεγαλοποιηθῇ κάπως αὐτὴ ἡ πορεία μου, μὰ δὲν θὰ χρειαζόταν, παρὰ νὰ προσθέσῃ κανεῖς εἰκοσιτέσσερες ὥρες, γιὰ νά εἶνε μέσ' στὴν ἀλήθεια. "Ἡμουν λοιπὸν γιὰ τὸν σὶρ Ἀρθουρ, συλλέκτη τῶν περιέργων πολέμιων, ὅτι εἶνε ἕνας βιρ-τουόζος πρώτης γραμμῆς γιὰ τὸν ἐπιχειρηματία ἐνὸς κέν-τρος μουσικοῦ. Μὲ ἤθελε μὲ κάθε θυσία. "Ἡ δραπέτευσί μου εἶχε θαυμαστὰ προπαρασκευασ-τῇ, εἶχαν ἐξαγοράσει γι' αὐ-τὸν ἀνθρώπους ἀνωτέρους καὶθε ὑποψίας. Μιά λέξι μου μόνον καὶ θάμουν ἐλευθερος.

... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νά σοῦ πῶ, ἀδελφέ, ὅτι αὐτὴ τὴ λέξι ἀρνήθηκα νὰ τὴν πῶ.

... Ἡ Ὑψηλὴ Γυναικά μὲ πῆ-ξε. Εἶν' ἕνα περίεργο ὑποκεί-μενο, μορφωμένο κι' εὐχλωτό, μὰ δὲν εἶνε μάγισσα, γιατί ἀ-πὸ τὴ στιγμή πού τὴς διατύπω-σα τὴν ὀριστική μου ἀρνήσι, θεωροῦσε τὸ θάνατό μου βέ-βαιον καὶ μοῦ μιλοῦσε σὰν σ' ἕ-ναν πεθαμένο.

... Μοῦ εἶπε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ ἀγαπημένη μου καὶ κα-λὴ Λίλια εἶνε προωρισμένη γιὰ μεγάλα πεπρωμένα, ἀλλὰ ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἀπε-ραντῆς περιουσίας πού τῆς ἀ-νῆκε, τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου πού ἐσκότωσε τὸν Ἀγγέλο Καμπανίλ, θὰ ἄπλωνε ἀκόμη ἄλλη μιά λίμνη αἵματος.

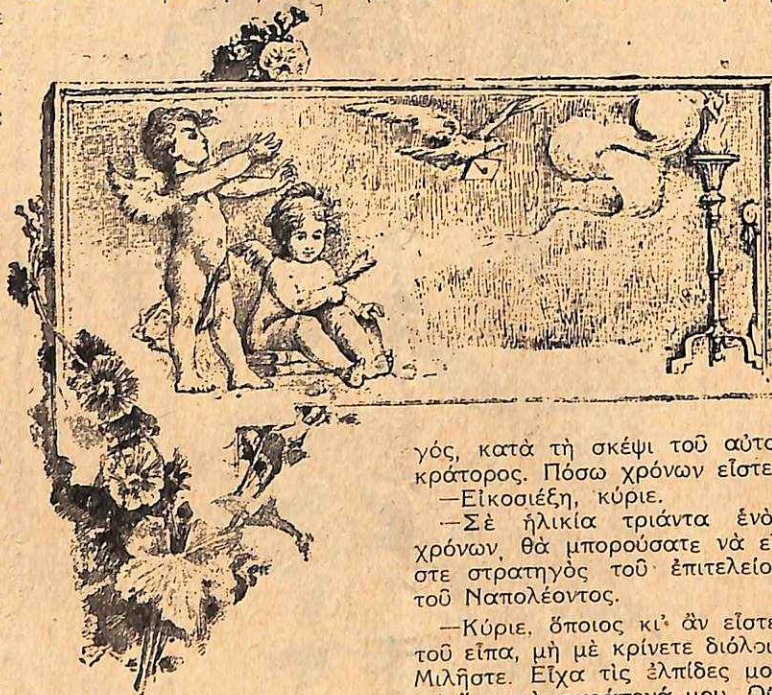
... Θὰ δῆς τὴ Λίλια, "Ε-κτωρ. Μοιάζει τῆς Λευκῆς, μ' ἕναν τρόπο, ποὶ μοῦ σπαράζει τὴν καρδιά.

... Μερικὲς ἡμέρες ἐπέρασαν, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων μοῦ ἐπέτρεψαν νά δῶ τὴ μητέρα μας καὶ τὴ Λίλια, ἡ ὁποία εἶ-χε πάει ὡς τὸ βασιλεῖα. Τὰ εἶ-πα ὅλα στὴ Λίλια.

... Μιά βδομάδα ἀκριβῶς με-τὰ τὴν τελευταία μου συνομιλία μὲ τὴ Λίλια, τὴν παραμονὴ ἀ-κριβῶς τῆς ἡμέρας πού θὰ γι-νόταν ἡ ἐκτέλεσί μου, ἕνας ἀν-

τρας μπήκε μέσα στὸ κελλί, ὅπου ἦμουν φυλακισμένος. Νό-μισα πὼς ἦταν ὁ παπᾶς, ὁ ὁ-ποῖος ξαναρχότανε, γιατί ἦ-μουν πεῖς ἐν τάξει μὲ τὰ ζῆ-τήματα τῆς συνειδήσεως κι' εἶ-χα ἐξομολογηθῇ ἀπὸ τὸ πρωῒ. Δὲν ἦταν ὁ παπᾶς. Αὐ-τὸς ὁ ἄνθρωπος ἔβαλε παρά-μερα τὴ λάμπα, πού ἦταν κον-τὰ στὸ στρατιωτικὸ κρεββάτι, ὅπου ἦμουν πλαγισμένος, κι' ἔκατσε δίπλα στὸ μαξιλάρι μου. Ἀπάνω σ' ἕνα κούτσουρο πού χρησιμοποιοῦσα γιὰ κάθισμα. "Ἦταν τυλιγμένος σ' ἕναν μαν-δύα καὶ δὲν μπορούσα νὰ δια-κρίνω τὸ πρόσωπό του. "Ἡ πόρ-τα τῆς φυλακῆς εἶχε μείνει μι-σάνοιχτη.

Μὲ ἔντυψε, γιατί κοιμόμουν. Μοῦ εἶπε ὅτι ἐρχόταν ἐκ μέ-ρους τοῦ δουκὸς τῆς Δαλματίας, στρατάρχου Σούλτ, κυρί-ου μου καὶ φίλου μου, ὁ ὁποῖ-ος εἶχε μάθει στὸ βάθος τῆς Πορτογαλίας, ὅπου βρισκόταν, τὰ σφάλματά μου καὶ τὴν τι-μωρία μου. "Ἐχω συνδεθῇ ἐ-ξαιρετικὰ μὲ τὸ στρατάρχη Σούλτ κι' ἡ ἀνάμνησί του μὲ

συγκίνησε καὶ εἶπα γι' αὐτὸν στὸν ἄγνωστο πράγματα πού, καθὼς μοῦ φαίνεται, ἦταν συ-γκινητικά. Ὁ ἄγνωστος μὲ δι-ἀκοψε ἀξαφνα καὶ μοῦ φάνηκε πὼς διάκρινα κάποια συγκίνησι στὴ φωνή του.

—Εἶστε ἀκόμα πολὺ νέος γιὰ νά πεθάνετε, λοχαγέ, μοῦ εἶπε. —Μπρὸς τὸν ἐχθρό, ὅχι! ἀ-πάντησα, ἀλλὰ γιὰ τὸ τετρά-γωνο τῆς ἐκτελέσεως εἶνε πάν-τοτε πολὺ γρήγορα.

—Ἡ Γαλλία χρειάζεται ὁ-λους τοὺς στρατιώτες της, ξε-καλοῦθησε ὁ ἄγνωστος, πού φαίνονταν ταραγμένος ἢ καλύτε-ρα στενοχωρημένος. Δὲν θὰ ἐ-κάνετε τίποτε γιὰ νὰ ἐξακο-λουθῆσθε νά ὑπηρετῆτε τὴ Γαλλία;

—Θὰ τὰ ἔκανα ὅλα, ἀπάντη-σα ἐγώ, ἐκτὸς ἐκείνων πού εἰν' ἐνάντιον στὴν τιμή.

Ὁ ἄγνωστος ἐξακολούθησε κάπως δυνατώτερα:

—Εἰμαι στρατιωτικὸς σὰν καὶ

σᾶς, λοχαγέ, κι' ἀνίκανος νά σᾶς προτεῖνω κάτι, πού νά εἶνε ἐνάντιον πρὸς τὴν τιμή. "Ἡ Γαλ-λία, ἔλεγα, χρειάζεται ὅλους τοὺς στρατιώτες της καὶ εἶνε μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς, πού ἂν τὸ ἤθελαν, θὰ ἀξίζαν ὅσο κι' ἕνα ὄχι... Δὲν πρέπει ὅμως, κύ-ριε, ἕνας ἄνθρωπος, ἀφωσιωμέ-νος σὰν καὶ σᾶς, νὰ κατασπα-ταλᾷ τις δυνάμεις τους, δίνον-τας τὸ κακὸ παράδειγμα στὰ παιδιὰ, πού βγαίνουν ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ σχολεῖο καὶ ἐξα-φνίζοντας τὸ πλῆθος τῶν γυ-ναικῶν καὶ τῶν ἡλιθίων...

Σταμάτησε λίγο καὶ ἐξακο-λούθησε σὲ μαλακώτερο τόνο: —Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ βασι-λεὺς σᾶς ἐγνώρισαν, κύριε ντὲ Σαμπανεῖλ. Ὁ προδιδασκός σας σὲ ἀντισυνταγματάρχη καὶ ὁ σταυρὸς τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς, πού σᾶς ἀπενεμήθη, βρί-σκονται στὰ γραφεῖα τοῦ Ὑ-πουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, στὴ Μαδρίτη. "Ἡ διαταγὴ καὶ τὸ διπλῶμα ἦρθαν ἀπὸ τὴ Γαλ-λία. Σὲ πέντε χρόνια, μὲ ἄλλα δυὸ κατορθώματα, σὰν ἐκείνο τοῦ Μπάυλεν, θὰ εἶστε στρατη-

γός, κατὰ τὴ σκέψι τοῦ αὐτο-κράτορος. Πόσω χρόνια εἶστε; —Εἰκοσιεῖς, κύριε.

—Σὲ ἡλικία τριάντα ἐνὸς χρόνων, θὰ μπορούσατε νά εἴ-στε στρατηγός τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Ναπολέοντος.

—Κύριε, ὅποιος κι' ἂν εἶστε, τοῦ εἶπα, μὴ μὲ κρίνετε διόλου. Μιλήστε. Εἶχαν τις ἐλπίδες μου κι' ἔχω τὰ παρόντά μου. Οὐ-δὲν αὐτές, οὔτε ἐκεῖνα θὰ ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι στὴν ἀπόφασί μου. Εἶστε ἐντεταλμένος νά μοῦ ἀποδώσετε τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ ζωή;

—Μάλιστα.

—Ἀπὸ ποῖον;

Ὁ ἄγνωστος ἐδίστασε λίγο κι' ἀπάντησε:

—Ἀπὸ τὸ στρατάρχη Ζουρ-ντάν.

—Υπάρχουν χωρὶς ἄλλο καὶ ὄροι;

—Ἕνας μόνο.

—Εὐαρεστηθῆτε νά μοῦ τὸν πῆτε, σᾶς ἀκούω.

Ὁ στρατάρχης Ζουρντάν, εἶπε τέλος ὁ ἄγνωστος, ἐδώσε μεγάλη προσοχή στὶς συστά-σεις τοῦ δουκὸς τῆς Δαλματίας, πού τὸν ἔγραψε εὐνοϊκὰ γι' ὁ-σᾶς, ἀναφέροντάς του τὴν ἡλι-κία σας καὶ τὴν ὀρυμὴ τοῦ χα-ρῆς καλὰ. Ὁ βασιλεὺς δὲ μὴς πολὺ δύσκολα τὰ παραδέ-χεται αὐτὰ. Λέει ὅτι τὰ πάθη

δὲν μποροῦν νὰ χρησιμεύουν ὡς δικαιολογίες, γιατί ἄλλοι-ὡς πὼς θὰ μπορούσε νὰ συγ-κρατηθῇ ἡ πειθαρχία;.. Ὁ στρατάρχης Ζουρντάν δυσκο-λεύτηκε πολὺ, μιλώντας γιὰ ὁ-σᾶς τὸν βασιλεῖα, γιατί ἡ τρέλ-λας σας ἦσαν ἐνάντιες πρὸς τὰ σχέδια πού εἶχε καταστρώσει ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης. Μὲ κα-νένα λόγο δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀκυ-ρώσῃ τὴν ἐνάντιον σας καταδι-καστική ἀπόφασί. Κρίνει ἀνα-γκαῖο τὸν παραδειγματισμό. Ὁ βασιλεὺς, σ' αὐτὸ τὸ σημείο, εἶ-πε καὶ θὰ μείνῃ ἀκαπτος...

—Τότε δὲν πρόκειται νά μοῦ ἀ-πονεμηθῇ χάρις; Πρόκειται ν' ἀ-ποδράσω κρυφά, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἰδίων τῶν ἀρχῶν; ρώτησα.

—Ὀχι, κύριε. Θὰ πῆγαινε ἔ-τσι χαμένη ὅλη ἡ αὐστηρότης καὶ τὸ παράδειγμα δὲν θὰ δι-νόνταν. "Ἡ ἐκτέλεσί σας, ὅπως, δὴποτε θὰ γίνῃ, αὐτὸ εἶνε ἀπα-ραίτητο, τόσο γιὰ τὴν πειθαρχία, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀποστολή, πού ἐρχομαι νά σᾶς προτείνω.

—Δὲν καταλαβαίνω.

—Θὰ καταλάβετε... Νομίζετε ὅτι εἶστε ἀξίος νά θανατωθῆ-τε; Οἱ δικασταὶ μποροῦν νὰ δικάζουν ὅπως θέλουν, μὰ ἐγώ εἰμαι εὐγενής κι' ἔχω διατηρή-σει ἀκόμα μερικά ὑπόλοιπα τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ἔθελε-παν τὰ πράγματα οἱ πρόγονοί μου...

—Μήπως μ' αὐτὰ πού λέτε, ἡλέετε νὰ ὑπαινηθῆτε τὸ βασι-λεῖα; παρατήρησε ὁ ἄγνωστος μὲ κάποια δριμύτητα.

—Ὀχι, κύριε. "Ἡ καθόλου συμπεριφορὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγα-λειότητος, τοῦ δίνει τὸ δικαίω-μα νά εἶνε αὐστηρός. Μὰ ὁ βα-σιλεὺς ἀποτελεῖ μιά λευκὴ κη-λὶδα μέσ' στὰ ἥθη τῆς Αὐλῆς. τοῦ. πού εἶνε μαῦρα.

Ὁ ἄγνωστος φάνηκε σὰν νὰ μαλακώσε. "Ἀλλάξε ὅταν στὸ κούτσουρο πού καθόταν καὶ εἶ-πε:

—Κύριε, εἰμαι εὐγενής σὰν καὶ σᾶς καὶ ἀπὸ μεγάλῃ οἰκο-γένεια σὰν τὴ δική σας. Ἐν-τούτοις ἔχω τὴ γνώμη ὅτι τὸν πολεμικὸ συμβούλιο σᾶς ἔκρι-νε καὶ σᾶς ἐδίστασε πολὺ καλὰ. Λυποῦμαι μόνον πού δὲν σᾶς βλέ-πω νάχετε μετανοήσει, γιατί ἡ μεταμέλεια εἶνε καλὸς σύμβου-ρος. Δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

ζη κανεῖς τὸ μεγάλο ἀριθμὸ τῶν ἰθαγενῶν κατασκόπων, τοὺς ὁποίους μισθοδοτεῖ. "Ἡ προτάσεις τις ὁποῖες ὁ "Αγγ-γλος ἀρχιστράτηγος ἐδοκίμασε νά κάνει σὲ σᾶς τὸν ἴδιο...

"Ἐνα δικό μου κίνημα ἐκ-πληξέως τὸν διάκοψε καὶ ἐξα-κολούθησε:

—Δὲν θὰ σᾶς ὑβρίσω, λοχα-γέ, ἀν σᾶς ἐπαινέσω γιὰ τὴν ἀπόρριψί τους. Κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλέω, εἶστε ἀξίος θανάτου. Μὰ οὔτε

κάν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου, ὅτι μπορούσατε νὰ σφάλετε σὲ ζητήματα τιμῆς. Γι' αὐτὸ, μάλ-ιστα ἀκριβῶς, ὅτιδῆποτε κι' ἂν συμβῇ, θὰ τουφεκισθῆτε μὲ τις ἐπιμήδεις σας, χωρὶς νὰ καθαι-ρεθῆτε. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τοῦ βασιλεῖος.

—Εἰμαι εὐγνώμων στὴν Αὐ-τοῦ Μεγαλειότητος, ἀπάντησα.

—Ὁ βασιλεὺς θὰ ἤθελε κάτι καλύτερο ἀπ' αὐτό, ἐξακολού-θησε ὁ ἄγνωστος, ἐμψυχών-μενος. Μιλάτε θαυμάσια τὰ ἱ-σπανικά, δὲν εἰν' ἔτσι;

—Τὰ μιλάω, σὰν νά ἦμουν ἱ-σπανός.

—Καὶ τὰ Ἀγγλικά τὸ ἴδιο;

—Ὅπως καὶ τὰ Ἰσπανικά.

"Ἐζησα στὴν Ἀγγλία.

—Λοχαγέ ντὲ Σαμπανεῖλ,

μπορεῖτε νά κάνετε στὸ βασι-λεῖα ἕνα καλὸ μεγαλειότερο ἀπὸ τὸ κακὸ πού τοῦ ἔκάνετε.

—Μὲ τί τρόπο, κύριε; Σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἐξηγηθῆτε.

—Δεχόμενος νὰ ἐκτελέσετε γιὰ λογαριασμό τῆς Γαλλίας τις ὑπηρεσίες πού σᾶς ἐπρότει-νε ὁ Ἀγγλος ἀρχιστράτηγος διὰ τῆς Ἀντιόχας. Δεχόμενος νὰ γίνετε κατὰσκοπος τῶν Ἀγγλων γιὰ νὰ τοὺς κατα-σκοπεύετε πὺ ἐύκολα ὑπὲρ τῆς Γαλλίας. Θὰ παρουσιασθῆτε σ' αὐτὸν μ' ἄλλο δνὸμα, ὡς ἱ-σπανός, καὶ θὰ προσπαθήσετε νὰ κερδίσετε τὴν ἐμπιστοσύνη του.

"Ἡ κατάπληξίς μου μ' ἔκανε στὴν ἀρχὴ νά σιωπήσω. Δὲν ἐ-ζήτησα καθόλου ἐξηγήσεις: Καταλάβαινα. Ὁ ἄγνωστος περίμενε τὴν ἀπάντησί μου.

—Ἐχετε ἀπόδειξι ὅτι εἶστε ἐντεταλμένος νά μοῦ τὸ προ-τείνετε αὐτό; τὸν ρώτησα στὸ τέλος.

—Δέχεστε; μοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

—Ὀχι ἀκόμα.

—Σκεφθῆτε ὅτι μ' αὐτὸ θὰ σώσετε τὴ ζωή σας.

—Βρίσκω τὴν τιμὴ πολὺ ὑ-ψηλὴ γιὰ ὅτι ἀξίζει ἡ ζωή μου.

—Σκεφθῆτε...

—Δὲν μ' ἀρέσει νά συζητῶ. Ἐχετε ἀπόδειξι τῆς ἐντολῆς σας;

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ ἄ-γνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

Διεξάγουμε, κύριε, ἕ-ναν πόλεμο δύσκολο, στὸν ὁποῖ-ο ἐχθρὸς πληροφореῖται ὅλες-τις κινήσεις μας, ἐνῶ ἐμεῖς ἀ-ἔγνωστος, μὲ τὸν ἴδιο διαταγμὸ πού εἶχε σ' ὅλες τις κουβέντες, δὲν θὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά σᾶς μεταδώσω τὴν παραγγελία τοῦ στρατάρχου Σούλτ.

σῆσε, στάθηκε ἔτσι, ὥστε ὅλα τὰ χαρακτηριστικά του νὰ βρί-σκωνται μέσ' στὸ φῶς, καὶ χα-μῆλωσε τὸν ἀνασηκωμένο μαν-δύα πού τοῦκρυβε ὅλο σχεδὸν τὸ πρόσωπο. Καὶ τότε τὸν εἶδα καλὰ καὶ τὸν ἀνεγνώρισα.

"Ἦταν ὁ βασιλεὺς Ἰωσήφ, ὁ ἴδιος!

—Ἐχετε ἐμπιστοσύνη τώρα, λοχαγέ Σαμπανεῖλ; μὲ ρώτη-σε.

—Ἀνασηκώθηκα στοὺς ἀγκώ-νες μου.

—Μεγαλειότητε, ἀποκρίθηκα, ὑποκλινόμενος ὅσο μοῖ ἐπέ-τρεπε ἡ θέσι στὴν ὁποία βρι-σκόμουν, εἶχα ἀναγνωρίσει ἀ-πὸ ὥρα τὴ Μεγαλειότητά Σας. Χαμογέλασε καὶ ψιθύρισε:

—Εἰμαι, φαίνεται, κακὸς ἡ-θοποιός. Εἶνε ἡ πρώτη καὶ, ἀ-σφαλῶς, ἡ τελευταία φορὰ πού μεταμφιέζομαι. Ἡ παρουσία μου ἐδῶ, λοχαγέ Σαμπανεῖλ, ἐξακολούθησε μὲ σοβαρότητα, μπορεῖ νὰ σᾶς πιστοποιήσῃ ὅλη τὴ σημασία πού δίνω στὴν προ-

κατὰ κ ο π ο , μήπως θὰ θε-ωρούσατε γι' αὐτὸ τὸν ἐαυ-τό σας ἀτιμα-σμένο;

... Συχαίνο-μαι τις λέξεις, κύριε, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ξέρω ποῖα πράγματα εἶ-νε τίμια καὶ ἀξιοπρεπῆ. "Ἐ-κείνο τὸ ὁ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Πώς παντρεύονται στο Θιβέτ. Τι γράφει ένας Αμερικανός εξερευνητής. Η ελευθερία της γυναίκας. Πολυγαμία και πολυανδρία. Ο γάμος στη Σοβιετική Ρωσία. Ποιές είναι η πιο πολύφρονες νύφες. Η τρομερή κρίσις της κατοικίας στη Μέσση. Τα περιεργά έθιμα του γάμου στην Αραβία, κλ.

ΕΧΟΥΜΕ γράψει άλλοτε για το γάμο στους διαφόρους λαούς της γης. Θα σάς διηγηθούμε και σήμερα μερικά περίεργα έθιμα.

Αρχίζουμε από το γάμο στο Θιβέτ. Ο γνωστός εξερευνητής και συγγραφέας Χάρισσον Φόρμαν μās δίδει πολύ ενδιαφέροντες πληροφορίες για το γάμο σ' αυτή τη χώρα.

Όλοι οι σοφοί κ' οι περιηγητές που πήγαν στο Θιβέτ συμφωνούν σ' ένα σημείο: "Οτι μοιούνται η θρησκεία κυριαρχεί σ' όλες τις άλλες εκδηλώσεις της ζωής σ' αυτή τη χώρα, όσο πουθενά άλλο. Ουσόσο ο γάμος δεν θεωρείται μυστήριο και γίνεται χωρίς καμιά θρησκευτική τελετή. Υπάρχουν πολλοί τρέτοι γάμοι και μπορούμε να πούμε πως το Θιβέτ είχε η χώρα όπου η γυναίκα έχει την μεγαλύτερη ελευθερία. Με μεγάλη ευκολία η γυναίκα μπορεί να πάρει διαζύγιο από τον ή τους άντρες της και να γυρίσει στην οικογένειά της, όπου γίνεται πάντα δεκτή με την μεγαλύτερη εύνοια. Όσοι, ως όντα να βοηθούσαν την τύχη. Στην πραγματικότητα, πολύ λίγες γυναίκες στο Θιβέτ εφεύγουν για πάντα από το σπίτι των γονέων τους.

Όπως είναι γνωστό, οι Θιβετιανοί είναι πρώτης τάξεως πολέμοι και δύσκολα χωρίζονται από τα όπλα τους. Τους άρεσει ο πόλεμος, το κινέρι και κάποτε κ' η ληστεία. Έτσι λοιπόν, πολύ συχνά η γυναίκα μένει δολομένη στο σπίτι και ασχολείται μέρα-νύχτα, με το νοικοκυριό της και την ανατροφή των παιδιών. Απτή είναι η κορία της οικογενειακής εστίας. Γι' αυτό και τα παιδιά, όταν τα ρωτήσουν κανείς, λένε πως είναι της τάδε μητέρας, χωρίς να αναφέρουν ποτέ σχεδόν και τ' όνομα του πατέρα τους, για τους λόγους που θα ιδούμε άμεσα παρακάτω.

Όταν ένας νέος στο Θιβέτ φθάσει σ' ηλικία γάμου, διαλέγει την κατάλληλη κοπέλλα στη γειτονιά του. Δεν πρέπει να ξεχνούμε πως σ' αυτόν τον τόπο ο γάμος δεν είναι διόλου υπάκουη ρωμαντική ή ποιητική, αλλά μονάχα οικονομική κ' όλες ή άλλες λεπτομέρειες που μας απασχολούν εμάς τους Ευρωπαίους σ' αυτό το ζήτημα, δεν έχουν καμιά σημασία.

Οι θηγαρείς δεν χρειάζονται διόλου τον ελάφι, τον ιερέα, για να ευλογηθούν την ένωση τους. Ολόκληρη ή επίσημη τελετή τελειώνει με μια μονοκοντυλίδα, ύστερ' από την ελκυστική σκηνοθεσία:

Ο γαμπρός, μαζί με μερικά άλλα παλληκάρια, πηγαίνει στη σπηλιά της νέας που διαλέξε. Την αποπάζει, την βάζει πάνω στο αλογό του δένει δια της βίας και φεύγουν όλοι τους ορίζοντας απειρους πυροβολισμούς στον αέρα. Αυτό

Ένας διπλός γάμος στο Θιβέτ

ποιναίνουν πολύ τον καιρό. Όταν ένας αδελφός βρίσκεται καιρό μακριά στον πόλεμο ή στα όρενά κ' επικινδύνια μέρη για εργασίες του, ο αδελφός που μένει στο χωριό θεωρείται απόλυτος κύριος όλων των αγαθών της οικογένειας. Σ' αυτή την ατμόσφαιρα και οι προσωπικοί γάμοι, οι οποίοι βλέπουμε πολύ συχνά στο Θιβέτ,

Ας εδούμε τώρα και στο γάμο στη Σοβιετική Ρωσία. Μα ε-πάρχει γάμος στη σημερινή Ρωσία; Πρέπει λοιπόν γρήγορα να πούμε πως, παρ' όλα, όλα λέγονται και γράφονται ο γάμος στη Ρωσία οφίσταται! Λίγο μετά την επανάσταση τον ο μολοσεβιμισμός θέλησε ν' αναγνωρίσει επίσημως σχεδόν την ελευθερία ένωσης.

Πολύ γρήγορα όμως τα Σοβιέτ ξεκίνησαν να αλλάζουν γνώμη και ν' απαιτήσουν νομίμως ενώσεις, ανεγνωρισμένες και ασφαλισμένες από το Κράτος. Έτσι υπάκουε και εκεί το Αλξιαρχείο, που

απασχολείται με τις διατυπώσεις των γάμων, διαζυγίων, γεννήσεων και θανάτων.

Η διατυπώσεις όμως του γάμου είναι πολύ απλές και πολύ... διασκεδαστικές. Στο ένα γραφείο βλέπεις κανείς την επαγραφή γάμων και στο αντικρινό διαζυγίων. "Ολα γίνονται με μεγάλη ταχύτητα κ' ευκολία.

Το ζεύγος που πρόκειται να παντρευτεί για όλη την ζωή ή για μερικούς μήνες ή και βδομάδες, παρουσιάζει στον γραμματέα, δίνει τα στοιχεία που του ζητούν, πληρώνει ένα ελάχιστο τέλος και η τελετή τελειώνει. "Αν οι νέοι δεν είναι από τους «Μπεμποσνίκ» (τους άδελφους και θελήσουν και εκκλησιαστικό γάμο, γίνεται κ' αυτός, το πράγμα όμως είναι εξαιρετικά επικίνδυνο. Μπορεί να χάσουν τη θέση τους, δηλαδή, κυριολεκτικά, το ψωμί τους.

Υπάρχει βέβαια κ' άλλοι λόγος που δικαιολογεί την απόλυτη δόξα: πολλές φορές οι σύζυγοι ά- "Αν και νόμιμοι σύζυγοι παιδιά, οι

μάτιο, με δυο καρέκλες κ' ένα κρεβάτι είναι η καλύτερη προίκα κ' οι γαμπροί κάνουν ούρα, ποιός να την πρωτοπάρη...

Στο τελευταίο λαμπρό τον δι-βλίο ο Τζονά Μπερνς μās λέγει, ότι μια μέρα μονάχα λογαριάζεται στη ζωή μιας κοπέλλας στην Αραβία: η μέρα του γάμου της.

Πολύ συχνά οι μαωμεθανοί αραβωνιάζονται λίγο μετά την γέννησή τους αν όχι μόλις γεννηθούν και παντρεύονται πριν φθάσουν στην εφηβική ηλικία. Υπάρχουν βέβαια πολλές εξαιρέσεις σ' αυτόν τον κανόνα. Μπορεί να φτάσει μια Αραβίδα στα δεκαπέντε και στα είκοσι της χρόνια και να μην είναι ακόμη αραβωνιασμένη, πράγμα πολύ ανήσυχτο γι' αυτήν.

Όταν θεηθεί επί τελους ο γαμπρός γίνεται ο γάμος χωρίς να είναι απαραίτητη καμιά θρησκευτική τελετή. Το συμβόλαιο υπογράφεται μονάχα από τους γονείς του ζεύγους, ή από τους προσεγγιστές, που παίζουν μεγάλο ρόλο στην Αραβία. Η προίκα μπορεί να είναι ένα ζώο ή ένα παλάτι, κανείς όμως δεν έχει το δικαίωμα να διατηρήσει περισσότερες από τέσσερες νόμιμες συζύγους. Σκέψατε μπορεί ναή οσες θέλει.

Όταν ειδοποιηθεί η μητέρα για την ημέρα του γάμου, αρχίζει τη γιορτή και την προσευχή, για να ευφρανθεί εγγή και καθαρή στον κύριο κ' αφέντη της, ο οποίος τ' σως να μη την έχει ιδεί ως τότε.

Από τα ξημερώματα της μέρας του γάμου φορούν στα χέρια και στα πόδια της νύφης άσημενα θραυχίδια, που κουνούνουν πρόσχαρη μέσα στο σπίτι. Το πρόσωπό της ζωγραφίζεται με μεγάλη τέχνη. Η Ανατολίτισσα κατέχουν τα καλύτερα μυστικά σ' αυτό το ζήτημα. Τα μάτια της βάρωνται ολόγυρα κυανά και τα μαλλιά κόκκινα με το κινά. Η παλάμες της και τα πόδια, ως τους άστρους γάλλους, βάρωνται με διάφορα χρώματα. Η νύφη ντύνεται με πέπλα μεταξωτά, αναλόγως της οικογενείας της.

Η νυμφική πομπή σχηματίζεται μόλις βραδεία. Κατά τις ένενά βραδιές από το σπίτι της νύφης, όσο το δυνατόν πιο πολυπληθής, η νύφη βόσκεται μέσα σε μια κλειστή αέρινη, που την σηκώνει δεξιά κ' αριστερά. Μόλις χωρεί ένα μέσα η νύφη, χωρίς να χωράει και κονηρή διόλου. Πολύ δέλλες στολίζουν το φορέο της νύφης. Μόρια μικρά κουνουνάκια πάνω στο πέλασμά της. Γύρω της πολυάριθμα φαναρόνια κ' οι μουσικοί κάνουν μεγάλη φασαρία με τύμπανα.

Όταν το φορέο φτάσει στο σπίτι του γαμπρού, οι φίλοι του θαίνουν να υποδεχθούν με φωνές και

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τ'ζόαν έγραψε μια ματιά στο μεγάλο ρολόι της Τραπεζής κ' είδε ότι δεν είχε έμειναν παρά μόνο δέκα λεπτά. "Επειτα θα έλυναν όλα τα ταμεία.

Πέρασε λοιπόν την πλατεία για να μη στην Τράπεζα, βέβαιη ότι ο άνδρας της, ο Ντίκ είχε θυμώσει μαζί της.

Μα, Ντίκ, που είχε πεί η Τζόαν ακόμη μια φορά για τον πείση, την ώρα του φαγητού, αφού η Μάργαρετ θέλει να με πάω μαζί της στο Παρίσι... Δεν θα ξοδέψω τίποτα... Όλα τα έξοδα θα είναι δικά της!..

Έμένα δεν μ' άρεσει να δέχεται η γυναίκα μου ελεημοσύνη από τους πλούσιους φίλους της... γκρίνιαζε ο Ντίκ.

Αφού δεν σ' άρεσει λοιπόν, τότε κ' εγώ θα σηκώσω λεφτά από την Τράπεζα.

Έχουμε στην άκρη μόνο δυο χιλιάδες διακόσια δολάρια. Από αυτά, τα χίλια πρέπει να πάνε στο Τζέανς, για την υποθήκη, της τότε νύφης ο άνδρας της.

Μη σε νοιάζει, Ντίκ. Θα του πω εγώ να περιμένει.

Όπως θέλεις... της απάντησε ξηρά ο Ντίκ.

Είπε τώρα τόσος καιρός που δεν ενδιαφέρουν πια για μένα! του παραπονέθηκε η Τζόαν. Δεν συλλογίζεσαι ότι θέλω κ' εγώ να ξεκουραστώ λιγάκι, να ξεσκασώ. Από σήμερα λοιπόν θα κυτάξω

μεγάλη φασαρία την μέλλουσα σύζυγό του. Οι γυναίκες του σπιτιού περιμένουν, ντυμένες στα λευκά, σε ιδιαίτερη αθούσα, χριπώντας κ' αυτές τα τιμάνια τους.

Στο πλαϊνό δωμάτιο βρίσκεται ο άρχηγος της οικογενείας, πάνω σ' ένα ψηλό καθίσμα, σαν θρόνο, και περιμένει άταραχος τη νέα που θα γίνει γυναίκα του αγαπημένου παιδιού του. Όταν η νύφη μπαίνει μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, ο γαμπρός κάθεται πλάι στον πατέρα του, κ' όλες ή συγγενικές της νύφης περνούν η καλύτερα τους, τον φιλούν στα μάγουλα και σκεπάζουν πάλι το πρόσωπό τους. Φτάνει κατόπτα ή στιγμή που πλησιάζει ή μητέρα του γαμπρού, κρατώντας τη νύφη από το χέρι. Μια λαμπρή κλίμακα σκεπάζει το κεφάλι της νέας. Η νύφη κάνει τρεις γύρους, άργα και με ρυθμό, ολόγυρα από τον αραβωνιασμένο της, με τα μάτια κλειστά, σαν να τα βλέπει όλα αυτά μέσα σε όνειρο. Τότε ή μητέρα της ορίζει πίσω της τις μύριες πλεξούδες των μαλλιών της κοπέλλας, σπρώχνει την καλύτερη της και για πρώτη φορά ο γαμπρός αντικρίζει την μέλλουσα γυναίκα του στο πρόσωπο. Όταν γίνονται οι τρίτες γύρους, παίρνει τη νύφη από το χέρι, μέσα στην μνηστή του άπ' το χέρι, μέσα στην άπλοτη κ' επιβλητική σιγή που έπικρατεί σ' όλο το σπίτι και την οδηγεί στον νυφικό θάλαμο. Η τελετή του γάμου έληξε. Κ' αρχίζει τώρα για τους δύο νέους ή συζυγική, ή αληθινή ζωή.

Πέρασε λοιπόν την πλατεία για να μη στην Τράπεζα, βέβαιη ότι ο άνδρας της, ο Ντίκ είχε θυμώσει μαζί της.

Έχουμε στην άκρη μόνο δυο χιλιάδες διακόσια δολάρια. Από αυτά, τα χίλια πρέπει να πάνε στο Τζέανς, για την υποθήκη, της τότε νύφης ο άνδρας της.

Μη σε νοιάζει, Ντίκ. Θα του πω εγώ να περιμένει.

Όπως θέλεις... της απάντησε ξηρά ο Ντίκ.

Είπε τώρα τόσος καιρός που δεν ενδιαφέρουν πια για μένα! του παραπονέθηκε η Τζόαν. Δεν συλλογίζεσαι ότι θέλω κ' εγώ να ξεκουραστώ λιγάκι, να ξεσκασώ. Από σήμερα λοιπόν θα κυτάξω

μεγάλη φασαρία την μέλλουσα σύζυγό του. Οι γυναίκες του σπιτιού περιμένουν, ντυμένες στα λευκά, σε ιδιαίτερη αθούσα, χριπώντας κ' αυτές τα τιμάνια τους.

Στο πλαϊνό δωμάτιο βρίσκεται ο άρχηγος της οικογενείας, πάνω σ' ένα ψηλό καθίσμα, σαν θρόνο, και περιμένει άταραχος τη νέα που θα γίνει γυναίκα του αγαπημένου παιδιού του. Όταν η νύφη μπαίνει μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, ο γαμπρός κάθεται πλάι στον πατέρα του, κ' όλες ή συγγενικές της νύφης περνούν η καλύτερα τους, τον φιλούν στα μάγουλα και σκεπάζουν πάλι το πρόσωπό τους. Φτάνει κατόπτα ή στιγμή που πλησιάζει ή μητέρα του γαμπρού, κρατώντας τη νύφη από το χέρι. Μια λαμπρή κλίμακα σκεπάζει το κεφάλι της νέας. Η νύφη κάνει τρεις γύρους, άργα και με ρυθμό, ολόγυρα από τον αραβωνιασμένο της, με τα μάτια κλειστά, σαν να τα βλέπει όλα αυτά μέσα σε όνειρο. Τότε ή μητέρα της ορίζει πίσω της τις μύριες πλεξούδες των μαλλιών της κοπέλλας, σπρώχνει την καλύτερη της και για πρώτη φορά ο γαμπρός αντικρίζει την μέλλουσα γυναίκα του στο πρόσωπο. Όταν γίνονται οι τρίτες γύρους, παίρνει τη νύφη από το χέρι, μέσα στην άπλοτη κ' επιβλητική σιγή που έπικρατεί σ' όλο το σπίτι και την οδηγεί στον νυφικό θάλαμο. Η τελετή του γάμου έληξε. Κ' αρχίζει τώρα για τους δύο νέους ή συζυγική, ή αληθινή ζωή.

Πέρασε λοιπόν την πλατεία για να μη στην Τράπεζα, βέβαιη ότι ο άνδρας της, ο Ντίκ είχε θυμώσει μαζί της.

Έχουμε στην άκρη μόνο δυο χιλιάδες διακόσια δολάρια. Από αυτά, τα χίλια πρέπει να πάνε στο Τζέανς, για την υποθήκη, της τότε νύφης ο άνδρας της.

μονάχη μου τον έαυτο μου.

Αφού είναι έτσι, τότε φεύγα λοιπόν, πήγαινε στο Παρίσι.

Κι' ο Ντίκ, δίχως να προσθέσει τίποτα άλλο σηκώθηκε και βγήκε από την τραπεζαρία.

Τα λεφτά τώρα τους έκαναν να μαλώνουν κάθε τόσο. Η ασφάλεια, οι λογαριασμοί του ράφτη και της μοδίστρας (ντυνόπουσαν τώρα με κομψότητα), οι λογαριασμοί του γιατρού και του φαρμακείου, οι τόκοι της υποθήκης στην έξοχη βίλλα τους, τους έκαναν να γριπιάζουν από το πρωί ως το βράδυ. Σιγά-σιγά έπαψαν να κυττάζονται στα μάτια. Τα λόγια τους ήταν πικρά, σκληρά, πληγώναν κατάκαρα. Κάτι, σαν ένας άδρατος τοίχος, άρχισε να τους χωρίζει. Ο Ντίκ γινόταν όλο και πιο σιωπηλός. Η Τζόαν πάλι, αδιαφορούσε για όλα.

Στην Τράπεζα τώρα η Τζόαν είχε γράψει στην απόδειξη, ότι σή-

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

χρόνια, όταν παντρεύτηκαν.

Υστερ' από την πρώτη κατάθεση (200 δολάρια), ήταν στη σειρά ένα σωρό άλλες ταχτικές καταθέσεις: 45 δολάρια την εβδομάδα. Και τότε μέσα από το πέπλο των έξι χρόνων, η Τζόαν κύταξε πίσω τα περασμένα.

Κι' αλήθεια, κάθε Παρασκευή απόγευμα, ο Ντίκ, αδύνατος, κουρασμένος λιγάκι, με το χαμό γελοίο στα χείλη, σταματούσε πριν γυρίσει στο σπίτι, στην Τράπεζα για να καταθέσει 45 δολάρια. Έπαιρνε τότε 75 δολάρια τη βδομάδα. Κρατούσε λοιπόν 15 για εξόφληση των τόκων, 5 για τον έαυτο του (για το μεσημεριανό και τον στα οικονομικά μπάρ, για τα ταχυά του και για το τρώει) και 10 για τη Τζόαν εξόφληση του σπιτιού και προσωπικά.

Υστερ' από την Τράπεζα, ο Ντίκ, έτρεχε στο σπίτι του. Καμιά φορά η Τζόαν έβγαζε να τον προειπνάνη. Ο Ντίκ έρχεται δι-

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

το άσημενο πάτο της θείας Μόντ. Τη μόνη κληρονομιά τους. Η Τζόαν το είχε δώσει, ήταν στη σειρά ένα σωρό άλλες ταχτικές καταθέσεις: 45 δολάρια την εβδομάδα. Και τότε μέσα από το πέπλο των έξι χρόνων, η Τζόαν κύταξε πίσω τα περασμένα.

Κι' αλήθεια, κάθε Παρασκευή απόγευμα, ο Ντίκ, αδύνατος, κουρασμένος λιγάκι, με το χαμό γελοίο στα χείλη, σταματούσε πριν γυρίσει στο σπίτι, στην Τράπεζα για να καταθέσει 45 δολάρια. Έπαιρνε τότε 75 δολάρια τη βδομάδα. Κρατούσε λοιπόν 15 για εξόφληση των τόκων, 5 για τον έαυτο του (για το μεσημεριανό και τον στα οικονομικά μπάρ, για τα ταχυά του και για το τρώει) και 10 για τη Τζόαν εξόφληση του σπιτιού και προσωπικά.

Υστερ' από την Τράπεζα, ο Ντίκ, έτρεχε στο σπίτι του. Καμιά φορά η Τζόαν έβγαζε να τον προειπνάνη. Ο Ντίκ έρχεται δι-

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Μια καινούρια, μια ετοιμασμένη...

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ «ΑΣΣΩΝ», ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟΥ ΠΑΝΘΕΟΥ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ

Τὸ μυστηριώδες «κὺλπο» τοῦ «κόμης ντὲ Μπρεσσάκ». Ἕνα μαργαριτάρι μέσα στὴ μαστίχα! Τὸ περιφημότερο κατόρθωμα τοῦ Σέργιου Βερσίν. Μία ὑποπτη ἐκλογὴ μαργαριταριῶν. Ἡ περιπέτεια τοῦ ἀστυνόμου Πριολέ. Ἡ ρεϊκλάμα μὲς ἀρτίστας. Τὸ μαγικὸ κολλιέ τῆς Μώντ Βαλμύ, κλπ.

Βρισκόμουν στὰ γραφεῖα τῆς Ἀσφαλείας, ὅταν ἔφεραν ἕναν ἐπικίνδυνον λωποδύτη, πού τὸν εἶχαν πιάσει πρὸ ὀλίγου δυὸ «μυστικοὶ» σ' ἕνα μεγάλο κοσμηματοπωλεῖο τῆς πλατείας Βαντόμ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν σχεδὸν γέρος, μὰ εἶχε μεγάλη εὐγένεια· στοὺς τρόπους του καὶ ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι, τόσο ἐπιθλητικὴ, ὥστε νόμιζε κανεὶς ὅτι εἶχε μπροστά του ἕναν ἄψογο «τζέντλεμαν».

Ἀναρωτιόμουν λοιπὸν τί ἔγκλημα μποροῦσε νὰ εἶχε κάνει αὐτὸς ὁ «ἀρχοντάνθρωπος», ὅταν ἀκούσα τὸν ἀστυνόμο Πριολέ νὰ τὸν ρωτᾷ μ' ἕνα σαρκαστικὸ τόνο στὴ φωνή, πού μὲ ἐξάντισσε:

—Λοιπὸν, γρη῏ ἀλεπού, σ' ἀρέσουν τόσο πολὺ τὰ μαργαριτάρια;

Ὁ ἄγνωστος, πειραγμένος, διατήρησε τὴν ἀπάθειά του καὶ δὲν ἀπάντησε. Μὰ ἕνας ἄλλος, πού ἔστεκε πρὸ πάνω καὶ πού δὲν τὸν εἶχα προσέξει ὡς τότε, βιάστηκε ν' ἀπάντησῃ στὴ θέσι του: —Ἀν τοῦ ἀρέσουν τὰ μαργαριτάρια! Εἶχε διαλέξει τὸ καλύτερο! Ἀν δὲν τύχαινε νὰ πέσει καταγῆς τὸ κλειδί τῆς βιτρίνας, τὴ στιγμή πού ἔβγανε αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο, δὲν θὰ καταλάβαινα τίποτα καὶ θὰ ἔχανα ἕνα ὀλόκληρο ἑκατομμύριο!...

Ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε μιλήσει, ἦταν ὁ Ἰσαάκ Μπαρούχ, ὁ μεγαλύτερος κοσμηματοπώλης τοῦ Παρισιῦ. Διάβηκε! Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἱστορία παρουσίεζε μεγάλο ἐνδιαφέρον!

Ὁ ἀστυνόμος Πριολέ, ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἄσσους» τῆς Παρισίνης Ἀσφαλείας, γύρισε πάλι καὶ κύτταξε εἰρωνικά τὸ λωποδύτη.

—Εἴμαστε πάλι γνῶριμοι, εἰ; τοῦ εἶπε χαμογελώντας. Πάντα τὸ ἴδιο «κὺλπο»; Ὁ κύριος κόμης ντὲ Μπρεσσάκ ἀκολούθηε τὰ παλιὰ τεχνάσματα! Κι' ἔχει δίκιο!... Εἶνε τὰ καλύτερα. Μὰ, ἡ τύχη καμμιά φορά, βοηθάει καὶ τοὺς τίμιους ἀνθρώπους.

Τί εἶχε συμβῇ; Ἀπλῶστατα, ὁ λωποδύτης μὲ τὴν πρόβασιν ὁ

τι θ' ἀγοράσῃ κοσμήματα, εἶχε βάλεϊ κατὰ μέρος μὲ τρόπο ἕνα μαργαριτάρι.

Ὅταν ὁμως ἔσκυψε ὁ κοσμηματοπώλης νὰ πάρῃ τὸ κλειδί του, πού τοῦχε πέσει κάτω, εἶδε τυχαία στὸ κάτω μέρος τῆς κρυστάλλινης βιτρίνας καὶ πᾶν νὰ στὴν ἐξὺλιν κορνίζα τῆς μιά μικρὴ ἀσπρὴ σφάρα κολλημένη στὴν ἀκρῇ.

Ὁ ἔμπορος, σκανδαλισμένος, τὴν ἀρπάξε μὲ μιά ἀπότομη κίνησι: Ἦταν ἕνα κομμάτι μαστίχας, στρογγυλὸ, πού εἶχε μέσα τὸ καλύτερο μαργαριτάρι τοῦ Ἰσαάκ Μπαρούχ, τὸ μαργαριτάρι πού κόστιζε ἕνα ἑκατομμύριο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ «κόμης ντὲ Μπρεσσάκ» περνοῦσε τὸ κατώφλι τοῦ κοσμηματοπωλείου. Ὁ ἔμπορος τότε ἔβαλε τὶς φωνές κι' ὁ λωποδύτης δὲν ἀργήσῃ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῆς Ἀστυνομίας.

—Αὐτὸ τὸ «κὺλπο» εἶνε ἀπλῶστα, μὰ καὶ ἀλθθευτο! μοῦ ἐξηγήσε ὁ ἀστυνόμος Πριολέ. Μόλις θὰ περνοῦσε τὸ κατώφλι ὁ «κόμης ντὲ Μπρεσσάκ», δηλαδὴ ὁ πασίγνωστος λωποδύτης Ἀντρέ Ρουμπλάρ, εἰδικὸς στὶς ταχυδακτυλουργικὲς ἐξαφανίσεις τῶν μαργαριταριῶν, μιά ἀριστοκρατίσση, θὰ ἔμπαινε ἀμέσως καὶ θὰ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν ἔμπορο νὰ τῆς δείξῃ μερικὰ κοσμήματα. Αὐτὴ ἡ γυναίκα θὰ στεκόταν μπροστὰ στὴν ἴδια βιτρίνα, ἐκεῖ δηλαδὴ πού στεκόταν πρὸ ὀλίγου ὁ «κόμης ντὲ Μπρεσσάκ» καὶ μὲ

τὴ μεγαλύτερη εὐκολία τοῦ κόσμου θὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν κορνίζα τῆς βιτρίνας τὴ μαστίχα, πού εἶχε μέσα τὸ μαργαριτάρι!

—Μὰ, ὁ ἔμπορος δὲν μετράει τὰ μαργαριτάρια πού βγάζει ἀπὸ τὴ βιτρίνα; ρώτησα περίεργος.

—Βέβαια, τὰ μετράει, μὰ ὁ λωποδύτης, δίχως νὰ τὸν δεῖ κανεὶς, ἀντικαθιστὰ τὸ ἀληθινὸ μαργαριτάρι, πού ἔκλεψε, μ' ἕνα ψεύτικο.

—Καὶ ὑπάρχουν ψεύτικα μαργαριτάρια τόσο «τέλεια», ὥστε νὰ ἐγγελοῦν ἀκόμη καὶ τοὺς εἰδικούς;

—Ἐδῶ τώρα μοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰσαάκ Μπαρούχ.

—Δυστυχῶς, ναί! στέναξε. Παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις μας, παρ' ὅλη τὴν προσοχή μου, παρ' ὅλο τὸν ἐλεγχὸ πού κάνουμε, τὴν παθαίνουμε μιά χαρά!... Ἀν σὰς διασκεδάζουν αὐτὲς ἡ ἱστορίες τῶν μαργαριταριῶν, μπορῶ νὰ σὰς διηγηθῶ μερικὲς...

Δὲν θέλησα λοιπὸν νὰ χάσω μιά τέτοια εὐκαιρία καὶ βῆκα μαζὺ μὲ τὸν Ἰσαάκ Μπαρούχ ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια.

—Ὁ πρὸ ἐπικίνδυνος ἀπ' ὁλοῦς τοὺς λωποδύτες, πού ἀναστάτῳσε σὲ ἀπερίγραπτο σημεῖο τὸν κόσμο τῶν ἐμπόρων διαμαντιῶν καὶ μαργαριταριῶν, μοῦ εἶπε ὁ Μπαρούχ, ἦταν ἕνας διαβημένος Ρώσος, ὁ Σέργιος Βερσίν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν μιά μεγαλοφυΐα! Εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ

τὸ μυστικὸ τῆς συστάσεως τῶν μαργαριταριῶν καὶ νὰ φτιάχνῃ ψεύτικα μαργαριτάρια πού δὲν ξεχώριζαν, οὔτε διέφεραν διόλου ἀπὸ τ' ἀληθινὰ. Μεταχειριζόταν βέβαια τὸ «καλλιεργημένο» μαργαριτάρι, τὸ γαπωνέζικο, μὰ πετύχαινε νὰ ἀλλάξῃ τόσο τὴ σύνθεσιν του, ὥστε ἦταν ἀδύνατον σχεδὸν νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ διαφορὰ του ἀπὸ τ' ἀληθινὰ.

Τὸ περιφημότερο «κὺλπο» τοῦ Ρώσου ἀπατεῶνος, ὅπως μοῦ διηγήθηκε ὁ Ἰσαάκ Μπαρούχ, στοίχισε δυὸ ἑκατομμύρια στὸ μεγάλο κοσμηματοπώλη τῆς Νέας Ὑόρκης Γιόχαν Λέντε.

Μιά μέρα, ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, ὁ κοσμηματοπώλης αὐτὸς εἶδε νὰ μπαῖνι στὸ κατάστημά του ἕνας σεμνὸς νέος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδειξε ἕνα ὑπέροχο κολλιέ μὲ τριανταδύο μαργαριτάρια καὶ τοῦ ἐξήγησε, προφέροντας μὲ κάποια δυσκολία τ' Ἀγγλικά:

—Αὐτὸ τὸ κολλιέ τὸ κληρονόμησα ἀπὸ τὴ μητέρα μου. Ἐχῶ χάσει πολλὰ λεπτὰ στὰ χαρτιά καὶ ἀναγκάζομαι τώρα νὰ τὸ πουλήσω.

Ὁ νέος αὐτὸς ἔδωσε στὸ Λέντε κάθε πληροφορία σχετικὰ μὲ τὸ κολλιέ καὶ τὴν ταυτότητά του. Τὸ διαβατήριό του πάλι ἦταν ἐν τάξει. Ὁ κοσμηματοπώλης ἐξέτασε ἕνα πρὸς ἕνα τὰ μαργαριτάρια, τὰ βρῆκε ὑπέροχα καὶ θέλοντας νὰ τὰ δείξῃ καὶ σὲ μερικοὺς εἰδικούς χημικούς, παρακάλεσε τὸν ἄσσο τοῦ νέου νὰ τοῦ ἀφήσῃ

—Ὅπως θέλετε... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος χαμογελώντας. Θὰ ξαναπέρασω μεθαύριο.

Ὁ Γιόχαν Λέντε, μέσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες, ἐξέτασε τὰ μαργαριτάρια ὅσο μποροῦσε πρὸ καλύτερα: Τὰ πέρασε ἀπὸ τὶς ἀκτίνες Χ, τὰ κύτταξε μὲ τὸ μικροσκόπιο, τὰ ἔστειλε στοὺς εἰδικούς. Τὰ μαργαριτάρια ξαναγύρισαν μ' ἕνα σωρὸ πιστοποιητικὰ γιὰ τὴν ἀθεντικότητα τους.

Ἐπειτα, μιά μικρὴ ἔρευνα,

πού ἔκανε ὁ Λέντε στὸ ξενοδοχεῖο πού ἔμενε ὁ «ἄσματος» νέος, τὸν καθιστοῦσε. Ἰπποτα τὸ ὑποπτο. Τίποτα τὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ μυστηριώδες.

Ὅταν λοιπὸν ξαναπέρασε ὁ νέος ἀπὸ τὸ κατάστημά του, ἄρχισε νὰ παζαρεύῃ μαζὺ του γιὰ τὴν τιμὴ. Τέλος ὁ Λέντε κατάφερε νὰ τὸ ἀγοράσῃ δυὸ ἑκατομμύρια, ἂν καὶ κόστιζε πρὸ ἀκριβὰ...

Ἐπὶ τοῦ ὅμως ἀπὸ μιά ἐβδομάδα, ὁ Λέντε ἔμαθε ἀπὸ τὸ «μαῖτρ» τοῦ ξενοδοχείου, στὸ ὁποῖο εἶχε καταλύσει ὁ νέος μὲ τὰ ὑπέροχα μαργαριτάρια, ὅτι ὁ πελάτης τοὺς εἶχε κάνει διάφορες ἀπάτες κι' ὅτι εἶχε ἐξαφανισθῇ ἕνα πρῶτ μὲ τὸν πρὸ μυστηριώδη καὶ ὑποπτο τρόπο!

Ὁ κοσμηματοπώλης δέχτηκε στὴν ἀρχὴ αὐτὴ τὴν εἰδησιν ἀτάραχος. Τί εἶχε νὰ φοβηθῇ αὐτός; Τὰ μαργαριτάρια, ὅπως ἔδειχναν τὰ πιστοποιητικὰ τῶν εἰδικῶν, ἦταν ἀθηνικώτατα!

Μὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας κάλεσε τὸν καλύτερο χημικὸ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ κολλιέ γιὰ μιά νέα ἐξέταση. Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ μαργαριτάρια ξαναγύρισαν στὰ χέρια τοῦ Λέντε.

—Εἶνε ἀληθινὰ! τοῦ εἶπε ὁ χημικός. Μπορῶ ὁμως, ἂν θέλετε, νὰ ὑποβάλω ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια στὴ μέθοδο τοῦ καθηγητοῦ Μέρμαν. Σὰς εἰδοποιῶ ὡστόσο ὅτι τὸ ὁξὺ αὐτῆς τῆς ἀντιδράσεως θὰ διαλύσῃ τὸ μαργαριτάρι. Αὐτὴ ὁμως ἡ διάλυσις θὰ μὰς δείξῃ μὲ τὸν πρὸ θετικὸ τρόπο τὴν ἀξία τοῦ μαργαριταριῦ.

Ἡ θυσία ἦταν μεγάλη, μὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ὁ Λέντε ἔδωσε στὸ χημικὸ τὸ πρὸ μικρὸ μαργαριτάρι τοῦ κολλιέ κι' ἐκεῖνος τὸ ὑπέβαλε στὴν ἀντίδρασιν τοῦ Μέρμαν. Ἀλλοίμονο! Τὸ μαργαριτάρι ἦταν ψεύτικο! Ἦταν ἕνα γαπωνέζικο μαργαριτάρι, σκεπασμένο ἀπ' ἔξω μ' ἕνα εἰδικὸ στρώμα, πού ἐγγελοῦσε ὅλους τοὺς εἰδικούς. Ὁ «ἄσματος» νέος λοιπὸν, πού εἶχε πωλήσει αὐτὸ τὸ ψεύτικο κολλιέ στὸν Γιόχαν Λέντε, ἦταν ὁ Σέργιος Βερσίν. Ὁ «ἄσματος» τῶν ἄσσων τοῦ λωποδυτικῶν πανθήου. Φυσικά, ἡ Ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀναστατώθηκε ἀμέσως, μὰ ὁ μεγάλος ἀπατεῶν ταξείδεψε κίβλας γιὰ τὴν Ἑὐρώπη. Τέλος ὁμως συνελήφθη τὸ καλοκαίρι τοῦ 1932 στὸ Μόντε Κάρλο κι' εἶται, ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις πού ἔκανε, μάθαμε ὅτι αὐτὸς εἶχε ἐγγελάσει τὸν Γιόχαν Λέντε.

Ὁ Παρισινὸς κοσμηματοπώλης μὲ εἶχε καταπλήξει μὲ τὶς περιέργες ἱστορίες του.

—Ποτὲ λοιπὸν δὲν μπορεῖτε νὰ εἰστε βέβαιον ἂν εἶνε ἀληθινὰ τὰ μαργαριτάρια σας; τὸν ρώτησα.

—Δυστυχῶς ὅχι, μοῦ ἀπάντησε. Κι' ἐγὼ ἔπεσα θύμα ἐνὸς ἐπιβέξου λωποδύτη, πού κατάφερε νὰ μοῦ κλέψῃ ἕνα μαργαριτάρι ἀξίας πενήντα χιλιάδων Μπαρούχ, μιά λύσις μόνο ὑπάρχει: Ν' ἀπαγορευθῇ τὸ ἐμπόριο τῶν ψεύτικων μαργαρι-

»Μὰ ὁ λωποδύτης δὲν τὴν γλύτωσε. Τὸν ἀνακάλυψε ἕνας ἰδιωτικὸς ντετεκτῖβ, στὸν ὁποῖο εἶχα ἀναθέσει πολλὰς ὑποθέσεις μου. Ὁ ντετεκτῖβ λοιπὸν ἀρχίσε νὰ παρακολουθεῖ τοὺς πελάτες μου καὶ τέλος κατόρθωσε νὰ βρῇ τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος.

»Μιά μέρα παρουσιάσθηκε ἕνας εὐγενέστατος κύριος, ὁ ὁποῖος, ὅπως μοῦ φάνηκε, εἶχε ἐμπισκεθῇ κι' ἄλλη φορά τὸ κατὰσθημά μου καὶ μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δείξω διάφορα μαργαριταρένια κολλιέ μεγάλης ἀξίας. Ἦθελε νὰ κἀν ἕνα πριγκιπικὸ δῶρο σὲ μιά μεγάλη καὶ πασίγνωστη «βεντέττα» τοῦ μιούζικ-χόλ, τῆς ὁποίας μάλιστα μοῦ ἀνέφερε τ' ὄνομα. Μὰ ὁ πελάτης αὐτὸς ἦταν πάρα πολὺ δύσκολος. Κανένα ἀπὸ τὰ κολλιέ πού τοῦ ἔδειξα δὲν τοῦ ἀρεσε.

—Κι' ὁμως, μοῦ εἶπε, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ κολλιέ ὑπάρχουν μερικὰ μαργαριτάρια πού μοῦ ἀρέσουν. Μπορεῖτε νὰ μοῦ φτιάξετε ἕνα κολλιέ, ὅπως τὸ θέλω ἐγώ, μὲ τὰ μαργαριτάρια πού θὰ διαλέξω;

»Καθὼς βλέπετε, ἦταν πολὺ ἰδιότροπος. Ξεπέρασα λοιπὸν τὰ μαργαριτάρια ἀπὸ δυὸ - τρία κολλιέ, ἔβαλα αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια πού ἦσαν περίπου ἑκατὸ μέσα σ' ἕνα βελούδινο κουτί κι' ἔφησα τὸν πελάτη μου νὰ κἀν τὴν ἐκλογή του... Μὰ, θὰ τὸ πιστέψετε; Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, παρ' ὅλη τὴν ἀγρυπνίαν ἐπὶ

ὁλεψί μου, κατόρθωσε νὰ κλέψῃ κρυφὰ δυὸ μεγάλα μαργαριτάρια καὶ νὰ τὰ ἀντικαταστήσῃ μὲ δυὸ ψεύτικα!

»Ὅταν λοιπὸν τελείωσε τὸ «κὺλπο» του, μοῦ εἶπε:

—Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ κἀν τὴν ἐκλογὴ μόνη τῆς ἡ φίλη μου. Θὰ ξαναγύρισω μαζὺ τῆς, ὕστερ, ἀπὸ λίγη ὥρα.

Μὰ ὁ ντετεκτῖβ, πού εἶχε παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις του, δὲν τὸν ἄφησε νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι τοῦ κοσμηματοπωλείου. Τοῦ πέρασε γρήγορα τὶς χειροπέδες καὶ δίχως πολλὰς διατυπώσεις, ἔψαξε τὶς τσέπες του. Σὲ μιά ἀπὸ αὐτὰς βρῆκε τὰ μαργαριτάρια μου!

»Αὐτὸς ὁ λωποδύτης, ὁ Πιέρ Φερρὺ, ἦταν «εἰδικὸς» στὶς κλοπὲς μαργαριταριῶν καὶ ὁποῖος ὡμολόγησε ἀργότερ, αὐτὸς μοῦ εἶχε κλέψῃ κι' ἐκεῖνον τὸ μαργαριτάρι, πού κόστιζε πενήντα χιλιάδες φράγκα.

—Μὰ τότε, εἶπα στὸν Ἰσαάκ Μπαρούχ, μιά λύσις μόνο ὑπάρχει: Ν' ἀπαγορευθῇ τὸ ἐμπόριο τῶν ψεύτικων μαργαρι-

ριῶν.

—Ἀ! Δὲν εἶνε εὐκολο, μοῦ ἀπάντησε ὁ κοσμηματοπώλης. Ὑπάρχουν, ὅπως θὰ ξέρετε, πολλὰ καταστήματα, πού φτιάχνουν ψεύτικα μαργαριτάρια. Σ' αὐτὰ λοιπὸν ἀπευθύνονται ἡ μεγάλες «βεντέττες» κι' ἡ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας, πού θέλουν νὰ πουλήσουν τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ τους, ὅταν στενοχωροῦνται οἰκονομικῶς καὶ ζητοῦν μιά ἀκριβὴ ἀπομίμηση! τοῦ κολλιέ τους ἀπὸ ψεύτικα μαργαριτάρια. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, δὲν καταλαβαίνει κανεὶς τίποτα. Ὁλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι ἡ «βεντέττα», ἡ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ἐξακολουθεῖ νὰ φορᾷ τὸ βαρύντιμο μαργαριταρένιο κολλιέ της. Κι' ὁμως, τὰ μαργαριτάρια πού στολίζουν τὸ λαϊκὸ της, εἶνε ψεύτικα!...

Κι' ὁ Ἰσαάκ Μπαρούχ — εἶχαμε φτάσει πρὸς τὴν πλατεία Βαντόμ — μ' ἀποχαίρεται καὶ μπιχέει στὸ κατάστημά του.

Ἐγὼ τότε ξαναγύρισα στὴν Ἀσφάλεια καὶ παρακάλεσα τὸν ἀστυνόμο Πριολέ νὰ μοῦ διηγηθῇ κι' αὐτὸς μερικὰ ἀπὸ τὰς ἐξελίξεις τῆς ἐκλογῆς τοῦ «κὺλπο», γιὰ νὰ συμπληρώσω ἑστί αὐτὲς τὶς περιέργες ἱστορίες, γιὰ τὶς κλοπὲς μαργαριταριῶν.

—Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, μιά μικρὴ ἀρτίσση τοῦ θεάτρου, πού πασχίζει νὰ γίνῃ διάσημη, μοῦ ἔπαίξε ἕνα πολὺ ἀσχημονο παγινίδι.

Ἄκουσε πῶς:

«Ἐνὰ πρῶτ διάβασα στὶς ἐφημερίδες ὅτι εἶχε χάσει ἕνα περίφημο κολλιέ, ἀξίας 200.000 φράγκων. Ἀνέλαβα λοιπὸν ἀμέσως τὴν ὑπόθεσιν καὶ ρώτησα τὴν ἀρτίσση ἀπὸ πού εἶχε πάρει τὸ κολλιέ. Ἐκείνη μοῦ εἶπε τ' ὄνομα τοῦ κοσμηματοπώλη κι' ἐγὼ φυσικά θέλησα νὰ ἐξακριβώσω ἂν ἦταν ἀλήθεια. Ὁ ἔμπορος δὲν τὴν διέμεινε. Μὰ ἐγὼ δὲν πίστεψα κανένα ἀπὸ τοὺς δυὸ. Ζήτησα νὰ ἐξετάσω τὰ λογιωτικὰ βέβαια τοῦ κοσμηματοπώλη κι' ἐκεῖ μέσα, βρῆκα τὸ κολλιέ! Ἡ ἀρτίσση τὸ ἔχει νοικιάσει μὲ μερικὲς χιλιάδες γιὰ ἕξ μῆνες κι' ἔπειτα, ὅταν τὸ ἐπέστρεψε, ἔκανε τὴν ρεκλάμα τῆς. Χάλασε τὸν κόσμο γιὰ τὴν ἐξαφάνισίν του!

»Ἐνὰ ἄλλο τεχνάσμα, εἶνε τὸ ἐξῆς: Μιά ὀπισθη χορευτρία, τῆς Μονιόστρης, ἡ Μώντ Βαλμύ, εἶχε ἕνα ὡμορφὸ κολλιέ, πού τὸ ζήλευσαν ὅλες ἡ φίλες τῆς κι' ἡ γνωστὴς τῆς. Μιά μέρα λοιπὸν, μιά ἀπ' αὐτὰς, τῆς ζήτησε νὰ τῆς δανείσῃ γιὰ

ἕνα βράδυ τὰ μαργαριτάρια της. Ἡ Μώντ Βαλμύ τῆς ἔδωσε τὸ κολλιέ της, καὶ τῆς συνέστησε νὰ προσέχη. Μὰ, κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσιν, ἡ φίλη τῆς ἔχασε κεῖνο τὸ βράδυ τὰ μαργαριτάρια. Ἡ ὑποπτη χορευτρία, φυσικά, ἀπαίτησε ἀπὸ τὴ φίλη τῆς νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἕνα ἄλλο κι' ἐκείνη ἀναγκάστηκε νὰ δανείσῃ ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, νὰ συγκεντρώσῃ ἕνα μεγάλο ποσὸ καὶ νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἕνα παρόμοιο κολλιέ. Τὸ περιέργο ὅμως εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐπανελήφθη ἀκόμη δυὸ φορές καὶ φυσικά αὐτὲς ἡ περιέργες «ἀπώλειες» μὲ σκανδαλίσαν. Παρακολούθησα λοιπὸν τὴ Μώντ Βαλμύ κι' ἀνακάλυψα ὅτι ἡ φίλη της, πού τῆς ζητοῦσαν νὰ φορέσουν ἕνα βράδυ τὸ ὑπέροχο κολλιέ της, ἔφεταν θύματα μιάς σατανικῆς πλεκτάνης.

»Πρῶτ ἀπ' ὅλα τὸ κολλιέ τῆς Μώντ Βαλμύ δὲν ἦταν ἀληθινὸ. Ἦταν μιά πολὺ πετυχημένη ἀπομίμηση. Ἐπειτα τὸ κολλιέ δὲν χάνεται, ἀλλὰ φρόντιζε νὰ τὸ κλέψῃ ὁ φίλος τῆς χορευτρίας, ὁ Ζαννὸ Ζισκά, ἕνας Ὀδύγρος λωποδύτης, εἰδικὸς σ' αὐτὰ τὰ «κὺλπα». Κι' εἶται, ἡ Μώντ Βαλμύ κι' ὁ συνένοχος της... ἔκαναν συλλογὴ ἀπὸ ἀληθινὰ μαργαριταρένια κολλιέ, χάρις στὴν ἀφέλεια τῶν θυμάτων τους...

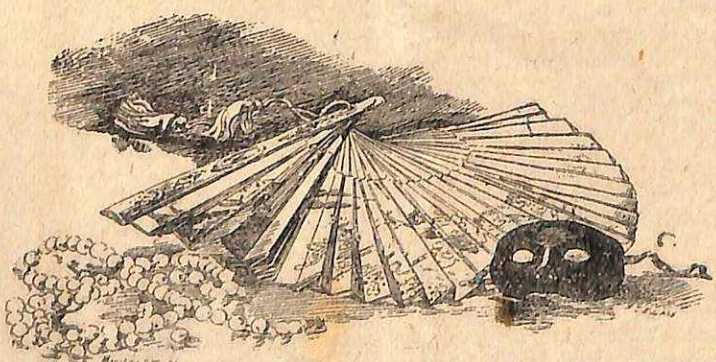
Κι' ὁ ἀστυνόμος Πριολέ κατέληξε, τελειώνοντας αὐτὲς τὶς ἱστορίες:

—Ἡ κλοπὴ σήμερὰ ἐνὸς μαργαριταρένιου κολλιέ εἶνε ἕνα «κὺλπο» πού φέρνει πολὺ μεγάλα κέρδη. Γι' αὐτὸ κι' οἱ μεγαλύτεροι «ἄσσοι» τῶν λωποδυτῶν ἔχουν εἰδικεύθῃ σ' αὐτὲς τὶς ἀκοτεινὲς ἐπιχειρήσεις.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΜΟΥΡ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΟΥΟΥΝΤ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ἡ «Βασίλισσα Χριστίνα», τὸ φιλμ τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, πού θ' ἀναστατώσῃ ἀσφαλῶς ἐφέτος τὰ ἑκατομμύρια τῶν θαυμαστῶν της, ἐτοίχισε στὸν σκηνοθέτη τοῦ Ρουμπὲν Μαμουλιάν ἕνα σωρὸ μέρες... παραφροσύνης! Ὁ μεγάλος σκηνοθέτης ἀπὸ τὸ πρῶτ μέχρι τὸ βράδυ μελετοῦσε τὰ διάφορα ντοκουμέντα τοῦ νέου ἔργου του, χαμόγαινε στὶς περιγραφὰς τῶν ἱστορικῶν καὶ σχεδίαζε τὰ κοστούμια, πού φοροῦσαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ ἡρώες του, δηλαδὴ τὸ 1630. Ὡστόσο, κατόρθωσε νὰ ὑπερπηδῇ σὲ ὅλες τὶς δυσκολίες καὶ νὰ κἀν τὴν Γκρέτα Γκάρμπο νὰ θριαμβεύσῃ ἄλλη μιά φορά τὴν ἀσπαστὴ τέχνη της. Ὁ ρόλος τῆς Βασίλισσας Χριστίνας τῆς Σουηδίας, ἡ ὁποία ἐγκατέλειψε τὴ χώρα της γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀγαπημένον της, ταιριάζει τόσο καλὰ στὴ «Σφίγγα τοῦ Χόλλυγουντ», ὥστε ὅλοι οἱ κριτικὸι ἐκφράζονται μ' ἐνθουσιασμό γι' αὐτὸ τὸ φιλμ τῆς «Μέτρο».

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΚΙ' ΑΣΥΓΚΡΙΤΗ ΩΜΟΡΦΙΑ !

ΠΟ την παιδική της ηλικία, η "Αντριεν" ήταν τόσο όμορφη, ώστε όλοι την έβλεπαν, έμεναν έκστατοι. "Όταν έγινε δέκα χρόνων, οι διαβάτες σταματούσαν στο δρόμο για να την θαυμάσουν. Κι' όταν έβλεπε πειάδι δεκαπέντε της χρονιάς, η "Αντριεν" έδεσποσε ως το όμορφο κορίτσι του Λονδίνου. Είπε εύκολο να φαντασθεί κανείς τι έγινε, όταν άρχισε να βγαίνει στον κόσμο. "Η κομψή τουαλέτες της άνεδεναν τον κόσμο περισσότερο τη ίδια ομορφιά της. Τα κυματιστά, δόχρυστα μαλλιά της, το γαλάζιο χρώμα των ματιών της, η λεπτότης κι' η χάρις του σώματός της, αποτελούσαν ένα σύνολο τόσο τέλει, που σίγουρα η φύσις δεν είχε ξαναδένει ποτέ ως τότε όμοιο του. Ήταν η μοναδική, η σπανία ομορφιά !"

Η μητέρα της δεν ζούσε, παρά για να θαυμάζει την κόρη της και να ικανοποιεί τις παρανοήσιμες επιθυμίες της. Κι' όπως ήταν επόμενο, όνειρευε για την κόρη της ένα γάμο, που θα της έδινε τα πλούτη που της έλειπαν και την κοινωνική θέσι που ταύριζε σ' ένα τέτοιο όνειρομένο πλάσμα.

Ο Τσάρλυ Τσίβελν γνώρισε την "Αντριεν" στο σπίτι των Φέλουσ, όπου τους είχαν καλέσει εκείνο το καλοκαίρι. Και σε όλη του τη ζωή, ο Τσάρλυ θυμόταν το γεγονότο δάσος του Σάβερντν, γιατί εκεί, μια μέρα, κάτω από τα πυκνά φυλλώματα των δένδρων, είχε ζητήσει από την "Αντριεν" να γίνει γυναίκα του.

Ο Τσάρλυ είχε διαδεχθεί τον πατέρα του στα μεγάλα εργοστάσια μηχανών, από τα οποία είχε δημιουργήσει τη περιουσία των Τσίβελν. Κατόντι ο πατριάρχης πόλεμος τον ανάγκασε να εργασθεί αποκλειστικώς για την Κυβέρνηση, ως στον μια μέρα παρεσύρθη κι' αυτός από τον γενικό πολεμικό ένθουσιασμό, πήγε στη Γαλλία και πολέμησε γενναία ένα δολιχό χρόνο. Όταν έλειπε ή είριχη, ο Τσάρλυ εξέλεξε βουλευτής και σιγά - σιγά έγινε ένα σημαντικό μέλος του "Αγγλικού Κοινοβουλίου."

Ός την ημέρα που συνάντησε την "Αντριεν", ο Τσάρλυ δεν είχε αγατήσει σ' αλήθεια. Είχε γνωρίσει βέβαια πολλές γυναίκες στην τριανταήμερη ζωή του, καμιά όμως δεν είχε κάνει την καρδιά του να χτυπήσει με τέτοιο τρελλό ρυθμό, όπως η Ξανθή, η μοναδική, η ασύγκριτη "Αντριεν."

Ο Λόνσντεϊλ, Χέρον, ο άχωριστος φίλος του, άκουγε τον Τσάρλυ να του εκθειάζει την ομορφιά και τη χάρι της "Αντριεν, χωρίς ν' απαντά. Κι' όταν τέλος ο Τσάρλυ, παραξενεμένος για τη σιωπή του, ζήτησε τη γνώμη του, ο Χέρον είπε με αδελφική ειλικρίνεια :

— Προτού αποφασίσω να την κάνω γυναίκα μου, σκέψου το καλά, φίλε μου ! Τι θέλεις γι' αυτή τη νέα ; Πώς είνε άρα ! Αυτό

το βλέπουμε όλοι μας. 'Αλλά τι χαράστηκα έχει ; Ποιά είνε τα προτερήματά της ; "Η μήπως φαντάσθηκες πως μονάχα η ομορφιά άρκει για να σε κάνει ευτυχισμένο !... Πρόσεξε, Τσάρλυ, μήπως μια μέρα μετανιώσεις για την άστοχη εκλογή σου..."

Μα ο Τσάρλυ δεν έδωσε προσοχή στα φιλικά λόγια του Λόνσντεϊλ. Ήταν αποροφημένος δολιχώς από την αγάπη του. Ζούσε μέσα σ' ένα δικό του κόσμο χμαϊρών.

Μα οι γνωστοί του έλεγαν :

— Παράξενο, μα την αλήθεια, να αγαπήσει ο Τσίβελν την "Αντριεν" ! Αυτός ο άσταλτος, ο αλβιγιστός, ο δυνατός ! Αδίκητη όμως κοίτα, που είνε κατόπληρη μόνη για διαγωνισμό καλλονής... Για βασίλισσα της ομορφιάς ! Και για τίποτε περισσότερο !...

Κι' αδιάφοροι οι φίλοι του Τσάρλυ, άνασθίζονταν τους ώμους τους... Μέσα στο δάσος ο Τσάρλυ, κοιμάζοντας, υπερόντων τα λόγια του από τη συγκίνησι που τον έπληγε, είχε ζητήσει την "Αντριεν" να γίνει γυναίκα του. "Αδιάφορη ή νέα, του απάντησε : «Ναι». Και τότε ο Τσάρλυ την έσφιξε παρόρα στην αγκαλιά του και τη φίλησε...

Η "Αντριεν" ήταν δική του τώρα. Γυναίκα του, ζηλευμένη, αγαπημένη ! Ζούσε μέσα σ' ένα περιβάλλον αφαντάστον πολυτελείας, που ταίριαζε στην όμορφιά της. Και ο Τσάρλυ, ευτυχισμένος, την καμάρωνε...

Πέρασαν τον πρώτο μήνα του γάμου των σπας Κάννας. Ο Τσάρλυ, ευτυχής γιατί την έβλεπε χαρούμενη, έκανε όλα τα καριότια της. Τις βραδιές τους τις περνούσαν στο Καζίνο, στις αλδουσες της ρουλέτας και του μπαζαρά. 'Ανάμεσα στο πλήθος, που συγκεντρωνόταν κάθε βράδυ εκεί μέσα, η "Αντριεν, ντυμένη με τις περφόρμες της, ξεχώριζε σαν βασίλισσα μεταξύ των άλλων γυναικών. Ο Τσάρλυ, που αγαπούσε κάθε βράδυ εκεί μέσα, η "Αντριεν, ντυμένη με τις περφόρμες της, ξεχώριζε σαν βασίλισσα μεταξύ των άλλων γυναικών. Ο Τσάρλυ, που αγαπούσε κάθε βράδυ εκεί μέσα, η "Αντριεν, ντυμένη με τις περφόρμες της, ξεχώριζε σαν βασίλισσα μεταξύ των άλλων γυναικών.

Ός την ημέρα που συνάντησε την "Αντριεν", ο Τσάρλυ δεν είχε αγατήσει σ' αλήθεια. Είχε γνωρίσει βέβαια πολλές γυναίκες στην τριανταήμερη ζωή του, καμιά όμως δεν είχε κάνει την καρδιά του να χτυπήσει με τέτοιο τρελλό ρυθμό, όπως η Ξανθή, η μοναδική, η ασύγκριτη "Αντριεν."

— Προτού αποφασίσω να την κάνω γυναίκα μου, σκέψου το καλά, φίλε μου ! Τι θέλεις γι' αυτή τη νέα ; Πώς είνε άρα ! Αυτό

Είχε τη γυναίκα του μέσα στην αγκαλιά του Τσάρλυ...

είπε ο Τσάρλυ. Με τη ζωή που κάνει, θ' άρρωσθήσης. "Αν εξακολουθήσει να κοιμάσαι κάθε βράδυ τα ξεμωρώματα κι' έπειτα να σηκώνεσαι το απόγευμα, για να ξαναρχίσεις πάλι τα ίδια, τι θα γίνει η ομορφιά σου ;... "Αρχισες μόλας να χάνεις τα χρώματά σου !..."

Μα η "Αντριεν" αγάλιασε τον άνδρα της τρυφερά κι' όταν τέλος γύρισαν στο ξενοδοχείο, η νεαρή γυναίκα απέσπασε από τον άνδρα της την υπόσχεση πως θα την άφηνε να κάνει ό,τι ήθελε εκείνη, χωρίς να επεμβαίνει.

Όταν επέστρεψαν στο Λονδίνον, εγκαταστάθηκαν στο θαυμάσιο σπίτι, που της είχε ετοιμάσει ο Τσάρλυ, όπου τον κάθε τί ήταν προσεκτικά διαλεγμένο, για να την ευχαρίστηση. Το πρώτο βράδυ της επισημής τους, η "Αντριεν" δεν κατέβηκε να δεχτεί τον άνδρα της, γιατί ήταν κουρασμένη και ήθελε ν' αναπαυθεί. Μόνο του μέσα στο γραφείο του, ο Τσάρλυ καθόταν συλλογισμένος. Σε λίγο έφτασε ο φίλος του ο Λόνσντεϊλ, κι' οι δυο άνδρες έμειναν άργα, καπνίζοντας και συζητώντας.

Αλλά, όταν τέλος, κατά τις δύο το πρωί, ο Τσάρλυ ανέβηκε στο δωμάτιό του βόρκε την "Αντριεν" καθισμένη στο κρεβάτι και κατσοφιασμένη.

— Νομίζω περιττό να έχουμε τον Λόνσντεϊλ όλη την ώρα εδώ ! Είπε με δυσανεμία η νέα. "Αν θέλεις να συζητήεις, θαρρώ πως μπορείς να συζητήσεις μαζί μου. "Η μήπως δεν σου άρκει η συντροφιά μου ;

Ο Τσάρλυ δεν επέμεινε, αλλά την πρώτη φορά που θέλησε να μιλήσει λίγο, πού σοβαρά με τη γυναίκα του, εκείνη προφασίστηκε πως έπρεπε να διαλέξει καινούρια καπέλλα κι' έφυγε. Κι' ο Τσάρλυ δεν επέχειρησε να ξαναμιλήσει για σοβαρά ζητήματα μαζί της.

Ένας χρόνος πέρασε έτσι ! Ο Τσάρλυ αγαπούσε πάντα τη γυναίκα του, έκανε ό,τι μπορούσε για να την ευχαρίστη, χωρίς ποτέ να σκεφθεί τον έαυτό του. Κι' όταν μια μέρα του είπε πως θα του χάριζε ένα παιδάκι, εκείνος, τρελλός από χαρά, διηλοίστηκε την άφοιασί του, τη λατρεία του και τα χάδια του ! Αλλά, πού γρήγορα η χαρά αυτή έσβησε.

Η "Αντριεν" τον έβλεπε με τις πολλές ασχολίες του, ο Τσάρλυ παραινούσε τη γυναίκα του, δεν έδινε φροντίδα παρά για τις δουλειές του, για τα πολιτικά

ζητήματα. Και ξαφνικά μια μέρα άκουσε ν' αναφέρουν το όνομα της γυναίκας του μαζί με το όνομα του νεαρού Κάστερ Μπουσάναμ. Ο Κάστερ ήταν άνεργος του. "Υπηρετούσε στον άπαικτο στρατό των "Ινδιάν και βρισκόταν στο Λονδίον με άδεια. Από χρόνια προητέρα είχε αγατήσει τρελλά την "Αντριεν και τώρα που την βόρκε παντρεύει, ήταν δυστυχής.

Μια μέρα ο Τσάρλυ, επιστρέφοντας από κάποιο σύντομο ταξίδι, μπήκε στο σπίτι άπαρηγόρητος και πήγε στο σαλόνι. Τα ταπίτα έπληγαν τον ήχο των βηματίων του, κι' έτσι, όταν άνοιξε την πόρτα, είδε την γυναίκα του μέσα στην αγκαλιά του Κάστερ. Οι δυο νέοι φιλιόντουσαν με πάθος. Ήταν το πρωί τους φίλη, ένα φιλί όμως που τους άποκαίλυτε τα βάθη της ψυχής τους. "Ήσαν πολύ νέοι, για να μπορούσαν ν' αντισταθούν στον πειρασμό !...

Ο Τσάρλυ έβγινε έξω, έκλεισε σιγά την πόρτα κι' οι δυο νέοι δεν άντελέφθησαν την παρουσία του. Ο Κάστερ δεικνύει μαζί τους έκλεινο το θρόνι κι' όταν έφυγε, οι δυο σύζυγοι έμειναν λίγη ώρα μόνοι τους, σιωπηλοί.

Η "Αντριεν" διαβάσε και μάθαινε από τις έφημερίδες την πολιτική και βιομηχανική δράση του άνδρός της. "Αρχισε ν' αντιλαμβάνεται πως ο Τσάρλυ ήταν σπουδαίο πρόσωπο. Κι' ένα βράδυ τον περίμενε. Τον φώναξε κοντά της κι' έβαλε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του.

— Δεν μ' αγαπάς πια, Τσάρλυ ; ρώτησε.

— Σ' αγαπώ πάντα, αγαπημένη μου...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο Τσάρλυ, φίλησε απαλά τα ξανθά μαλλιά της. Μα το φιλί του δεν την ευχαρίστησε και χαϊδευτικά είπε :

— Είσαι κουρασμένη, άγορί μου ;

— Ναι, θά πάω να πλαγιάσω... Καληνύχτα !

Απάντησε ο Τσάρλυ, κι' αδιάφορος στο παραπνεύμένο βλέμμα της, βγήκε από το δωμάτιο. Η νεαρή γυναίκα έμεινε επί ώρα συλλογισμένη. Και το συμπέρασμα των σκέψεών της ήταν πως άσφαλώς ο Τσάρλυ αγαπούσε κάποτε άλλη. Τον παραολούθησε τότε κι' άνακάληψε πως διατηρούσε δυο δωμάτια κοντά στο Ρουλεττήριο. Μ' ένα γενναίο φιλόδοξη, ζήτησε πληροφορίες από τον θυρωρό. Πήρε μάλιστα το κλειδί κι' ανέβηκε στα δωμάτια. "Ήσαν κοινά, αλλά δωμάτια, με διβλοθιπατική πολυθρόνα. "Από το μενόνονσαν δυο μεγάλα δένδρα. Κατέβηκε πάλι στο θυρωρείο. Ο θυρωρός της είπε πως ο κύριος Τσάρλυ ήταν πού ήσαν ένοικοι και δεν δέχονταν κανέναν, έκτος από το φίλο του, τον κ. Χέρον. "Έξαρνα, Τσάρλυ και λίγο παραξενεμένος, "Αντριεν δικαιολόγησε την παρουσία της με την πρόφασι πως είχε λευκή κάποιο δικηγόρο κι' ότι καλό της έφαιδε πως είχε κι' άνδρας της δυο δωμάτια νοικιασμένα.

— Τι σου ήθελε, Τσάρλυ, να νοικιάσεις δωμάτια εδώ ;

— Για τη θεία που έχει το παράθυρο του γραφείου !

Με τις πολλές ασχολίες του, ο Τσάρλυ παραινούσε τη γυναίκα του, δεν έδινε φροντίδα παρά για τις δουλειές του, για τα πολιτικά

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΓΑΜΟΙ ΣΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

Αντί κουφέτων...έδιδες ! Τρεις γάμοι στο Κιμπέρλεϊ. Και δύο στο Βατερλώ. Η άνυπόμνη "Αγγλίσ μνηστή. Στο πεδίο της μάχης. Α νάμεσα στα πτώματα. Ο έτοιμεθάντος γαμπρός. Γρήγορα έναν παπά !... Η τέλεισις του μυστηρίου και ο θάνατος του γαμπρού ! Στη Σεβαστούπολι. Γάμοι κάτω από βροχήν έδιδαν. Όπου την παίζουν οι καλές μένοι. Στο Στρασεβούργο. Ο χορός του Ήσαϊα και ο χορός του θανάτου, κτλ.

Ένα από τα πιο αξιοσημείωτα και χαρακτηριστικά γεγονότα που συνέβησαν στην πολιορκία του Κιμπέρλεϊ, κατά τον πόλεμο του Τράνσβαλ, ήταν κι' η διαφορά των κατοίκων κατά τις ημέρες του σφοδρότατου βομβαρδισμού. Οι κάτοικοι του Κιμπέρλεϊ λοιπόν, αν και η πόλις έβομβαρδίζετο άρρωσως, είχαν την ψυχραιμία να τελέσουν και να γιορτάσουν τρεις γάμους, ενώ η έδιδες γύρω τους χαλούςαν κόσμο.

Το καταπληκτικό αυτό γεγονός δεν είνε μοναδικό στην ιστορία. Έχει συμβή και σ' άλλες παρόμοιες περιστάσεις.

Λίγες ώρες μετά την πυρική και κομποιοστορική μάχη του Βατερλώ, στο πεδίο της μάχης έγιναν δυο γαμήλιες τελετές, απ' τις όποιες η μια είχε τραγικό τέλος. Τις παραμονές της μεγάλης αυτής μάχης, ένας νεαρός "Αγγλος αξιωματικός του Ιτακού, ο οποίος φοιτούσαν στο Λονδίνο, με άδεια, έλαβε έξαρνα μια διαταγή να εγκαταλείψει άμέσως και δίχως καμιά άναβολή, την αγγλική πρωτεύουσα και να παρουσιασθή στο σύνταγμα του, το όποιον βρισκόταν στην πρώτη γραμμή.

Ο αξιωματικός αυτός έπειτα από δυο - τρεις ημέρες έφρόσκει να τελέσει τους γάμους του, γι' αυτό άλλωστε, είχε πάρει και άδεια από το σύνταγμα του...

Η μνηστή του, ένα ωραίοτατο και εύαλοχο κορίτσι, μόλις πλη-

αί από μια ομορφιά. Καταλαβαίνω τα αισθήματά σου ! Τα ίδια ένοιωθα κι' εγώ, όταν την πρωτογνώρισα, και γι' αυτό βρισκόμην τώρα εδώ σ' αυτά τα δυο δωμάτια. Μη με πείρεις για τρελλό, Κάστερ, αλλά δ'ον της ζήτησα να γίνει γυναίκα μου, έτυχε να περπατούσε στο δάσος... Η έντύπωσις του περιβάλλοντος, της ευτυχιστέρας ημέρας της ζωής μου, έμεινε ζωηρή στη μνήμη μου και για να την διατηρήσω, νοίκιασα αυτά τα δωμάτια, για να βλέπω αυτά τα δένδρα...

Τα δένδρα αυτά, που μου θυμίζουν το καμάτι εκείνο του δάσους, όταν την φίλησα για πρώτη φορά ! Δεν ύπάρχει φοβερότερο πράγμα από τον εγωισμό μιας ωραίας γυναίκας. Σε έλκει, σε τραβά, σε σλαβώνει, για να την υπηρετήσεις. Έρχονται στιγμές που παρακαλώ το Θεό να την παραινώσκει, για να ιδώ τίποτε άλλο στην ψυχή της, ένα άσχημα, κάτι τί !... Πήγαινε, Κάστερ ! Σου εύχομαι να βρεις μια μέρα μια γυναίκα άνταξία σου !

Ο νεαρός Κάστερ Μπουσάναμ άνηλγχε τον Τσάρλυ και την έκοιμή άναχωρούσε για τις "Ινδίες... Ο. WADSLEY

φορορήθηκε την τρομερή έιδησι της έσπευσμένης άναχωρήσεως του άγαπημένου της για το μέτωπο, άπογοητεύθηκε σε μεγάλο βαθμό. Είς μάτην τον έκτενε ν' αναβάλει την άναχώρησή του, έστω και για μια μέρα, μόνο και μόνο για να γίνει ο γάμος τους...

Έκείνος ήταν ανένδοτος. "Ανήσχη τότε κι' άναστατωμένη η μνηστή του άξιωματικού άπορώσισε να τον άκολουθήσει στο μέτωπο, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του.

Ο πόθος της αυτός πραγματοποιήθηκε στο τέλος. Κι' έτσι όταν άρχισε η ιστορική μάχη, η ωραία "Αγγλίσ βρισκόταν στο πλησιέστερο χωριό και περιμενε με άγωνία το άποτέλεσμά της.

Ειδήσε δε μόλις μαυέθηκε η νίκη των "Αγγλων, άρρώστη η νέα έτρεξε να πληροσκορηθή για την τύχη του άραβωνιστικού της. "Επειδή όμως την κατείχε ο φόβος

Το θλιβερό όμως ήτον ότι, κατά την διάρκεια της τελετής, τρεις από τους καλεσμένους... σκοτώθηκαν από τις σφαίρες του έχθρου !

Κατά την πολιορκία του Στρασεβούργου πάλιν, κατά το 1870 42 γάμοι τετελέσθησαν μέσα στην πολιορκουμένη πόλι, ενώ η έδιδες του έχθρου άνέσκαπταν τους δρόμους και γκαζούσαν τα σπίτια.

Όστόσο, παρ' όλο αυτό το φοβερό καταγισμό των έδιδων, όλοι οι γάμοι έγιναν δίχως κανένα διασάραστο άποράτο, έκτος ενός, όστις είχε τραγικό τέλος.

Την ώρα δηλαδή που το ετυμολογικό ζευγάρι των μελλοντίμων μετέβαινε στην εκκλησία, έξεοσάτη από στα πόδια τους μια έδιδά, η οποία έσπύσσε, μαζί με δυο τρεις καλεσμένους και το γαμπρό...

Στην ίδια έπ'σης πόλι, μια άλλη έδιδά έπρεσε σε μια εκκλησία, την ώρα που ο πατέρας εύλογούσε έναν γάμο κι' έγκραψε τη στέγη.

Ευτυχώς, η καυρόεσις της στέγης δεν έπληρωσε θύαλα. "Εσημαδεύθησαν μόνον όλίγοι τραυματίαι.

Το πιο περίεργο σχετικώς ήταν το "τι η τέλεισις του γάμου συνε-

χίστηκε άνω στ' έρείκια της στέγης της εκκλησίας !...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δολιχέρεις βιβλιοθήκες. Γράμα-

τη του Βατερλώ, ένας σωματοδής έθνοφρονός παντρεύτηκε μια όμορφη χωριατοπούλα, την όποια αγαπούσε, αν και ήταν άρεκτα σοβαρά πληγωμένος.

Ο δεύτερος αυτός γάμος τετελέσθη τα χαράματα και δεν εύλόγησε ο παπάς ενός από τα νεκρόφα συντάγματα των "Αγγλων.

Τον τρίτο και την άτελεια, η όποια έπικρατούσε μέσα στα πέριξ της Σεβαστούπολεως χαράματα, κατά την διάρκεια του φριχτού χειμώνα του 1854, τα διεδέχη η χαρά μιας γαμήλιου τελετής η όποια έγινε την ώρα της μάχης άκριβώς και υπό τους ήχους των κανονοβολισμών.

Η νύμφη ήταν μια θαρραλέα νοσοκόμα κι' ο γαμπρός ένας λογίος τραυματίας.

Στην Σεβαστούπολι επίσης, δόλον μετά την πτώσι της, τετελέσθη ο γάμος ενός "Αγγλου αξιωματικού με μια Ρωσίδα.

Το θλιβερό όμως ήτον ότι, κατά την διάρκεια της τελετής, τρεις από τους καλεσμένους... σκοτώθηκαν από τις σφαίρες του έχθρου !

Κατά την πολιορκία του Στρασεβούργου πάλιν, κατά το 1870 42 γάμοι τετελέσθησαν μέσα στην πολιορκουμένη πόλι, ενώ η έδιδες του έχθρου άνέσκαπταν τους δρόμους και γκαζούσαν τα σπίτια.

Όστόσο, παρ' όλο αυτό το φοβερό καταγισμό των έδιδων, όλοι οι γάμοι έγιναν δίχως κανένα διασάραστο άποράτο, έκτος ενός, όστις είχε τραγικό τέλος.

Την ώρα δηλαδή που το ετυμολογικό ζευγάρι των μελλοντίμων μετέβαινε στην εκκλησία, έξεοσάτη από στα πόδια τους μια έδιδά, η οποία έσπύσσε, μαζί με δυο τρεις καλεσμένους και το γαμπρό...

Στην ίδια έπ'σης πόλι, μια άλλη έδιδά έπρεσε σε μια εκκλησία, την ώρα που ο πατέρας εύλογούσε έναν γάμο κι' έγκραψε τη στέγη.

Ευτυχώς, η καυρόεσις της στέγης δεν έπληρωσε θύαλα. "Εσημαδεύθησαν μόνον όλίγοι τραυματίαι.

Το πιο περίεργο σχετικώς ήταν το "τι η τέλεισις του γάμου συνε-

χίστηκε άνω στ' έρείκια της στέγης της εκκλησίας !...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο βαρώνος ντ' Βίλλ σήκωσε ψηλά το χέρι του, και το κατέβασε αμέσως με δύναμη. Τό στυλέττο χώθηκε ως τη λαβή του, μέσα στα λευκά στήθη της Νικόλ. "Ενας βραχνός ρόγχος ανέθηκε τότε ως το λαρύγγι της δυστυχισμένης. "Ενας σπασιμός συγκλόνισε το κορμί της, κι ύστερα τα μέλη της τεντώθηκαν κι' απόμεναν ακίνητα επάνω στον τάπητα, ο οποίος άρχιζε κιόλας να κοκκινίζει απ' το ζεστό της αίμα.

Με την ίδια ανατριχιαστική άταραξία ο ντ' Βίλλ, έβγαλε το στυλέττο απ' την πληγή, και, χωρίς να το σκουπίσει απ' το αίμα, το ξανάβαλε στη θήκη. Σηκώθηκε ύστερα όρθος και βγήκε απ' το σαλόνι, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή εσπίσω του. Στο διάδρομο, βρήκε το υπηρετικό προσωπικό του μεγάρου τελείως τρομοκρατημένο. "Ολοι είχαν τρέξει στις απεικονισμένες κρουαζές της κυρίας των, μα βρήκαν τις πόρτες κλειδωμένες και ζάρωσαν στο διάδρομο, μὴν τολμώντας να το κουνησουν από κει.

— Ρίξε μια ματιά στην κυρία σας, τούς είπε γαλήνια ο ντ' Βίλλ. Μοῦ φαίνεται πως της συνέθηκε κάτι το δυσάρεστο!...

Και βγήκε έξω. Τράβηξε κατ' ευθείαν στο άνάκτορο του διαδόχου και παρουσιάστηκε αμέσως στην Ύψηλοτητα του, που καθόταν ακόμη μπρός στο γραφείο της. Στάθηκε ποζάτος μπροστά στον Έρρίκο. Τράβηξε κατόπιν το στυλέττο του, αϊματωμένο και φοιχτό καθώς ήταν, έξω απ' τη θήκη του, το άκούμπησε επάνω στο γραφείο, κι' είπε:

— Ενήργησα τα «δέοντα», αὐθέντα μου... Έλπίζω τώρα, οὐτε ἐγὼ νὰ γίνω γελοῖος γιὰ τὴ συζυγικὴ ἀτυχία μου οὐτε ἐσεῖς νὰ ἐνοχληθῆτε ἀπ' τὴν τυχὸν γελοιοποίησιν ἐνὸς ἀπ' τοὺς ἀκολούθους σας!...

— Τί αίμα εἶν' αὐτό; ἀποκρίθηκε ψυχρά ὁ Έρρίκος, σκουτώντας με τὸ χέρι του τὸ αίματόβρεχτο μαχαίρι.

— Εἶνε τὸ αίμα τῆς ἐνόνου, αὐθέντα μου. Δὲν ξέρω, βλέπετε ΠΟΙΟΣ ἦταν ὁ ἐνοχος!

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ντ' Βίλλ, ξανάβαλε τὸ στυλέττο του στὴ θήκη, καὶ κύταζε βαθεία στὰ μάτια τὸν διάδοχο, σὺν νὰ τοῦλεγε ἀλοφάνερα:

— Δὲν ἔχεις, παρὰ νὰ μοῦ ὁνομάσης καὶ τὸν ἐνοχο, γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῶ κατὰλλήλως!...

— Οὐτε κι' ἐγὼ τὸν ξέρω ποῖος εἶνε! περιώρισθη νὰ πῇ μετὴν ἰδία ἀνατριχιαστικῇ γαλήνῃ ὁ Έρρίκος, ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἡγέτης τῶν μισθωτῶν δολοφόνων.

Καὶ μετ' ἀνεξιχνίαστο χαμόγελο τώρα, πρόσθεσε:

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὅμως, ἔκανες θαυμάσια, ντ' Βίλλ... Θὰ στενοχωριόμουν πολὺ, ἂν ἀναγκαζόμουν νὰ ἀπομακρύνω ἕναν τόσο καλὸν ἀκόλουθο, ὅπως ἐσύ... Πήγαινε στὸ καλὸ, ντ' Βίλλ... Εἰμαι ἱκανοποιημένος ἀπὸ σένα!...

Ὁ ντ' Βίλλ ὑποκλίθηκε καὶ βγήκε έξω, χαμογελαστός καὶ πατώντας βαρεῖα — ἀπὸ ὑπερηφάνεια — στὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν του.

Αὐτὴ ἦταν ἡ θλιβερὴ περιπέτεια, ἡ ὁποία συνέβη στὴ Νικόλ ντ' Σαβινύ. Καὶ τοῦτο, γιὰτὶ τὴς κάπνισε μιὰ ἡμέρα — καὶ σπρωγμένη ἀπὸ τὴν κακὴ της μοῖρα — νὰ ἀνακαλύψῃ, ὅτι εἶχε μιὰ καρδιά πού δὲν ἄ

γὰ ποῦσε μόνον τὸ χρυσοῦν καὶ τὸν ἐαυτὸ της. Καὶ σὺν νὰ μὴν τὴν ἔφτανε αὐτὴ ἡ ἐπικίνδυνη ἀνακάλυψις της, ἐπέτρεψε ἀκόμη σ' αὐτὴ τὴν τρυφερὴ καρδιά της νὰ φλυαρήσῃ κιόλας καὶ πῶς ὁ πέρμετρα, καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς, ὅπως τὰ αἰσθάνονταν κι' ὅχι ὅπως τὰ ὑπαγόρευε ἡ ἰσχύς της. Γι' αὐτὸ βρῖσκομε κι' ἐμεῖς, ὅτι ἡ τιμωρία της ἦταν λιγάκι ὑπερβολική!...

ΧΧΙΧ
Η ΠΕΡΙ-
ΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΟΥ ΛΑΝ-
ΓΚΡΟΝΙ

Ὁ Μοντωμπάν ἐφ' ὅσον ἐπὶ τὸν ἐνοχο, αὐθέντα μου. Δὲν ξέρω, βλέπετε ΠΟΙΟΣ ἦταν ὁ ἐνοχος!

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ντ' Βίλλ, ξανάβαλε τὸ στυλέττο του στὴ θήκη, καὶ κύταζε βαθεία στὰ μάτια τὸν διάδοχο, σὺν νὰ τοῦλεγε ἀλοφάνερα:

— Δὲν ἔχεις, παρὰ νὰ μοῦ ὁνομάσης καὶ τὸν ἐνοχο, γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῶ κατὰλλήλως!...

τά καθήκοντά του στὴν ὑπηρεσία τοῦ καρδινάλιου τῆς Λωρραίνης. Μετὰ ἄλλα λόγια δηλαδὴ, πῆγαινε κάθε μέρα στὸ μέγαρό του, συνδιαλεγόμενος λίγα λεπτά μαζί με τὸν καρδινάλιο, καὶ ρωτοῦσε ἂν πλησίαζε ἡ στιγμή γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν περίφημὴ ἀποστολὴ πού τοῦ ἀνέθεσαν. Κι' ἀφοῦ λάβαινε τὴ διαβεβαίωσι, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ καθωριζόταν ὁ χρόνος τῆς ἀποφασιστικῆς δράσεως, ἀποσυρόταν κατόπιν στὶς ἀτομικὲς τὸν ἀσχολίες γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ μέγαρο τοῦ καρδινάλιου τὴν ἐπομένη.

Ἐννοεῖται ἐπίσης ὅτι καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Τιμπώ κι' ὁ Λουμπὲν ἐξακολουθοῦσαν τὴν ἐπαγρύπνησιν τους καὶ τὴν παρακολούθησιν τοῦ ἱππότη.

Μὰ ἐννοεῖται ἐπίσης, πάλι, ὅτι ἐξακολουθοῦσαν αὐτὴ τὴν ἐπιτήρησιν τους κατὰ τὸν δικὸν τους ἰδιορρυθμὸ τρόπο: Δηλαδὴ ἐξημερωνοβραδυάζοντας διαρκῶς μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ καπηλειοῦ τῆς «Μονόφθαλμης Κίτσας», ὅπου νόμιζαν πὼς βρισκόντουσαν κυριολεκτικῶς σὺν τὸ σπίτι τους!

Ὅσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, φρόντιζαν τόσο λίγο, ὥστε δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ ἡ ἀκρότης ντ' Μοντωμπάν κατοικοῦσε ἀκριβῶς σ' αὐτὴν τὴν ταβέρνα, ἀπ' τὴν ὁποία κι' οἱ δύο τους δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸ κουνήσουν καθόλου. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουν μετὰ τὸν ἄνδρα, ἔδωσαν ὅτι ἀρχισαν κι-όλας νὰ αἰσθάνονται μιὰ πραγματικὴ ἐλκρινὴ ἀφοσίωσιν

γιὰ τὸν ἱππότη, ὁ ὁποῖος πρὶν τόσο τοῦς εἶχε σταθῇ σὺν βραχνὰς δυσάρεστος, στὴν ἀρχὴ. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ βροῦμε φυσικώτατο, ἂν σκεφθοῦμε ὅτι ὁ Μοντωμπάν δὲν δίστασε καθόλου ν' ἀδεύσῃ κάθε τόσο μαζί τους — μετὰ ἀξιαγάπητη καταδεκτικότητά — μερικὰ ποτήρια κρασιοῦ. Ἐντωμεταξὺ χαϊρόταν τὴν παρέα τους καὶ διασκεδάζε μαζί τους, ὅπως ἔδκανε αὐτὸ κι' εἰς βάρος τοῦ Λανγκρόνι. Κι' ὅταν εὐθυμοῦσε ἀρκετὰ περὶ μαζὺ τους, δὲν παρέλειπε ποτὲ — φεύγοντας — νὰ «τρυπῶνῃ» μετὰ τὸν χέρι τους κι' ἀπὸ κανένα χρυσὸ νόμισμα, αὐτὴ δὲ ἡ γενναϊοδωρία του κατασκαλῶνε τότε τοὺς δύο μεθύουσους καλογήρους μας.

Ὅσο γιὰ τὸν Μοντωμπάν, τώρα, αὐτὸς περίμενε μετὰ ἀσυγκράτητὴ ἀνυπομονήσιν νὰ σημάνῃ ἡ κρίσιμη στιγμή τῆς σοβαρώτατης καὶ σπουδαιότατης ἀποστολῆς του. Κι' ὥρμιζόταν ὅτι θὰ τὴν ἐκπλήρωνε μετὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά, ὥστε νὰ ἐξαφάνιζε περὶ ὀριστικὰ τὸ μέλλον του καὶ τὴν τύχη του. Ἡ τύχη του καὶ ἡ εὐδαιμονία του κρεμόντουσαν ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὴν ἐπιτυχὴ ἐκπλήρωσιν αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς του, γιὰτὶ ὁ καρδινάλιος τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ καὶ τὸν εἶχε διαβεβαίωσει κατηγορηματικὰ, ὅτι οἱ γάμοι του μετὰ τὴν Πριμερόζα θὰ γινόντουσαν μετὰ τὴν ἐπιτυχία του αὐτῇ!

Καὶ τώρα ὁ ἱππότης μας ἔβλεπε μετὰ ἀγωνιώδη προσδοκίαν, τὴν προσεχὴ ἐκπλήρωσιν τῶν πιδθερμῶν του πόθων. Ὁ καρδινάλιος τοῦ εἶχε συστήσει νὰ ἐτοιμασθῇ ἀμέσως καὶ νὰ τὸν συνοδεύσῃ, κατὰ τὸν βράδυ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, σὲ μιὰ ἐξαιρετικῶς σπουδαία ἐκδρομὴ του. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς, θὰ τοῦ γνωστοποιούσε συγχρόνως σὲ τί θὰ συνέβαινε γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς ἐμπιστευτικῇ ἐπιστολῇ του, τὴν ὁποία θὰ πρεπε νὰ ἐκπληρώσῃ ὥς τὸ δυνατόν ταχύτερα!

Ἀπ' τὴν πλευρά λοιπὸν αὐτῆς, ἡ κατὰστασις κυλοῦσε σύμφωνα μετὰ τὴν πιδθερμῶν σύμφωνον ἱππότην μας. Γιατὶ ποτὲ δὲν ἀπ' τὸ μυαλὸ του, ὅτι μποροῦσε ὁ καρδινάλιος νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ προσβῇ σὲ ἄτιμα διαδήτονα ὀλόχρυσον ἐκείνον ὄγκον τῶν δυνάμεων τοῦ βασιλέως, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε μετὰ κάθε θυσία νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν νόμιμον κύριόν τους

γιατὶ τὸν ἱππότη, ὁ ὁποῖος πρὶν τόσο τοῦς εἶχε σταθῇ σὺν βραχνὰς δυσάρεστος, στὴν ἀρχὴ. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ βροῦμε φυσικώτατο, ἂν σκεφθοῦμε ὅτι ὁ Μοντωμπάν δὲν δίστασε καθόλου ν' ἀδεύσῃ κάθε τόσο μαζί τους — μετὰ ἀξιαγάπητη καταδεκτικότητά — μερικὰ ποτήρια κρασιοῦ. Ἐντωμεταξὺ χαϊρόταν τὴν παρέα τους καὶ διασκεδάζε μαζί τους, ὅπως ἔδκανε αὐτὸ κι' εἰς βάρος τοῦ Λανγκρόνι. Κι' ὅταν εὐθυμοῦσε ἀρκετὰ περὶ μαζὺ τους, δὲν παρέλειπε ποτὲ — φεύγοντας — νὰ «τρυπῶνῃ» μετὰ τὸν χέρι τους κι' ἀπὸ κανένα χρυσὸ νόμισμα, αὐτὴ δὲ ἡ γενναϊοδωρία του κατασκαλῶνε τότε τοὺς δύο μεθύουσους καλογήρους μας.

Ὅσο γιὰ τὸν Μοντωμπάν, τώρα, αὐτὸς περίμενε μετὰ ἀσυγκράτητὴ ἀνυπομονήσιν νὰ σημάνῃ ἡ κρίσιμη στιγμή τῆς σοβαρώτατης καὶ σπουδαιότατης ἀποστολῆς του. Κι' ὥρμιζόταν ὅτι θὰ τὴν ἐκπλήρωνε μετὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά, ὥστε νὰ ἐξαφάνιζε περὶ ὀριστικὰ τὸ μέλλον του καὶ τὴν τύχη του. Ἡ τύχη του καὶ ἡ εὐδαιμονία του κρεμόντουσαν ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὴν ἐπιτυχὴ ἐκπλήρωσιν αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς του, γιὰτὶ ὁ καρδινάλιος τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ καὶ τὸν εἶχε διαβεβαίωσει κατηγορηματικὰ, ὅτι οἱ γάμοι του μετὰ τὴν Πριμερόζα θὰ γινόντουσαν μετὰ τὴν ἐπιτυχία του αὐτῇ!

Καὶ τώρα ὁ ἱππότης μας ἔβλεπε μετὰ ἀγωνιώδη προσδοκίαν, τὴν προσεχὴ ἐκπλήρωσιν τῶν πιδθερμῶν του πόθων. Ὁ καρδινάλιος τοῦ εἶχε συστήσει νὰ ἐτοιμασθῇ ἀμέσως καὶ νὰ τὸν συνοδεύσῃ, κατὰ τὸν βράδυ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, σὲ μιὰ ἐξαιρετικῶς σπουδαία ἐκδρομὴ του. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς, θὰ τοῦ γνωστοποιούσε συγχρόνως σὲ τί θὰ συνέβαινε γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς ἐμπιστευτικῇ ἐπιστολῇ του, τὴν ὁποία θὰ πρεπε νὰ ἐκπληρώσῃ ὥς τὸ δυνατόν ταχύτερα!

Ἀπ' τὴν πλευρά λοιπὸν αὐτῆς, ἡ κατὰστασις κυλοῦσε σύμφωνα μετὰ τὴν πιδθερμῶν σύμφωνον ἱππότην μας. Γιατὶ ποτὲ δὲν ἀπ' τὸ μυαλὸ του, ὅτι μποροῦσε ὁ καρδινάλιος νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ προσβῇ σὲ ἄτιμα διαδήτονα ὀλόχρυσον ἐκείνον ὄγκον τῶν δυνάμεων τοῦ βασιλέως, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε μετὰ κάθε θυσία νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν νόμιμον κύριόν τους

γιατὶ τὸν ἱππότη, ὁ ὁποῖος πρὶν τόσο τοῦς εἶχε σταθῇ σὺν βραχνὰς δυσάρεστος, στὴν ἀρχὴ. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ βροῦμε φυσικώτατο, ἂν σκεφθοῦμε ὅτι ὁ Μοντωμπάν δὲν δίστασε καθόλου ν' ἀδεύσῃ κάθε τόσο μαζί τους — μετὰ ἀξιαγάπητη καταδεκτικότητά — μερικὰ ποτήρια κρασιοῦ. Ἐντωμεταξὺ χαϊρόταν τὴν παρέα τους καὶ διασκεδάζε μαζί τους, ὅπως ἔδκανε αὐτὸ κι' εἰς βάρος τοῦ Λανγκρόνι. Κι' ὅταν εὐθυμοῦσε ἀρκετὰ περὶ μαζὺ τους, δὲν παρέλειπε ποτὲ — φεύγοντας — νὰ «τρυπῶνῃ» μετὰ τὸν χέρι τους κι' ἀπὸ κανένα χρυσὸ νόμισμα, αὐτὴ δὲ ἡ γενναϊοδωρία του κατασκαλῶνε τότε τοὺς δύο μεθύουσους καλογήρους μας.

Ὅσο γιὰ τὸν Μοντωμπάν, τώρα, αὐτὸς περίμενε μετὰ ἀσυγκράτητὴ ἀνυπομονήσιν νὰ σημάνῃ ἡ κρίσιμη στιγμή τῆς σοβαρώτατης καὶ σπουδαιότατης ἀποστολῆς του. Κι' ὥρμιζόταν ὅτι θὰ τὴν ἐκπλήρωνε μετὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά, ὥστε νὰ ἐξαφάνιζε περὶ ὀριστικὰ τὸ μέλλον του καὶ τὴν τύχη του. Ἡ τύχη του καὶ ἡ εὐδαιμονία του κρεμόντουσαν ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὴν ἐπιτυχὴ ἐκπλήρωσιν αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς του, γιὰτὶ ὁ καρδινάλιος τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ καὶ τὸν εἶχε διαβεβαίωσει κατηγορηματικὰ, ὅτι οἱ γάμοι του μετὰ τὴν Πριμερόζα θὰ γινόντουσαν μετὰ τὴν ἐπιτυχία του αὐτῇ!

μιὰ πού κι' ὁ ἴδιος — ἀθελὰ του. ἔστω — εἶχε συντελέσει στὴν κλοπὴ τους.

Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμη ὁ Μοντωμπάν, εἶχε σκεφθῇ κι' εἶχε στείλει — δύο φορές συνεχῶς — τὸν ἱπποκόμο του Λανγκρόνι στὴν ἀποβάθρα τῶν Αὐγουστίνων, γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ. Πρὶν προλάβῃ ὅμως νὰ τὸν στείλῃ ἐκεῖ καὶ γιὰ τρίτη φορά, ὁ Πονταλαί — ὁ ἀφωσιωμένος του αὐτὸς φίλος, μετὰ τὸν ὁποῖο συνδεόταν καὶ πιδ στενὰ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς — ὁ Πονταλαί λοιπὸν αὐτὸς, σὺν ὁποῖο ἔκανε λόγο σχετικὰ, τοῦ εἶπε μετὰ κάποιον τρόπο:

— Εἶνε θαύμα, φίλε μου, πὼς γύρισε ζωντανὸς καὶ τὶς δύο αὐτὲς φορές, ὁ ἀμοῖρος ὑπέρτης σου... Σ' ἐξορκίζω νὰ μὴν σοῦ κατεβῇ καὶ τὸν στείλεις κεῖ πέρα, καὶ γιὰ τρίτη φορά, γιὰτὶ, σὲ βεβαιῶ, πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ!...

Ὁ Μοντωμπάν ἤξερε πολὺ καλά, ὅτι ὁ Πονταλαί, γιὰ νὰ μιλήσῃ ἔτσι, θὰ εἶχε καὶ τοὺς λόγους του, καὶ μάλιστα σπουδαιότατους. Ἐπίσης ἐνοιῶθε, ὅτι ἡ συμβουλὴ του ἐκείνη ἦταν ἀπ' τὶς πιδ φρόνιμες καὶ δικαιολογημένες. Γι' αὐτὸ, καὶ μετὰ ὑποκριτικῆς κάπως ψυχρότητος, εἶπε:

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, τότε θὰ πάω ἐκεῖ ἐγὼ ὁ ἴδιος... Ἐγὼ ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ μάθω, τί διάβολο θὰ ἀπογίνουν ἐκεῖνα τὰ σακκιά μετὰ τὰ ἀλάτι!...

Χι... Τότε, ἀντὶ ν' ἀφήσῃ ἐκεῖ τὸ τοιαῦτο τοῦ ὁ Λανγκρόνι, θὰ τὸ ἀφήσῃ ἐσὺ, φίλε μου! ἔκανε ὁ Πονταλαί.

— Τόσο τὸ χειρότερο, λοιπὸν! ἀπάντησε κι' ὁ Μοντωμπάν.

Ὁ Πονταλαί ἀντελήθη μετὰ βεβαιότητα, ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ Μοντωμπάν ἦταν ἀγύριστο στὴν πεοίστασιν αὐτῇ, κι' ὅτι μάταια θάχανε τὰ λόγια του γιὰ νὰ τὸν ἐμπόδισῃ ἀπ' τὸ διάδημά του.

Ἀνασῆκωσε λοιπὸν τοὺς ὤμους του κατὰφουρκισμένους καὶ γκρίνιασε:

— Πάντα ὁ ἴδιος εἶσαι... Ὅλες ἡ τρέλλες, στὸ δικὸ σου κεφάλι ξεφουτρώνουν!...

Σκέφτηκε ἔπειτα γιὰ λίγο, καὶ ἐξαφάνισε ἀποφασιστικὰ:

— Ἀκούσε, φίλε μου... Τὸ νὰ ἐκτεθῇς ἔτσι, εἶνε σὺν νὰ προσκαλῇ θεληματικὰ τὸν διάβολο, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ σὲ πάρῃ καὶ νὰ σὲ σηκώσῃ!... Ἐχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

— Ἀπόλυτη, μάλιστα! ἔκανε ὁ Μοντωμπάν, χωρὶς νὰ διστάσῃ.

— Καλὰ, τότε... Βεβαιῶσαι, ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ σὲ εἰδοποιήσω ἐμπιστευτικὰ, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ πάρουν ἀπ' τὴν κρύβει τὸν τοῦ τὰ σακκιά... Κατὰ τὴν ἡμέρα λοιπὸν αὐτῇ, θάχῃς ἀρκετὸ καιρὸ νὰ πᾶς μόνος σου, ἢ νὰ στείλῃς κάποιον, γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ γύρω ἀπ' τὸ μέγαρο ντ' Νέολ... Μήπως, ὅμως, ἔχεις τὴν πρόθεσιν νὰ ἀρπάξῃς τὰ σακκιά αὐτὰ, κατὰ τὴν στιγμή πού θὰ τὰ μεταφέρουν;

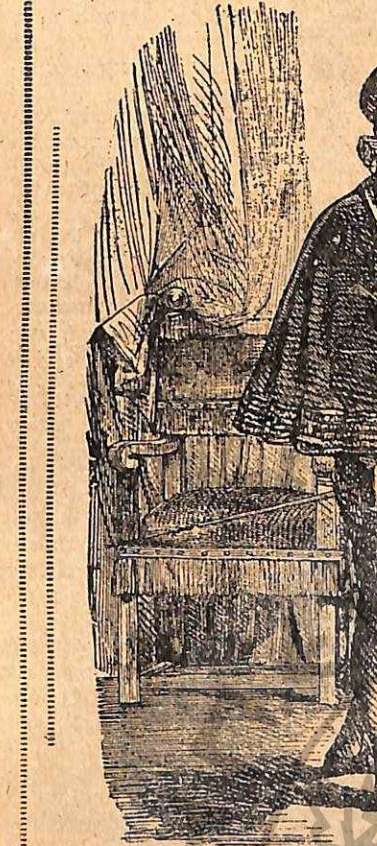
— Ὅχι, βέβαια! εἶπε ὁ Μοντωμπάν μετὰ χαμόγελο. Ἐννοῖα

σου καὶ καταλαβαίνω, ὅτι θὰ τὰ φυλάνῃ μετὰ πολλοὺς καὶ παύλους συνοδοῦς!...

— Οὐτε συζητήσις νὰ γίνεται, γι' αὐτὸ! ἔκανε ὁ Πονταλαί ἐπιδοκιμαστικὰ. Διμοῖρες δλόκληρες, ὀπλισμένων ἀλιτηρίων θὰ ἐπαγρυπνοῦν κρυφὰ στὴ μεταφορά τῶν σακκίων. Γιατὶ ὅμως θέλεις νὰ κατασκοπεύσῃς τὴ μεταφορά τους, ἀφοῦ ξέρεις πού πρόκειται νὰ τὰ κουβαλήσουν;

— Γιὰ νὰ βεβαιωθῶ καλύτερα, ὅτι θὰ τὰ πᾶν ἐκεῖ! εἶπε ὁ Μοντωμπάν. Ἄλλωστε, δὲν μοῦ ἀρκεῖ νὰ μάθω ὅτι τὰ σακκιά αὐτὰ μετεφέρθηκα σ' ἕνα καπηλειό... Δὲν θὰ στενοχωριόμουν καθόλου, σὲ βεβαιῶ, ἂν μάθαινα καὶ σὲ πιδ ἀκριβῶς σημεῖο τοῦ καπηλειοῦ — σὲ ὑπόγειο ἢ σοφίτα; — τὰ ἐκρυψαν οἱ φίλοι μας.

— Ἀ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθης

Ὁ Διάδοχος Έρρίκος

ποτέ! φώναξε ἀτότομα ὁ Πονταλαί. Κι' ἐπὶ τέλους, ἀδερφέ, κάνε ὅτι σοῦ κατεβῇ στὸ κεφάλι... Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον ὅμως, δῶσε μου τὸ λόγο σου ὅτι οὐτε ὁ θὰ ξαναστείλῃς ἄλλον, οὐτε ὁ ἴδιος θὰ πᾶς κεῖ κάτω στὸ μέγαρο ντ' Νέολ, ἂν δὲν λάβῃς πρῶτα εἰδοποίησιν ἐκ μέρους μου!...

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, γι' αὐτό! εἶπε σοβαρὰ ὁ Μοντωμπάν.

Καὶ πραγματικὰ, τὸν τήρησε ὁ ἱππότης, γιὰτὶ εἶχε ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτη στὸν Πονταλαί. Ἐτοί, οὐτε ὁ ἴδιος πῆγε, οὐτε τὸν Λανγκρόνι ξανάστειλε στὴν ἀποβάθρα τῶν Αὐγουστίνων.

Ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία ὁ καρδινάλιος συνέστησε στὸν Μοντωμπάν νὰ εἶνε ἔτοιμος γιὰ τὴν

ἐκδρομὴ τους τῆς ἐπομένης, ὁ Πονταλαί παρουσιάστηκε κι' εἶπε ξερά-ξερά στὸν ἱππότη: — Ἀπόψε... Καὶ μόλις ἀρχίσῃ νὰ νυχτώνῃ!...

Ἐπειτα, δίχως νὰ προσθέσῃ ἄλλη λέξι, ἔφυγε βιαστικὰ ὅπως ἦρθε.

Ὁ Μοντωμπάν ἔπεσε σὲ βαθεία συλλογὴ. Ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἴδιο βράδυ, ἦταν καλεσμένος στὸ μέγαρο τοῦ φίλου του δουκὸς ντ' Ποντύ. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι μπορούσε νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα σημειωματάκι καὶ νὰ δικαιολογηθῇ κατὰλληλα γιὰ τὴν ἀπουσία του. Σὲ μιὰ στιγμή, μάλιστα, σκέφτηκε καὶ νὰ τὸ γράψῃ. Ἐπειτα ὅμως συλλογίστηκε καὶ βρήκε, ὅτι στὸ κάτω-κάτω δὲν ἦταν κι' ἀπαράτηρη ἡ παρουσία του κατὰ τὴ μεταφορά τῶν σακκίων. Γιατὶ περὶ τίνος ἐπὶ τέλους θὰ ἐπρόκειτο; Ἀπλούστατα, περὶ

λου.

Κατὰ τὶς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα, ἐπὶ τέλους, μιὰ ὥρα δηλαδὴ ἀκόμη, πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος τῆς χειμωνιάτικης καὶ καταχνιασμένης ἐκείνης ἡμέρας, φάνηκε νάρχεται ἕνα μεγάλο καὶ στερεὸν κάρρο. Τὰ δύο ζεμένα σ' αὐτὸ ρωμαλέα μουλάρια, τὰ ὁποῖα ὡδηγοῦσαν δύο καρραγωγεῖς, σταμάτησαν μπρὸς στὴν πύλιν τοῦ μεγάρου ντ' Νέολ. Σταμάτησαν ὅμως μετὰ τέχνασμα ὑπολογισμένο ἐκ τῶν προτέρων, μετὰ κάποια δηλαδὴ πρόφασιν ἀπροσδόκητης βλάβης στὰ «χάμουρα» καὶ στὸ τιμὸν, γιὰτὶ οἱ δύο καρραγωγεῖς, βρίζοντας μετὰ προσποιητὴ ἀγανάκτησιν καὶ βλαστημῶντας, ἀρχισαν νὰ ἐπιδιορθώνουν τάχα αὐτὲς τὶς βλάβες. Κι' ἂν τυχὸν διάβαινε ἀπὸ κεῖ κανένας περαστικός, θὰ τοὺς ἔβλεπε ὁλότελα ἀπορροφημένους στὴ δουλειὰ τους!

Κι' ὁ Λανγκρόνι ἀκόμη ἀπὸ ξεγυριζόταν ἀπ' τὴν ἐπιδέξι αὐτὴ «μανούβρα» τῶν καρραγωγέων, ἂν δὲν ἦταν προειδοποιημένος προσεχτικὰ ἀπ' τὸν Μοντωμπάν. Γι' αὐτὸ, ἀντὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ στὸ ἀσήμαντο-φαινομενικὰ-ἐκείνο ἐπεσόδον, ἀνοίξε ἀντίθετα τὰ μάτια του μετὰ προσοχὴ. Εἶδε τότε τὴν πύλιν τοῦ μεγάρου νὰ μισανοίγῃ ἀθόρυβα, κι' ἀπ' τὸ μισάνοιγμα τῆς αὐτῆς νὰ ἐξυλυστοῦν ἕνα φορτωμένο μετὰ σακκιά, γιὰ νὰ δῇ πού θὰ τὸ ὡδηγοῦσαν οἱ τρυφάνδοι, καὶ πού θὰ τὰ ἀποθήκευαν! Μὰ αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπλουσότητὴ ἀγγραφεία, μετὰ τὴν ὁποία θὰ μπορούσε θαυμάσια νὰ ἐπιφορτισθῇ ὁ Λανγκρόνι, ὁ ὁποῖος μάλιστα τὰ «εἶχε βγάλει πέρα» καὶ σ

μάτια. Συγχρόνως, κι' ως δια μαγείας, βρέθηκαν επιδιωρωμένα έντελως και τὰ χαλινάρια, και τὸ κάρρο ξεκίνησε σιγά-σιγά πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς γεφυρᾶς Σαῖν-Μισέλ.

Ὁ Λανγκρόνι περίμενε νὰ προπορευτῇ ἀρκετὰ τὸ κάρρο, σκοπεύοντας νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ ἔπειτα με περισσότερη σιγουριά. Τῇ στιγμῇ ὅμως ἐκεῖνη, ξεπετάχτηκαν σάν φαντάσματα, τέσσερες τρομεροὶ μπάβοι ἀπ' τὸ μέγαρο, πολὺ «καθὼς πρέπει» ντυμένοι, ἡ πύλη ξανάκλεινε ἐντελῶς κι' ὅλα ἐκεῖ ξαναπῆραν τὴν εἰκόνα τῆς ἔγκαταλείψεως καὶ τῆς ἐρημίας.

Οἱ τέσσερες αὐτοὶ μπάβοι τάχυναν τὸ βῆμα τους, κι' ἔφτασαν τὸ κάρρο. Οἱ δύο τὸ προσπέρασαν καμμιὰ εἰκοσαριά βήματα, κι' ἄρχισαν ὑστερα νὰ βραδίζουν σιγά σιγά ἀνιχνευτά, διατηρώντας συγχρόνως σταθερὴ τὴν ἀπόστασι αὐτῇ: "Ἦσαν ὁ Κοφολαίμης κι' ὁ Σοπὲν ὁ Ἀριστοκράτης. Οἱ ἄλλοι δύο στάθηκαν εἰκοσι περίπου βήματα πίσω ἀπ' τὸ κάρρο, καὶ τὸ ἀκολουθοῦσαν σιγαλά, ἔτσι σάν ὀπισθοφύλακες: "Ἦσαν ὁ Κοκκινιχέρης κι' ὁ Καπροκέφαλος. "Ὅλοι τους ὅμως, φρόντιζαν νὰ ἔχουν ἀδιάφορο τελείως ὕφος, σάν νὰ μὴν εἶχαν καμμιὰ ἀπολύτως σκέψι καὶ μετὰ τὸ κάρρο καὶ μετὰ τὴν καρραγωγεία του.

Ἡ συνοδεία αὐτῇ βάδιζε ἔτσι χωρὶς νὰ κινήσῃ κανένος τὴν ὑπόψια, κι' ἀφοῦ διαδύθηκε τὴν πόλι καὶ βγήκε ἔξω ἀπ' τὴν πύλη τοῦ Τάμπλ, ἔφτασε ἐπὶ τέλος τοῦ Μπανιολὲ καὶ μπῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου τοῦ «Κομισμένου Χοίρου».

Τὸ παραμικρὸ ἐπισηοδίου δὲν συνέβη στὴν πορεία τους αὐτῇ. Ὁ Λανγκρόνι τοὺς εἶχε ἀκολουθήσει βῆμα πρὸς βῆμα, δίχως νὰ τοῦ συμβῇ κι' αὐτοῦ τίποτε τὸ δυσάρεστο.

Μονάχα, ὁ ἄξιος ἱπποκόμος μας ἔκανε κατὰ τὸ δάστημά αὐτὸ τὴν ἐξῆς ἀλλόκοτη παρατήρησι: "Ὅτι ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε δὴ στὸ δρόμο τόσοσιν ζητιάνους καὶ τόσοσιν «σακάτηδες», ὅσους εἶδε τὴν ἡμέρα αὐτῇ, κι' εἰδικῶς — μάλιστα — κατὰ τὸ δάστημά της διαδρομῇς αὐτῆς. Θὰ πίστευε κανένας, ὅτι ὅλα τὰ «καπόνια» (οἱ λωποδύτες), ὅλοι οἱ «ἀδέσποτοι γάτοι» (οἱ ζητιάνοι), ὅλοι οἱ «ἐπιχειρηματίαι» (οἱ ἀῤῥῆτες) τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων, εἶχαν δώσει ραντεβὸ ἀκριβῶς στοὺς δρόμους ἐκεῖνους, ἀπ' τοὺς ὁποῖους διάβαινε τὸ κάρρο μετὰ τὴ συνοδεία του!

Πρὸ πάντων, ἀφθονοῦσαν οἱ ἀκρωτηριασμένοι καὶ ἀπὸ τὰ δύο τοὺς πόδια. Μάλιστα, καθὼς διάβαινε ὁ Λανγκρόνι τὴν γέφυρα Σαῖν-Μισέλ, ἔνας τέτοιος «κοινοπόδαρος» υπερβεῦθη μετὰ στὰ πόδια τοῦ ἱπποκόμου μας, καὶ ζητώντας του κλαμάρικα ἐλεημοσύνη, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται — φλυαρώντας ἀνυπόφορα — μιὰ ἐντελῶς ἀσυνάρτητη ἱστορίαν. Μὰ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν κατάλαβε ὁ Λανγκρόνι, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀνυπομονοῦσε, γιατί ἔβλεπε

ἐντωμεταξὺ τὸ κάρρο νὰ ἀπομακρύνεται. Γι' αὐτὸ κι' ἔστειλε στὸ διάβολο τὸν κοινοπόδαρο ἐκεῖνον ζητιάνο, ὁ ὁποῖος ἀπομακρύνθηκε μετὰ τέτοια ταχύτητα, ποὺ ἀπόρησε τρομερὰ ὁ Λανγκρόνι, βλέποντάς τον νὰ τρέχῃ ἔτσι.

Τρέχοντας τώρα νὰ προφθάσῃ τὸ κάρρο ὁ Λανγκρόνι, συλλογιζόταν συγχρόνως ἀθελά του μερικὲς φράσεις ἀπ' τὴν ἀκαταλαβίστικη ἐκεῖνη ἱστορίαν, τὴν ὁποία τοῦ διηγείτο πρὸ ὀλίγου ὁ ζητιάνος, καὶ στὴν ὁποία γινόταν λόγος γιὰ ἕναν «χοῖρο ποὺ κοιμάται», γιὰ ἕναν «χοῖρο ποὺ ἐμπνέει κακὸ κέφος», καὶ γιὰ ἕναν «χοῖρο ποὺ δαγκάνει» ἐπὶ τέλος!

Μὰ γρήγορα τὰ ἀπόδωσε, ὅλα αὐτὰ τὰ ὑποπτα λόγια, στὴ φλυαρία τοῦ σακάτη κι' ἐξακολούθησε ἡσυχος τὴν παρακολούθησί του. Δὲν ἦταν ὁστόσο, καθόλου κουτός ὁ Λανγκρόνι. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Μοντωμπάν ἀμέλησε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ με λεπτομέρειες τὴν ὅλη ὑπόθεσι, κι' ἔπειδὴ ἀγνοοῦσε τὸ ἀληθινὸ περιεχόμενον ἐκεῖνων τῶν σακκιῶν — τὰ ὁποῖα ἄλλωστε εἶχαν μεταμορφωθῇ τώρα σὲ βαρελάκια — γι' αὐτὸ δὲν ἔλαβε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν του ὅλα αὐτὰ τὰ σκοτεινά, ὅσο καὶ ποσοειδοποιητικὰ σημάδια ποὺ τοῦ συνέβησαν στὸ δρόμο.

Τὸ κάρρο, ὅπως εἶπαμε, μπῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ «Χοίρου ποὺ κοιμάται». Κι' ὁ Λανγκρόνι τὸ ἀκολουθεῖ μετὰ τὸν ὁποῖο, χωρὶς κανέναν νὰ ἐνδιαφερῇ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Προσοχὴ λεβέντη μου Λανγκρόνι!... μουρμούριζε τώρα μέσα του. Ἐδῶ εἶνε ὁ τόπος, ποὺ πρόκειται τώρα νὰ διακριθῇς... Πρέπει νὰ μάθῃς, ποὺ πρόκειται νὰ καταγωνιάσῃς αὐτὰ τὰ βαρελάκια, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ ὁ κύριος ἱππότης... Μὰ ἡ χολέρα κι' ἡ πανοῦκλα νὰ μοινοιάσουν καὶ νὰ με θερσίουν, ἂν καταλαβαίνω γρὺ ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι!... Ὅστόσο, ἂς ἔχω τὸν νοῦ μου ἐγὼ, κι' οἱ ἄλλοι ποὺ ἔχουν τὰ γένεια ἂς ἔχουν καὶ τὰ χτένια... Αὐτὸ ποὺ με ἐνδιαφέρει μέγιστα, εἶνε νὰ εὐχαριστήσω τὸν κύριο ἱππότη!...

Ἄπάνω σ' αὐτὲς τὶς περίπλοκες σκέψεις του, φάνηκε μπρὸς τὸ Λανγκρόνι ὁ Σίμων ὁ κάπελλας. Μετὰ τὸ σκοδρὸ του στὰ χέρια, φιλοφρονέστατος καὶ γεμάτος ὑποκλίσεις, ρώτησε:

— Κύριε, νὰ τολμήσω νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνετε μιὰ μικροῦλα χάρι;

— Τολμήσατε, κύριε! εἶπε ἔτσι κι' ἐντελῶς στὴν τύχη ὁ Λανγκρόνι. Ὁ Σίμων φάνηκε νὰ διστάζῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ, λοξοκυττάζοντας ὑπουλά πρὸς τὴν

κατεύθυνσι τοῦ κάρρου, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Ἐχετε τίμιον παρουσιαστικὸ, κύριε... Βασίζομαι λοιπὸν με ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς!...

Καὶ με μυστηριώδες ὕφος τώρα μισοκλείνοντας τὸ μάτι τοῦ με σημάσια, ἐξακολούθησε:

— Κύριε, ὑπάρχουν σ' αὐτὸ τὸ κάρρο δέκα βαρελάκια νησιώτικο κρασί... Σωστὸ νέκταρ, κύριε, τὸ ὁποῖο προμηθεύτηκε ἀπὸ λαθρεμπόρους... Κατάλαβαίτε λοιπὸν, ὅτι ἂν καὶ φρόντισα νὰ κλείσω τὶς πόρτες, δὲν μπορῶ καὶ ν' ἀφήσω ἔτσι στὴν αὐλὴ ἐκτεθειμένο αὐτὸ τὸ κρασί... Ἄν με ἀνακαλύψουν, καταστρέφονται... Χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε καὶ τὴ φυλακή... Θέλετε νὰ μάς βοηθήσετε, ἐμένα καὶ τοὺς δύο ἀνθρώπους μου, νὰ μεταφέρουμε αὐτὰ τὰ βαρελάκια στὸ κρυφὸ ὑπόγειο;

— Πολὺ εὐχαρίστας, κύριε μου! βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Λανγκρόνι.

Καὶ μέσα του, καταμαγευμένος:

— Μαρέ, τί ἐπιτυχία εἶν' αὐτὴ!...

Καὶ βαλτοὺς νὰ τοὺς εἰδε κανένας, πάλι δὲν θὰ με ἐμπρηστοῦσαν ἔτσι!...

— ὦ, καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει ὅτι εἰσάστε ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος! ἔκανε ἐνθουσιασμένως ὁ Σίμων ὁ Λυκοπόδαρος. Εἶχα βλέπετε, κάτι σάν μιὰ προσιόησι!...

Κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω μάλιστα, κύριε μου, θὰ πιούμε κατόπιν στὸ ὑπόγειο καμμιὰ-δύο κανάτες ἀπ' τὸ περίφημο αὐτὸ

κρασάκι...

Ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρὰ ὁ Λανγκρόνι, καταπιάστηκε με φιλόφρονα εὐγένεια στὸ ξεφόρτωμα τῶν κρυμμένων κάτω ἀπ' τὸν σανά βαρελιῶν. Ὑστερα, αὐτὸς κι' οἱ τρεῖς ἄλλοι, ἄρχισαν νὰ τὰ κυλοῦν προσεχτικὰ ὥς τὸ ὑπόγειο τοῦ πανδοχείου. Ὅταν καὶ τὸ τελευταῖο πιά βαρελάκι ἀρραδεύτηκε κανονικὰ πλάγι στὰ ἄλλα, ὁ Σίμων κλείδωσε τὴν πόρτα γερά καὶ τράβηξε πρὸς τὸ διπλὰν ὑπόγειο. Εἶχε φθάσει ἡ κατάλληλη στιγμή, νὰ πιοῦν μετὰ τὸν εὐγενικὸ αὐτὸν Λανγκρόνι — ποὺ τόσο τοὺς βοήθησε — τὶς δύο κανάτες τοῦ κρασιοῦ, τὶς ὁποῖες τοῦ ὑποσέχθηκε. Καὶ πραγματικὰ, μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ πλαγινοῦ ὑπογείου, σήκωσε τὸ φανάρι τοῦ ψηλά γιὰ νὰ φέξῃ, καὶ, με κίνημα ἄθρο τοῦ χειριοῦ του, εἶπε:

— Κοιτάστε μέσα, φιλατέ μου κύριε!

Ἀνύποπτος ὁ Λανγκρόνι προπορεύτηκε, καὶ μπῆκε στὸ ὑπόγειο. Μὰ παρευθὺς ἡ βαρελά πόρτα ἐκλείσε σὴν ῥάχι του, καὶ στὰ αὐτὰ του ἔφτασε τὸ τρίψιμο τὸ βιαστικὸ τοῦ κλειδιοῦ

στὴν πελωρία κλειδωνία: Εἶχε κλειδωθῇ σάν ποντικὸς στὴν παγίδα!

Καὶ τότε, ἡ φωνὴ τοῦ Λυκοπόδαρου ἀντήχησε ἀπ᾽ ἐξω, σαρκαστικὴ κι' ἀγρία:

— Ἀμ' σὲ εἶχαν προειδοποιήσει, βρὲ σατάν, ἐκεῖ στὴ γέφυρα Σαῖν-Μισέλ, νὰ φυλάγεσαι ἀπ' τὸν «Χοῖρο ποὺ κοιμάται» καὶ ποὺ δαγκάνει σάν ἐμπνέει... Ἐσὺ ὅμως περιφρόνησες τὴν εἰδοποίησί του, μπερδεύτηκες στὶς δουλειές του, καὶ τώρα δαγκώθηκες ἐλεεινὰ... Πιὸς σοῦ φταίει!... Μονάχα, ἂν τυχὸν θυμάσαι καμμιὰ προσευχὴ ἀπ' τὰ παιδικὰ σου χρόνια, σοῦ συνιστῶ ν' ἀρχίσῃς νὰ τὴν μουρμουρίζῃς... Γιατί, ἀπὸ αὐτοῦ ποὺ κλειστήκες, μονάχα τ' ἀνσκέλα καὶ μετὰ πόδια μπρὸς, θὰ σὲ βγάλουν σηκωτόν!...

Ὑστερα, σιγαλά ἀπλώθηκε, ὁ Λανγκρόνι ὁ δύστυχος, ἐμεινε ὀλομόναχος καὶ καλοκλειδωμένος στὸ ὑπόγειο ἐκεῖνο, μέσα στὸ ὁποῖο ἐπικρατοῦσε τόσο πηχτὸ σκοτάδι, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κοπῇ σὲ φέτες με μαχαίρι. Ἀγανακτισμένος τώρα κατὰ τοῦ ἐαυτοῦ του, ἄρχισε νὰ τοῦ ψάλλῃ τὸν ἀναβαλλόμενο στὸ βίσιδι:

— Τὶ διπλὸ καὶ τρίπλο βόιδι, ποὺ εἰμαι!... Ὡστε, αὐτὰ τὰ χάλια μοῦ πρόλεγε ὁ μισὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος, ἐκεῖ στὴ γέφυρα Σαῖν-Μισέλ, μετὰ τὰ ἀκαταλαβίστικα παραμῦθι του περὶ γουρουνιῶν ποὺ κοιμούνται καὶ δαγκάνουν!... Φτοῦ, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάολος!... Ἀμ' τάλεγε καθαρά ὁ ἐυλογημένος, ἄλλα θάπρεπε νὰ μοῦ τὰ κάνῃ πὶο «λιανά» γιὰ νὰ τὰ καταλάβω!... Κι' ὕστερα σοῦ λένε, ὅτι δὲν εἰμαι ἕνα γαϊδουρὶ ξεσαμάτωτο κι' ἕνας ἡλίθιος στὸν κύβο!...

Ἀμ' οἱ λόγοι ἐκεῖνοι τῶν ζητιάνων, ποὺ ἐφύγαν ἀπ' τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων καὶ ῥιζοβόλησαν στὸ δρόμο μου!... Δὲν ἔπρεπε νὰ καταλάβω, ὅτι ἐμπρηστοῦσαν κι' αὐτοὶ τὴ μεταφορά τῶν βαρελιῶν!... Καλὰ λοιπὸν νὰ τὰ πάθω, ἀντάξια μετὰ τὴν προσβασία βλακεία μου... Ἀς πάρω τουλάχιστον ἕνα μάθημα ἐδῶ, γιὰ ν' ἀνοίγω καλὴτερα τὰ μάτια μου ἐκεῖ στὸν Ἄλλον Κόσμο, στὸν ὁποῖο θὰ με ἐξαποστεῖλουν ἀναυλα σὲ λίγο!...

Ὅστόσο, ὁ Λανγκρόνι δὲν ἦταν ἀνθρώπος γιὰ νὰ ξεχαστῇ σὲ ἀνώφελα παράπονα κατὰ τοῦ ἐαυτοῦ του. Γρήγορα ἐκαναβόηκε τὴν ψυχραιμία του. Κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴν πόρτα, τὴν ὁποία ἐξακρίβωσε ὅτι ἦταν σιδερένια. Κατάλαβε συνεπῶς, ὅτι κάθε προσπάθειά του πρὸς τὰ ἐδῶ θὰ πῆγαινε χαμένη. Μετὰ χέρια του ἀπλῶς μὲν προσπάσας, καὶ ψαχουλεύοντας στὸ βαθὸ σκοτάδι, ἔφερε ἕναν γυρὸ μέσα στὴ φυλακὴ του, πασκίζοντας νὰ ἀνακαλύψῃ καμμιὰ ἐξοδὸν. Μιὰ ἄλλη πόρτα ἀγγιζόν τὰ χέρια του σὲ λίγο, μὰ ἐξακρίβωσε ἀμέσως πὺς κι' ἐκεῖνη ἦταν σιδερένια. Καὶ μάλιστα, καλοκλειδωμένη ὥπως κι' ἡ ἄλλη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΣΤΗ ΒΕΡΑΝΤΑ

Ὁ θράνν ἐκεῖνο πρὶν πάει στὸ χορὸ τοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ», ἡ Λίνα εἶχε μαλώσει πάλι μετὰ τὸν ἄνδρα της. Εἶχαν μιὰ σκληρὴ ποὺ βίαιη, πὺς ἄγρια, ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φράση.

Καὶ τώρα, χωρὶς φῶτα, ἀρώματα, λουλούδια, παντοῦ λουλούδια καὶ χρυστάλλα ποὺ ἀστράφταν σάν διαμάντια. Ἡ Λίνα ἔγερνε, μεθυμένη ἀπὸ τὴν τρελλὴ εὐτυχία της, στὴν ἀγκαλιά τοῦ ὁμορφου χορευτοῦ της. Ὅλα ἦσαν μαγευτικά, ὁ νεῖρός της, ἐκεῖνο τὸ θράνν στὸ χορὸ τοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ».

Ὁ ἄνδρας της ἦταν ἕνας σκληρὸς ἀνθρώπος, με χοντροὺς τρῶπους. Ποτὲ τοῦ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν καταλάβῃ. Κι' ἀπὸ τὴ μέρα, ποὺ ἐνοιασαν κ' οἱ δύο τὴ μεγάλη, τὴν ἀδυσώπητη διαφορὰ ποὺ χωροῦσε τοὺς χαρακτῆρες τους, τὴν ἀνατροπὴ τοῦ καὶ τὴν καρδιά τους, ἡ ζωὴ τους ἔγινε μιὰ φορητὴ Κόλασις. Ἦσαν τόσο διαφορετικοί!

Ἡ Λίνα εὗρισκε τὸν ἄνδρα της παρασιλὸν φιλή, παρασιλὸν ἀδύνατο, με πολὺ μακρὸ πρόσωπο, με χοντὰ χέρια, με κατὰ τὸ τερατωδὲς ἀπάνω του. Ἐκεῖνος πάλι ζήλευε τὴν ὁμορφιά της, τὴς ἄρμονικῆς γραμμῆς της. Τὸ ὑπέροχο σῶμα της ποὺ εἶχε ὅλη τὴν χάρι ἐνὸς ἀγαμέμνονος ἀρχαίου ἐφίφου κ' ὅλη τὴ γοητεία μιᾶς ἀκατανίκητης σεσηφίας.

Αὐτὴ ἡ ζήλεια τοῦ τὸν ἐξαγρίωνε, τὸν ἔκανε κακὸ, εὐστὸ δῆμο. Καὶ τὴν ἀπατοῦσε μ' ἀσχημαντεῖς γυναικες, γιὰ νὰ τὴν ταπεινώσῃ, νὰ τὴν ἐξευτελίξῃ, νὰ τὴν τυραννῇ. Τὴν ἀγαποῦσε παράφορα καὶ τὴ μισοῦσε με μιὰ τρομακτικὴ τρέλλια. Αὐτὰ τὰ δύο μεγάλα πάθη πάλαιον μέσα του καὶ ξεσποῦσαν ἀπὸ τὸν πόθος τῆς ἀγάπης, σ' ἀφάνταστα μαρτυρία. Ἡ Λίνα τοῦ πετοῦσε κατὰμουτρα τὴν περιφρόνησί της, τὸ μίσος της κ' ὕστερα ἔπρεπε πάνω στὸ ναιὶν κ' ἔλπιε μετὰ παράπονο γιὰ τὴν τραγωδία τῆς ζωῆς της. Ἐκεῖνος τότε ἔφαινε μετὰ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔξαναγρίεζε ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες μ' ἕνα ἐγωϊστικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα μιᾶς ἁγρῆς γυναίκας.

Ἔτσι κ' ἐκεῖνο τὸ θράνν ποὺ ἦθελε ἡ Λίνα νὰ πάθῃ στὸ χορὸ τοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ», ἐκεῖνος τὴν εἶχε βασανίσει πάλι κ' ἦθελε νὰ βγῇ μόνος του γιὰ νὰ πάθῃ καὶ βοή καμμιὰ ἀπὸ τὶς φίλες του. Ἡ Λίνα μισοστὰ στὸ εἰρωνεῖν τὸν χαμόγελο, τοῦ εἶχε φωνάξῃ καθαρά:

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, λοιπὸν, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ με κάνῃς νὰ σὲ ζηλέσω, ἀφοῦ σὲ περιφρονῶ, σὲ ἐχθρεύομαι! Ὅλος ὁ κόσμος γελάει μαζί σου, γιὰ τὶς προστυχιές σου, γιὰ τοὺς ἀχαριστήριους ἔρωτες σου με γυναῖκες τοῦ δρόμου, στίς ὁποῖες λές, ὅτι εἶσαι ἀνύπαντρος!...

Ἐκεῖνος τότε, μ' ἕνα ξαφνικὸ μπάτσον, τὴν πέταξε πάνω στὸ ναιὶν καὶ βγήκε, βρῆχοντας καὶ χτυπώντας τὶς πόρτες. Ἡ Λίνα ἔλαψε, βασανισμένη ἀπὸ τὸν πόνο της κ' ἔπειτα με μιὰ ξαφνικὴ ἀπό-

φασί τινάχθηκε ὄρθια, μετὰ τὴν τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ πάθῃ στὸ χορὸ, νὰ διασκεδάσῃ, νὰ γελάσῃ, νὰ ξεχαστῇ μεθυμένη στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἀνδρός.

Διάλεξε λοιπὸν τὴν καλύτερη τουαλέττα της, ἔγινε πὺς σαγηνευτικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φράση, τηλεφώνησε στὸν ἀδελφὸ της κ' ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόταν μέσα στὴ μαγευτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς χορῆς τοῦ «Αὐτοκρατορικοῦ».

Ἡ Λίνα χόρευε με πολλοὺς, ἔγινε στὴν ἀγκαλιά τους, ποθώντας τὸν ἔρωτα, μ' ἕνα πυρετὸ, με μιὰ ἀγωνία ποὺ τὴν ἔκανε νὰ νομίσῃ ὅτι ζοῦσε μέσα σ' ἕνα δνειρο. Ἐπειτα, κουρασμένη, ἀτελειμένη, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ, ἀποτραβήχτηκε στὴν βεράντα, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ λίγο δροσερὸ ἀέρα, ἀπὸ τοὺς ἀνθισμένους κήπους τοῦ ξενοδοχείου.

Μακριά, κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φεγγάρι, τὰ κήματα ἔσθιναν με ἕνα γλυκὸ, ἔρωτικό νανοῦρισμα στὴν ἀμμουδιά.

Ἄξαφνα ὅμως, μιὰ ἀνδρική φωνὴ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχίσει.

— Εἰσάστε μόνη;

Ποιὸς ἦταν ἀπὸ γὰ; Κανένας ἀπὸ τοὺς χορευτὰς της; Ἦταν τόσο σκοτεινὰ, ἐκεῖ στὴ βεράντα!...

Ἡ Λίνα χαμογέλασε. Θὰ τὴν εἶχε περάσει γιὰ καμμιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς εὐχολές γυναικῶν. Χαμογέλασε λοιπὸν καὶ δὲν ἀπάντησε, σκύνοντας τὸ κεφάλι της.

Τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικά της...

ΤΟΥ ICILIO PETRONE

τον, ἀπλήστα, με πάθος, στὰ δικά της.

Σ' ἐκεῖνο τὸ παράφορο φιλί, ἡ Λίνα, μέσα σὲ λίγες στιγμῆς, ἔζησε τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, κατάλαβε πόσο γλυκερὰ, πόσο ὁμορφὴ εἶνε ἡ ζωὴ.

Καὶ τότε, τρελλὴ ἀπὸ μιὰ καινούργια, μιὰ ἀγνωστὴ εὐτυχία, μ' ἐκστατικὸ πρόσωπο, θέλησε νὰ δῇ στὸ φῶς ποὺς ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, ὁ σταλμένος ἀπὸ τὴ μοῖρα...

Μὰ μόλις βρέθηκαν κ' οἱ δύο τοὺς στὸ φῶς, ἀποτραβήχτηκαν ἀποτομα.

— Ἐσὺ, Λίνα! ἔκανε με πνιγμένη φωνὴ ὁ ἀξιωματικός.

— Ἐσὺ!... Ἐσὺ!... φηβόρισε ἐκείνη, κατάχλωμη.

Εἶχε μπροστά της τὸν Πιέρρο, ἕνα παιδικὸ φίλο της. Εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν χωριστεῖ. Κι' ὅσο κ' ἂν εἶχε μεγαλώσει, ὅσο κ' ἂν ἦταν ἡλιόφωτο τὸ πρόσωπό του, αὐτὰ τὰ μακριὰ ταξείδια στίς ἀποικίες, τὸν εἶχε μολώσει.

— Ὅχι!... Ὅχι!... ἔκανε ἐκεῖνος, πληγωμένος. Δὲν εἶνε ἀλήθεια...

Δὲν εἶσαι ἐσὺ, Λίνα! Μὰ πῶς μπορεῖ! Δὲν εἶσαι ἐκεῖνη ποὺ γνόριζε! Δὲν εἶσαι τόσο μικρὴ, τόσο ἄγνη, τόσο ἀδύα!... Τότε, δὲν τοῖμοῦσα νὰ σοῦ ἐξομολογήθῃ τὸν ἔρωτά μου... Σ' ἐλάτρευα, Λίνα! Ἐλπίσθαι σὺν τρελλῶς... Κι' ἔπειτα, ἔφηναι μακριά... Ζήτησα μόνος μου νὰ πάω στίς ἀποικίες. Καὶ τότε...

— Ὅχι!... Ὅχι!... ἔκανε με μιὰ φωνὴ, λίγο σκληρὴ τώρα. Τρελλοῦστε νὰ τὸν ἔρωτα, ἔ; Μὰ τότε τὰ φιλία σας θὰ εἶνε μεθυσιτικά.

Κι' ἀπτόμα, τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικά της...

Στὴν ἀρχὴ, ἡ Λίνα ἄκουγε καθαρά τὰ λόγια τοῦ Πιέρρου. Ἐπειτα, ὅταν τ' αἰτιά της ἄρχισαν νὰ βοῦν καὶ νὰ νοιώθῃ ὅτι θὰ σωριαζόταν κατὰ τὴν ἀμμουδιά ἀπὸ τὴν ματὴν ὥς τὴν ἄμμου, δὲν κατάλαβε πῶς ἔπρεπε.

Ὅταν συνήλθε, ἦταν μόνη στὴ βεράντα.

— Πιέρρο!... Πιέρρο!... φώναξε με ραγισμένη φωνή.

Ὑστερα, σάν τρελλή, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ παντοῦ, δακρυομένη, νὰ δοῇ τὴ χαμένη εὐτυχία της. Μὰ ὁ Πιέρρος εἶχε γίνει ἀφαντός. Ναι! Τὸ χτύπημα ἐκεῖνο ἦταν παραπολὺ σκληρό...

Κι' ἡ Λίνα ξαναγύρισε ἀτελειμένη στὴ βεράντα. Μὰ δὲν ἔλπιε πιά. Τώρα χαρῶται μ' ἄλλο τρόπο τὴν μεθυσιτικὴν μουσικὴ τοῦ χοροῦ, τὴν εὐωδία τῶν λουλουδιῶν τοῦ κήπου, τὰ χρυσὰ φῶτα, τὴν ε

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΤΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

«Έχω, μου είπε ένα ταχυτάχης Σαιν-Ζενί, τη γνώμη της χαριτωμένης ξανθιάς, η οποία, καθώς έτρωγε ένα ψωμάκι φρούτο, φώναζε: «Τι κόρμια, που δεν είναι άμαρτια να τρώγουν κανείς φρούτα!» Παιδί, αλήθεια, υπάρχουν πράγματα, τα οποία μόνον όταν μάζε είνε απαγορευμένα, μάζε χαρίζουν όλη την όμορφιά τους. Τότε νοιώθει κανείς βαθιά κάτι γλυκό, μά και παρόμοιο, που διπλασιάζει την γοητεία κάθε αίσθηματος...

Κατά τον Ιανουάριο του 1871, πληγώθηκα βαρύν από ένα, σε μια από τις τελευταίες μάχες, που έγιναν γύρω από το Μάν. Με πήγαν στο Τούρ, σ' ένα πρόχειρο νοσοκομείο, μέσα στο μοναστήρι των 'Αδελφών της 'Ελπίδος, στο κέντρο μιας γραμμής συνικίας, γεμάτης σιωπής, πίσω από τα μοναστήρια της μητροπόλεως. Το κτίριο είχε όλη επιβλητική και αυστηρή. Βρισκότανε ανάμεσα σε μια επιχώρη αβλή κι έναν κήπο. Ένας πανύψηλος, χορταριασμένος τοίχος, έμπόδιζε τη θέα του δρόμου και της εξωτερικής ζωής. Η έκκληση της μητροπόλεως, που βρίσκεται πολύ κοντά, έρχοι με το νού της διάφορους ευχάριστους συνδυασμούς στη μαγευτική της, που θα μάγευαν κάθε κοιμόδουλο. Δεν θα ξεχώρισα, προπάντων, ένα είδος κρέμας, που μου έφερε μια μέρα: Είχε βάλει να βράσουν μαζί με το γάλα βιολέτες αλβανικές, που του άφαισαν μια λεπτότητα ευωδία. Ήταν αληθινή μαγεία. Καθώς έτρωγα αυτή την κρέμα, νόμιζα πως ρουφούσα όλους τους χιμούς της άνοιξης κι όλη τη δροσιά και τη χάρι της αδελφής 'Αλεξίας.

Διέκρινε το γοητευτικό πρόσωπο μιας νεαρής αδελφής.

Της το είπα αυτό μια μέρα, κι άμέσως στο δρόμο μου πρόσωπό της φάνηκε ένα ρόδινο χρώμα, σαν το ρόδιμα των λουλουδιών της μυγδαλιάς. «Όσο δυνάμωνα, τόσο και μιλούσαμε περισσότερη ώρα μέσα στον στενό θάλαμο, όπου άπό-μενα τώρα μονάχα εγώ. Οι άλλοι πληγωμένοι είχαν φύγει με άδειες για τα σπίτια τους.

Μια σγανή φωτιά στο τζάκι, έκαψε ήρεμα, γλυκαίνοντας το θερμοκρασία του άπλου δωματίου. Κάπου-κάπου μια άχτιδα του ήλιου, περνώντας από το παράθυρο, τα γνίδιζε πάνω στα παραπετάσματα μου κι από μακριά άκούγαμε τις καμπάνες των εκκλησιών και των μοναστηριών.

Η αδελφή 'Αλεξία με ρωτούσε για τον τόπο μου, για τον πόλεμο, για τις μάχες στις όποιες έλαβα μέρος, κι έγώ πάλι την ρωτούσα για την παιδική της ηλικία και για την αιλία που την έκανε κι άποφάσισε να κλειστή δεκαετία χρόνων μέσα στους ψυχρούς τοίχους του μοναστηριού. Ήταν από την Τουρρανή κι είχε άνατραφή στο μοναστήρι των Λευκών Κυριών. Η μητέρα της είχε πεθάνει από καιρό, ο πατέρας της ξαναπατρινέθηκε και η μητριά της της κατέστρεψε άνυποφρη τη ζωή στο πατρικό της σπίτι. Τότε και κεινή, και από πείσμα και από κλίση, μπήκε μαθητευόμενη στο μοναστήρι των 'Αδελφών της 'Ελπίδος.

Ανάμεσα από τις διακριτικές έμμοστηρεύσεις της και τη θρησκευτική της διάχυση, μου φάνηκε σαν να διέκρινε κάποιο νοσταλγικό πόνο για την κοσμική ζωή, που μόλις την είχε γνωρίσει. Μερικές φορές σιωπούσε και τότε νόμιζα πως διέκρινε, κάτω από τις ευνύχους πτυχές του μαύρου της ράσου, το παρθενοτικό της στήθος να ταράζεται από έναν πνιγμένο στεναγμό. Αυτή ή άνταλλαγή έντυπώσεων, ή άμοιβαία έμπιστοσύνη, που μάς έκανε να λέμε τα περασμένα μας, τη ζωή μας ολόκληρη, ο ένας στον άλλον, έφερε σιγά-σιγά μεταξύ μας μια τρυφερή οικειότητα. Δεν ξέρω άκριβως τι συνέβαινε στην ψυχή της, έγώ όμως ένοιωθα μια τρυφερή συγκίνηση, μια απερίγραπτη ευτυχία, όταν την έβλεπα να έρχεται κοντά μου. Δύο-τρεις φορές τα βλέμματά μας ενώθηκαν και καθώς έσμιγαν το ένα με τ' άλλο, μοίφεροναν μια ταραχή, που βέβαια θα την

πρόσεξε και έκρινε. Ένα βράδυ μάλιστα, ύστερ άπό μια συνομιλία με περισσότερη άσκη οικειότητα, τη στιγμή που ή αδελφή 'Αλεξία έσιωνε τις πτυχές του σκεπάσματος μου, δεν μπόρεσα να κρατηθώ κι έπιασα το λεπτό και κατάλευκο χεράκι της. Μου φάνηκε πως έν άδύνατο σφίξιμο άπάντησε στο σιωπηλό μου έκείνο χέρι...

Αυτό θα κράτησε μόλις ένα δευτερόλεπτο. Η αδελφή 'Αλεξία άπομακρύνθηκε με το άργό της βήμα και μέσα στο σούρνο, καθώς βράδυσε, διέκρινε τη σιλουέτα της, στο βάθος του δωματίου, γονατιστή μπροστά στην Παναγία. Προσηύχεται σιγά κι ή φωνή της έφτανε άρμονική, άπαλή, σι' αυτιά μου, σαν μέσα σε όνειρο... Σάν να με νανούσαν αιτώι όι άκαθάρτοι σπενόμενοι ψέθυροι, κι άδύνατος άκούω, καθώς ήμουν, άποκοιμήθηκα άμέσως. Θαρρώ πως έβγα στον ύπνο μου την αδελφή 'Αλεξία, με το τρυφερό της, το πονεμένο χαμόγελο. Και δεν ξέρω αν ήτανε στο όνειρό μου ή στην πραγματικότητα, μια κάποια στιγμή, νόμιζα πως ένοιωσα, άνάμεσα στον ύπνο, ένα χέρι γεμάτο μουστήριο, κάτι δακτύλο και δακτύλο, σαν ν' άκούστηκαν δυο βελουδένια χείλη στο άκρό μου, για μια φευγαλέα στιγμή...

Την άλλη μέρα, όταν έστηνα εύχρησιμους, με την ιδέα πως θα ξανάβλεπα την αδελφή 'Αλεξία, βήκα στο προσέκλιό μου μια άγνωστη κάλογρη, που δεν έμοιαζε διόλου με την γοητευτική νοσοκόμα μου. Ούτε μπόρεσα να μάθω από αυτή την γυναίκα αν θα ξαναρχότανε άργότερα ή αδελφή 'Αλεξία. Ήτανε λιγώλογη και άσημαντη, ή καινούρια κάλογρη, με περιποιημένη όμως κι αυτή με μεγάλη προθυμία.

Ός το τέλος που άνάγκωσα και ήμουν έτοιμος να φύγω, δεν ξαναφάνηκε ή αδελφή 'Αλεξία. Έρχότανε όμως και μου κρατούσε συντροφιά κάθε βράδυ ή ήγουμένη, μια πρόσχαρη ήλικιωμένη κάλογρη, πολύ άξιακήτη. Είχε έήσει μέσα στον κόσμο και γοηγορά γίναμε καλοί φίλοι.

Μιλούσαμε έλεύθερα μαζί κι ένα βράδυ έπωρελήθηκα, που την είδα έξαίρετα ευδιάθετη, για να την ρωτήσω αν ή αδελφή 'Αλεξία έφυγε από το μοναστήρι και γιατί την έχασα τόσο άπτομα.

—Κύριε, μου άπάντησε ή ήγουμένη μ' ένα λεπτό χαμόγελο, ή αδελφές μας με θεωρούν πνευματική τους μητέρα κι άπό μένα πάντα ζητούν το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσουν... Η αδελφή 'Αλεξία μου άνοίξε την καρδιά της και για τη σωτηρία και τη γαλήνη της ψυχής της, θεώρησα καθήκον μου να την άπομακρύνω... Έφυγε από αυτή την πόλη... Καληνύχτα σας, κύριε. Ύπνον έλαφρό.

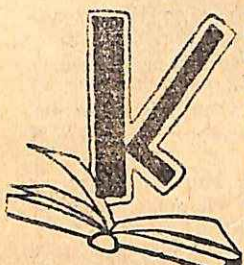
Κι έφυγε, για να μην άναγκασθώ ν' άπάντησα και σ' άλλες έρωτήσεις. Ύστερα από λίγες μέρες, άνέρωσα όλοτελα κι άπεφάσισα να γυρίσω στο σπίτι μου. Πήγα ν' άπομακρύνω την ήγουμένη και να την εύχαριστήσω. Την τελευταία στιγμή, που ήμουν έτοιμος πειά να φύγω, έτρεξε κι άνοίξε το άνοιγμό της, έβγαλε από εκεί ένα άσπαστο φυλαχτό και μου το έδωσε.

—Πάρτε αυτό το φυλαχτό, κύριε, μου είπε συγκινημένη. Έχει λειτοργηθή στην Παναγία της Σαλός. Και ύποσχεθήτε μου να το φο-

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

ΑΘΕ κυρία βλέποντας τα όμορφα χειμωνιάτικα φουγιούκια, θαν μάλλον τα καυνούργια ύφασματά, στα ήμερα, θα ήθελε να τα έχη όλα, να τα φτιάξει θ-

λα. Λίγες όμως είν' αυτές, που μπορούν να επιτρέψουν στον έαυτό τους τόσα λούσα. Καί γι' αυτό μά έξυπνη γυναίκα που θέλει να είνε καλοντυμένη με λίγα έξοδα πρέπει να καταστρώσει κάποιο στρατηγικό σχέδιο, να κάνει πολυάριθμους συνδυασμούς και κατέιν να άρχισι να έτοιμάει την χειμωνιάτικη της γκαρντερόμπα.

Πρώτα-πρώτα, κυρία μου, γυλίτε από τα ντυσίματα σας κι από τα παπούτσια σας τα περσινά σας φορέματα και άλώστε τα περσινά σας. Κυριόχτες που είνε για πέταμα, που θέλουν διαρρύθμιση, που φορούνται χωρίς μεγάλες αλλαγές. Ξεχωρίστε τα καλύτερα σκεφθήτε τι συνδυασμούς μπορείτε να κάνετε και που καινούργια φορέματα σας είνε άπαραίτητα.

Αν το περσινό άπογευματινό παλτό σας φοριέται άκόμη, σάς συνιστώ να μη το βάρετε, γιατί όλα τα παλτά άνεξαιρέτως χαλούν μ' το βάμμο, αλλά να το φρεσκάρετε και να το φορέσετε και φέτος για άπογευματινό. Μην πείτε: Θα φορώ το περσινό μου παλτό το πρωί και θα κάνω ένα καινούργιο να καλώ. Ένα άπογευματινό παλτό δεν είνε ποτέ κατάλληλο για το πρωί όσο κι αν... παλιόσει. Φορώντας το, όχι μόνον δεν θα φαίνεσθε καιμή, αλλά άπεναντίας θα διέγχετε ότι φορείτε το παλιό σας πανωφόρι για λόγους οικονομίας.

Προτιμότερο λοιπόν είνε να κάνετε ένα παλτό σπόρ, από πρώτης ποιότητας ύφασμα, σε χρώμα όχι πολύ χτυπητό, κατά προτίησιν μονόχρωμο ή σκωτσέζικο άνδρικό γαμήλο, σε σχέδιο έντελώς αλάο: Μεγάλος γιακάς, χωρίς τσέπες, καί καμωμένη, μεγάλες τσέπες, καί νύμα ίσια, μά ζώνη στη μέση. Τ' παλτό αυτό θα το φορέσετε όλο το χειμώνα με τις χειρότερες καιροίτες, θα το βάρετε στις έκδρομίες σας, στα ψώνια σας, στις

ορτες πάντα στο λαμό σας.

Υποσέθηκα, ευχαρίστησα πάλι και έφυγα. Όταν βρέθηκα στο γραφείο μου, έβγαλα και κύτταξα προσεχτικά το φυλαχτό έκείνο. Στη μια μεριά νόμιζα πως διέκρινε κάποια ψηλά γραμμάτνια, χαραγμένα πάνω στο μέταλλο. Πήρα ένα φακό και διάβασα αν ές τις δυο λέξεις: «'Αδελφή 'Αλεξία».

Δεν την ξαναείδα την γοητευτική αδελφή, με τα όλογάλα θαμμένα μάτια, με, μολοντί όλοι με θεωρούν άπιστο, έχω πάντα κρεμασμένο στο λαμό μου το φυλαχτό της.

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

παιδιάτους σας και τη χρόνου, θα τη έχετε καινούργιο, θα μπορείτε εδ άνετα να το φορέσετε άλλα δυο χρόνια άκόμη.

Αν έχετε ένα σπόρ παλτό που δεν μπορεί πειά να φορηθί, είτε παίρνει διόρθωμα, κόψιτε το και κάμειτε το ζακέτα τρουά-κάρ. Θα το φοράτε με μια άλλη φούστα κι ένα σκέτο μπερέ και θα σας είνε έξαιρετικά βολικό για τις μικρές σας κούρες, για τους περιπάτους που δεν θέλετε να στρατατάρετε το καινούργιο σας παλτό.

Αν έχετε ένα ταγιέρ που δεν παίρνει διόρθωμα, μετατρέψτε το σε φόρεμα σπόρ. Κάντε το κορσές, να κοιμωμένη έμπρός, βάλετε του ένα γιακά από πικ ή σκωτσέζικο, ή προσθέστε ένα πλαστόν. Αν ή φούστα είνε καινούργια άκόμη, πλέστε ένα μάλλινο ζακέτακι και φοράτε το όλες τις ώρες φθινοπωρινές ήμερες μαζί με μια άλλη μπλούζα. Η ζακέτα δεν είνε άνάγκη να έχη το ίδιο χρώμα με τη φούστα. Με μια φούστα γκρι ή πορτοκαλί, με μια ζακέτα με μια μαρβ ή μπλε μαρβ με μια φούστα με ένα ζακέτακι μαρβ ή πορτοκαλί, με μια φούστα μπλε, θα φορέσετε άνοικότερο χρώματος ζακέτα ή και κάπασαρη. Έννοείται

πως με το ντύσιμο αυτό πρέπει να συμφωνούν το καπέλλο, τα παπούτσια και ή τσάντα. Κατά προτίησιν, όλ' αυτά συμφωνούν με το χρώμα της ζακέτας, αλλά μπορείτε να φορέσετε το καπέλλο στο χρώμα της ζακέτας και τα παπούτσια στο χρώμα της φούστας. Όσο για την μπλούζα, αυτή πρέπει να έχη το χρώμα ή της ζακέτας ή της φούστας ή να είνε άσπρη. Μπλούζες άλλων χρώματος σπανίως ταιριάζουν, μολαταύτα μια μπλούζα κόκκινη πηγαίνει πολύ όμορφα με φούστα μεζέ και ζακέτα καφέ και μια μπλούζα μπλε σιελ ταιριάζει με ζακέτα μπλε μαρβ και φούστα γκρι. Έννοείται ότι μ' αυτή τη βάση μπορείτε ν' κάνετε ένα πλήθος συνδυασμών με έλάχιστα έξοδα, γιατί τα κομμάτια αυτά πλεκτά ζαντένια φορούνται και με τα σπόρ φορέματα, ή δέ φούστα με τη μπλούζα μπορεί να φορηθί όρσώτα και κάτω από παλτό.

Για τους συνδυασμούς των άπογευματινών φορεμάτων θα μιλήσουμε σε άλλο φύλλο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Από τότε που ο πολιτισμός επέβαλε σε κάθε σπίτι το δωμάτιο του λουτρού, ή ύγιεινή άρχισε να

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Τέσσερα πρακτικώτατα σχέδια, για να διορθώσετε τα περσινά σας φορέματα. — 1) Το πρώτο παρουσιάζει ένα ταγιέρ, που όποια έχει άφαιρέσει ό γιακάς και έχει κοπή μά και στο πέρσιν, για να περσιν ή γραβάτα. Η τσέπες και ή κομψότητα της φούστας μετατρέπεται με γιακάς 2) Φόρεμα μεταξάνι, που για να μακρύνι, γονατίζεται μ' ένα πλίσσέ κάτω από το γόνατο. Όμοιο πλίσσέ σχηματίζει ζακέτα. Από τον λαιμό άρχίζει μια κομψή λουρίδα με κομψά, ή οποία καταλήγει στη φούστα. 3) Ταγιέρ μακριά μακριά με κομψά, ή οποία καταλήγει στη φούστα. Η ζακέτα έχει κοντό και κλεινι έμπρός με γιακά. Η φούστα έμπρός γονατίζεται επίσης με γιακά και άνοιγει κάτω με διπλή κομψότητα. Μια πά με έξη κομψά κλεινι τον γιακά και την γραβάτα. 4) Παλτό μεταξαναμμένο σε ζακέτα τρουά-κάρ. Η πλάτη σχηματίζει μια μεγάλη μωτη. Η γραβάτα είνε ντυμπλαρισμένη με γούνα και δίνει έμπρός.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
Πώς να βουλώσετε τις τρύπες στα πατάματα

Τα σανιδένια πατάματα και τα παρόμοια, όταν άρχίσουν να παλύνουν σχηματίζουν τρύπες και χαλαρώσεις στις όποιες μαζεύονται βλες ή σκόνες και συχνά γίνονται φωλιές μυρμηγκιών, κατσαρέδιον και πανταίων άκούη. Ίδου δύο συνταγές για να βουλώσετε αυτές τις τρύπες:

1. Άνακατεύετε φασκόκολα με πολύ μύλα πριονιά (ή σκόνη που πεφτεί από το πριόνι είνε ή καταλληλότερη) και όνόσω ή φασκόκολα είνε ζεστή άκαη, βουλώνετε τις τρύπες τις όποιες έχετε προηγουμένως καθαρές.

2. Λιώνετε ρετινι και προσθέτετε το διπλάσιον βάρος του από κεραμίδι ψιλοκομμένο. Ένόσω το μίγμα αυτό είνε άκόμη ζεστό, προσθέτετε άρκετά λιναρόλεο όσο χρειάζεται για να γίνει ρετινι, ώστε να μπαίνει στις χαραματιές. Το χρησιμοποιείτε ζεστό άκόμη.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Την παρελθούσαν εβδομάδα, ή κ. Μαρία Καδούρ άνέδεδετο εκ της κολλημένης το χαριτωμένο άγοράκι του κ. Ι. Παννίου, όνομάσασα αυτό Φίλιππον ή Νατολόντα. Είς τους έλπιζεις γονείς και την άνάδοχον εύχόμεθα να τους έζησι.

N. K.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ

ΗΝ εποχή που βασίλειε ο Λουδοβίκος ο Άγιος, ζούσε στη Γαλλία ένας φτωχός ταχυδακτυλουργός από την Κομπιέννη, που τον έλεγαν Βαρνάβα και γύριζε σε όλες τις πολιτείες κάνοντας ταχυδακτυλουργίες και γυμνάσματα.

Σαν ήταν ημέρα πανηγυριού, άπλωνε στην πλατεία ένα παλιό χαλί. Έπειτα με διάφορα αστεία, που τα είχε μάθει από έναν γέρο ταχυδακτυλουργό, μάζευε γύρω του τα παιδιά και τους άεργους, έπαυε διάφορες στάσεις δύσκολες, και ισορροπούσε σπάνια στη μύτη του ένα τελεφερίνιο πύλο.

Ο κόσμος στην άρχη τον κέρταζε αδιάφορα. Άλλα όταν με το κεφάλι κάτω, στήριζόμενος στα γόνατά του, έρχονταν στον αέρα και ξανάπιανε στα πόδια του έξη χαλκινές σφαίρες—που έλαμπαν στον ήλιο—ή όταν παύει γινόνταν σαν μια κουνούφα ώστε να άνοιγαν τα πόδια του στο λαμό του, κι έκανε διάφορα παιχνίδια με δώδεκα μαχαίρια, ψήφιος θαυμασμού ανέβαινε γύρω του κι' ένα σωρό νομίσματα έπεφταν στο χαλί του.

Όστόσο, όπως κι' οι περισσότεροι που ζούν με την αξιο της, δύσκολα ο Βαρνάβας έβγαζε το ψωμί του. Ούτε κι' εργαζόταν όσο έπαιθιτο. Για να δείξει τις πολιτικές γνώσεις του, όπως κι' για ν' άνηθουν και να βγάλουν καρπό τα δένδρα, ο Βαρνάβας είχε ανάγκη από τη ζέση κι' από το φως του ήλιου. Τον χειμώνα ήταν σαν δένδρο ξεφυλλισμένο και μισοπεταμένο. Η παγωμένη γη δεν ήταν κι' αυτόν καλή. Και όπως το τσίτσει το παρουνιού, κι' ο Βαρνάβας επίσης πενούσε και κρύωνε στον κρύο καιρό. Με την καλή του όμως καρδιά, έκανε ισομηνή.

Δεν είχε ποτέ συλλογιστεί την άνοση θέσι των ανθρώπων. Έλεγε με πίστη, πως αν ο κόσμος αυτός ήταν καλός, ο άλλος χωρίς άλλο θα ήταν καλύτερος, κι' έτσι με την ελπίδα αυτή έπαυε θάρος. Ποτέ του δεν βλαστημούσε το Θεό. Ζούσε τίμια, και αν και δεν είχε γυναίκα, δεν έπαυτο όμως να τη γυναικα του γείτονός του, γιατί η γυναίκα είχε έλκος των δυνατών, όπως φαίνεται και στην ιστορία του Σαμψών που την αναφέρει η Άγια Γραφή.

Η αλήθεια είναι, πως περισσότερο θα του στοίχισε ν' άρνηση το χάρισμα του παρά τις γνώσεις. Γιατί, και χωρίς να το παραδέχεται, γούρρεσε να κοιτασπύνη. Ήταν καλός και θεοφοβούμενος, και λάτρως ιδιαιτέρως την Παναγία Παρθένο.

Όταν έμπαινε σε εκκλησία, γονάτιζε πάντα μπρος στη Θεομήτορα, και την παρακαλούσε με ειλικρίνεια:

—Δέσποινά μου, φάλαγέ με όσο ξω... Κι' άμα πεθάνω, με το θέλημα του Θεού, μετέφερε να πάω στον Παράδεισο...

συλλογισμένος— με τα μαχαίρια και τις σφαίρες του τυλιγμένες στο παλιό χαλί κάτω απ' τη μασχάλη του— και ζητώντας κανένα άσπλο για τη νύχτα, είδε έναν καλόγερο που ακολουθούσε τον ίδιο δρόμο, και τον χαρέτησε με ευγένεια. Σιγά-σιγά, έπιασαν όμιλα.

—Σύντροφε, ρώτησε ο καλόγερος, γιατί είσαι έτσι ντυμένος στα πόδια; Μην έπαιξες σε κανένα Μυστήριο το πρόσωπο του τρελού;

—Όχι, πάτερ μου, αποκρίθηκε ο Βαρνάβας. Όπως με βλέπετε, είμαι ταχυδακτυλουργός κι' δουλεύω Βαρνάβας... Η δουλειά μου θα ήταν η καλύτερη του κόσμου, αν είχε κανένας να τρώει κάθε μέρα.

Φίλε Βαρνάβα, πρόσεξε σε αυτά που λές! είπε ο καλόγερος. Η καλύτερη δουλειά είναι η καλογηρική. Δοξάζει κανείς τον Θεό,

Anatole France

Ο συγγραφέας του διηγήματος, ο Γάλλος πεζογράφος Άνατολ Φράνς

την Θεοτόκο, και τους άγιους, και η ζωή του είναι ένας διαρκής ύμνος προς τον Ύψιστον.

Ο Βαρνάβας αποκρίθηκε: —Όμολογώ, πάτερ μου, ότι μίλησα ανόητα. Η θέσις μου ούτε να παραβληθώ μπορεί με τη δική σας. Κι' όσο κι' αν είναι κάτι να σασ, κι' όσο κι' αν είναι κάτι να χορεύει κανένας κρατώντας στη μύτη του, σ' ένα νόμισμα, ένα νόμισμα, επάνω σ' ένα μπιστούδι, δεν μπορείς να βγάλεις να παραβληθώ με σασ. Θα ήθελα κι' εγώ, σαν κι' εσάς, πάτερ μου, να ψάλλω κάθε μέρα στη λειτουργία, και μάλιστα για τη Θεοτόκο την οποία λατρεύω ιδιαίτερος. Κι' ευχαρίστησε με όλη την τέχνη μου, για την οποία είμαι γνωστός σε περισσότερους από εξεκατάδες πολιτείες και χωριά, για να γίνω καλόγερος.

Ο καλόγερος συγκινήθηκε απ' την απλότητα του Βαρνάβα, κι' επειδή ήταν δευτερεύσης παρατηρητής, κατάλαβε πως ο άνθρωπος αυτός ήταν από κείνους, για τους

οποίους είπε ο Κύριος: «Οὗτοι είναι οἱ ἐν καρδίᾳ καλοὶ ἀκούσαντες τὸν λόγον».

Φίλε μου Βαρνάβα, του είπε, έλα μαζί μου και θα σε πάω στο μοναστήρι όπου είμαι ηγούμενος. Έκείνος που ώδήγησε στην έσσημο τη Μαρία την Αιγυπτία, με έθεσε στο δρόμο σου για να σε ώδηγήσω στη σωτηρία.

Κι' έτσι ο Βαρνάβας έγινε καλόγερος.

Στο μοναστήρι που έπήγε, οι μοναχοί όλοι εργαζόντουσαν για τη λατρεία της Παναγίας, κι' ο καθενας τους χρησιμοποιούσε για τη δόξα της τις γνώσεις και την επηγεσιότητα που του χάρισε ο Θεός.

Ο ηγούμενος έγραφε βιβλία, που σύμφωνα με τους κανόνες της Σχολαστικής Έπιστήμης, μιλούσαν για τις αρετές της Θεομήτορος.

Ο αδελφός Μανρίκιος άντέγρα-

φη συγχρόνως το άμάρτημα και τον εξαγνισμό, την ταπεινωτική γυναικα και την υπερήφανη παρθένο. Στο ίδιο βιβλίο ήταν άκρη η Πηγή, ο Κρίνος, η Σελήνη, ο Ήλιος, η Πύλη του Ουρανού, και η Πόλις του Θεού, όλα αυτά συμβολικές απεικονίσεις της Παρθένου.

Ο αδελφός Μακάριος ήταν επίσης ένα απ' τα πιο άφωτισμένα τέκνα της Μαρίας. Έσκέλεσε άδύνατα όμοιώματα πέτρινα, και ήταν πάντα κάτασπρα τα μαλλιά του, τα γένεια του και τα φρύδια του από τη σόνη. Τα μάτια του πρησιμένα, δάκρυζαν διαρκώς.

Άλλα ήταν γερός και χαρούμενος, παρ' όλα τα χρόνια του, και φανερά προστάτης τα γεράματα του, η Βασίλισσα των Ουρανών.

Υπήρχαν επίσης στο μοναστήρι ποιητά που έγραφαν σε Λατινική γλώσσα πεζά και ύμνους προς τιμήν της Κεχαρισμένης. Και μάλιστα ένας Πικαρός καλόγερος, έγραφε σε στίχους και σε γλώσσα του λαού τα θαύματα της Παναγίας.

...

Μπορούς σε τέτοια έργα και σε τόσο πλούτο λατρείας, ο Βαρνάβας απέλειψόταν για την απλότητα και την αιδέαία του.

—Άχ, έλεγε περπατώντας στο μικρό περιβόλι της Μονής, είμαι πολύ δυστυχισμένος που δεν μπορώ κι' εγώ να δοξάσω, σαν τους αδελφούς μου, τη Θεομήτορα. Είμαι ένας άνθρωπος που δεν ξέρω τίποτα, και τίποτα δεν ξω για να σε υπηρετήσω, Παναγία μου Παρθένα!...

Κι' απέλειψόταν... Μία βραδυά όμως, που οι καλόγεροι ήταν συνηγμένοι, έβουσε έναν από αυτούς να διηγηται την ιστορία εκείνου, ο οποίος δεν ήξερε τίποτε άλλο για λήση τη ζωή του παρά το «θεοτόκε Παρθένη». «Όλοι τον περιφρονοσαν για την αιδέαία του, αλλά όταν πέθανε, βγήκαν απ' το στόμα του πέντε τοιαντάφυλλα, για τα πέντε χρόνια που ζούσε, ένομα «Μαρία». Κι' όλοι έτσι άσος έκεινους.

Ακούγοντας αυτά ο Βαρνάβας, θαύμασε άκρη μια φορά την λαοσύνη της Παρθένης. Ήταν όμως άπαρηγόρητος, γιατί δεν ήξερε κάτι κι' αυτός, για να κάνει προς χάριν και προς τιμήν της Δεσποινής των Ουρανών.

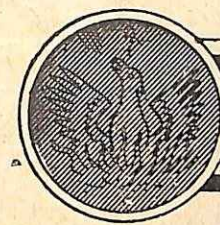
Έτσι, ζητούσε κάτι να βοηθούσε και να το κατορθώσει. Όσοι ένα πρωί, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του χαρούμενος ξαφνικά, έτρεξε στην εκκλησία, και κλείστηκε μόνος του εκεί για καμιά ώρα σκεδόν. Το απόγευμα ξαναήρθε πάλι.

Κι' απ' την ημέρα εκείνη πήγαινε τακτικά στην εκκλησία, όταν δεν ήταν εκεί κανένας άλλος και περνούσε εκεί την περισσότερη ώρα, ενώ οι άλλοι καλόγεροι εργαζόντουσαν.

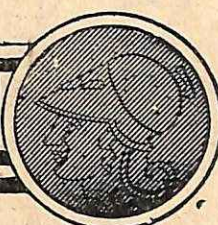
Η τόσο περιεργή συμπεριφορά του, κίνησε την περιέργεια των άλλων. Κι' έλεγαν όλοι μεταξύ τους, τι έκανε άρα γε ο Βαρνάβας τόσο συχνά στην εκκλησία.

Ο ηγούμενος που έχει καθήκον

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΛΕΛΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—ΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

Μέσα στους πρώτους έφτά μήνες του τρέχοντος έτους (Ιανουάριος—Ιούλιος 1934) το σύνολο των εισαγωγών μας έφτασε τους 1.058.600 τόννους διαφόρων εμπορευμάτων, των οποίων η αξία υπολογίστηκε (σύμφωνα με τις δηλώσεις των τελωνείων) σε 4.759.300.000 δραχμές.

Ίδου κι' ο σχετικός στατιστικός πίναξ κατά κατηγορίες εμπορευμάτων:

Κατηγορία εμπορευμάτων	Βάρος εις τόννους	Αξία εις δραχμ.
Γεωργ. προϊόντα και είδη διατροφής	255.600	1.239.900.000
Ξυλεία, μέταλλα, χημ. προϊόντα κλπ.	778.900	1.988.800.000
Είδη νηματούργ. και υφάσματα γενικώς	15.500	1.096.800.000
Διάφορα	6.800	433.800.000

Σύνολον 1.056.800 4.759.300.000

Κατά το αντίστοιχο χρονικό διάστημα του περασμένου χρόνου, η εισαγωγή μας είχε ως εξής:

Κατηγορία εμπορευμάτων	Βάρος εις τόννους	Αξία εις δραχμ.
Γεωργ. προϊόντα και είδη διατροφής	436.000	1.719.800.000
Ξυλεία, μέταλλα, χημ. προϊόντα, κλπ.	604.100	1.805.000.000
Είδη νηματούργ. και υφάσματα γενικώς	13.600	918.500.000
Διάφορα	4.900	337.500.000

Σύνολον 1.058.600 4.780.800.000

Η εξαγωγή μας πάλι μέσα στο πρώτο έφτάμηνο του τρέχοντος έτους υπήρξαν η ακόλουθες:

Κατηγορία εμπορευμάτων	Βάρος εις τόννους	Αξία εις δραχμ.
Γεωργ. προϊόντα και είδη διατροφής	99.800	1.696.000.000
Ξυλεία, μέταλλα, χημ. προϊόντα, κλπ.	280.300	323.600.000

να ξέρη το κάθε τι, από την διαγωγή των ύφισταμένων του, αποφάσισε να παραμηνεί την Βαρνάβα. Μία μέρα, λοιπόν, που είχε πάλι εκείνος κλειστή στην εκκλησία, ο ηγούμενος με δυο γέροντες του μοναστηριού, πήγαν να δούν από τις χαρτιάδες τι γινόνταν εκεί μέσα.

Και είδαν τον Βαρνάβα με το κεφάλι κάτω και τα πόδια στον αέρα, να παίζει τις έξι σφαίρες του και τα δώδεκα μαχαίρια του, μπρος στο άγαλμα της Παναγίας. Έκανε προς τιμήν της Θεομήτορος τα παιχνίδια που άρσαν περισσότερο στον κόσμο, τον παλιό καιρό...

Οι δυο γέροντες, μη καταλαβαίνοντας ότι ο απλός αυτός άνθρωπος πρόσφερε έτσι στην Παναγία την αξία του και τις γνώσεις του, διαμαρτυρήθηκαν για την ιεροσύνη.

Έτσι, ζητούσε κάτι να βοηθούσε και να το κατορθώσει. Όσοι ένα πρωί, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του χαρούμενος ξαφνικά, έτρεξε στην εκκλησία, και κλείστηκε μόνος του εκεί για καμιά ώρα σκεδόν. Το απόγευμα ξαναήρθε πάλι.

Κι' απ' την ημέρα εκείνη πήγαινε τακτικά στην εκκλησία, όταν δεν ήταν εκεί κανένας άλλος και περνούσε εκεί την περισσότερη ώρα, ενώ οι άλλοι καλόγεροι εργαζόντουσαν.

Η τόσο περιεργή συμπεριφορά του, κίνησε την περιέργεια των άλλων. Κι' έλεγαν όλοι μεταξύ τους, τι έκανε άρα γε ο Βαρνάβας τόσο συχνά στην εκκλησία.

Ο ηγούμενος που έχει καθήκον

Είδη νηματούργ. και υφάσμ. γενικώς	900	46.600.000
Διάφορα	1.600	99.800.000

Σύνολον 382.600 2.166.000.000

Κατά το αντίστοιχο χρονικό διάστημα του 1933 η εξαγωγή μας ήταν η ακόλουθη:

Κατηγορία εμπορευμάτων	Βάρος εις τόννους	Αξία εις δραχμ.
Γεωργ. προϊόντα και είδη διατροφής	140.600	2.027.200.000
Ξυλεία, μέταλλα, χημ. προϊόντα, κλπ.	200.100	466.400.000
Είδη νηματούργ. και υφάσματα γενικώς	700	47.400.000
Διάφορα	1.700	89.600.000

Σύνολον 343.100 2.630.000.000

Από τα άνωτέρω στοιχεία συνάγεται, ότι το έλλειμμα του εμπορικού μας ισοζυγίου των 7 πρώτων μηνών του 1934 συγκριτικώς προς το έλλειμμα του εμπορικού μας ισοζυγίου του αντίστοιχου χρονικού διαστήματος του 1933 υπήρξε κατώτερο κατά 40.900 τόννους και άνωτερο κατά 443.100.000 δραχμές.

Αυτή η αύξηση του παθητικού του εμπορικού μας ισοζυγίου οφείλεται κυρίως στην αναγκαστική μείωση των τιμών των εμπορευμάτων τα οποία εξαγόμεν. Κ' ήταν αναγκαστική η πτώσις αυτή πρώτον γιατί οι ξένοι συναγωνιστάι μας έφετος μας χτυπήσανε στη διεθνή αγορά περισσότερο από κάθε άλλη φορά και δεύτερον γιατί δεχτήκαμε ώρισμένες μειώσεις στην αξία των εμπορευμάτων μας για να επιτύχουμε συμβάσεις εισαγωγών και εξαγωγών επ' ανταλλαγή εμπορευμάτων.

—Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΚΑΙ Ο ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Παραστατικοί είναι και οι άριθμοι τους οποίους παρέχει το τελευταίο μηνιαίο δελτίο της Γενικής Στατιστικής Υπηρεσίας της Ελλάδος για τη μεταναστευτική και τουριστική κίνησι της χώρας μας.

Έτσι πληροφορούμεθα, ότι κατά το 1931 έφτασαν στην Ελλάδα 76.606 περιηγηταί, κατά το 1932 76.322 και κατά το 1933 96.264, απ' τους οποίους οι 74.346 ξένοι και οι υπόλοιποι Έλληνες το γένος και όμογενείς μέτοικοι ή ξένοι.

Πληροφορούμεθα επίσης, ότι παλινώστησαν κατά το 1933 17.517 Έλληνες, ότι 12.312 Έλληνες ήρθαν ως περιηγηταί και 7.559 Έλληνες έπεράσαν από την Ελλάδα μεταναστεύοντες. Τέλος, κατά το Μάρτιο έ. έ. έφτασαν στην Ελλάδα 13.530 ξένοι περιηγηταί, το Φεβρουάριο 4.196 και τον Ιανουάριο 3.387.

—ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Πληροφορούμεθα, ότι κατά την τελευταία συνεδρίασι του Συμβουλίου του Γεωργικού Ταμείου Αττικοβοιωτίας ενεκρίθη σημαντική πίστωση για την ενίσχυσι της καλλιέργειας γενικώς και για τη θράβεισι των γεωργών που καλλιεργούν με επιμέλεια τα χτήματά τους. Κατά την ίδια σύσκεψι επίσης ενεκρίθησαν διάφορα κονδύλια για την προμήθεια γεωργικών εργαλείων, σπόρων, κυψελών, κλπ.

—ΘΕΟΜΗΝΙΕΣ

Οι τελευταίοι όψιμοι καύσωνες έπέφεραν μεγάλες καταστροφές σε μερικές άμπελοφυτικές περιφέρειες. Στην Κρήτη ιδίως η καταστροφή υπήρξε τροπική. Στις περισσότερες επαρχίες της Μεγαλονήσου η παραγωγή μούστου ελαττώθηκε κατά 80 %!

Σατυρική Σελή

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΜΑΣ!

Τὰ τούφια κάθε μέρα αναβιβάζουν
εις ύψη δυσθεώρητα άνεβαίνουν
Κι' ο λαός τὰ κυττάει — σιμφο-
(ρά του !
Κι' από την πείνα τρέχει την κοι-
(λιά του.

Σαραντατόσες έφτασε τὸ λάδι
Κ' εἶδος πολυτελείας ἔγινε ἡ φα-
(σολάς,
'Αντίς γι' ἀρνάκι σου πασάρουνε
(γυλάδι
Καὶ τὸ μασᾷ καὶ τὰ δόντια σου
(χαλά.

'Αχρίδεια καὶ πὲ τοῦτο καὶ σ' ἔ-
(κείνο
'Ολ' ἀκριβὰ στὴν 'Αγορά κ' ἔλα
(ξυνά,
Τρῶς τὸ τυρὶ καὶ σοῦ φαίνεται κι-
(νίνο
Καὶ γι' ἀμβροσία θεωρεῖς τὸν...
(τραχανά !

'Ελλάδα μου καὶ πὼς σὲ καταντή-
(σανε
Οἱ καρχαρία καὶ οἱ αἰσχροερεδῆς !
Τσιτσάκη καὶ ξυπόλυτη σ' ἀφήσανε
Καὶ κάθεται μοιταταῖα καὶ ταλι-
(μπορδεῖς

Πὼς τὸ χέρι σου ἀπάνω δὲν ση-
(κώνεις
Τὶ κάθεται καὶ δὲν τοὺς μπαγλα-
(φώνεις ;
Σὲ πότισε φαριμάκι καὶ ἄλλο
Τὸν παμφάνων τὸ φρικτὸ τὸ σκυ-
(λολῶ
Σηρώσου, ξύπνα πειά, νὰ πᾶς καὶ
(γοῦρι
Καὶ τρῖψε τοὺς ἀναφανδὸν τὴ μού-
(ση !..

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

—Αὐτὸς ἐκεῖ κάτω μοῦ εἶπε τρο-
μὰ ἀντισταθμικὸς !..
—Γιατί ; Σοῦ χροσάει τίποτε ;
—'Όχι, ἐγὼ τοῦ χροσῶ μὲν
καὶ ψιλά ! Πᾶμε λοιπὸν νὰ φύγου-
με. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω !..

Δασκαλισμοί.
'Η σύζυγος. — Δὲς μου ἔ-
να φίλι, ἀνδροσύη μου... 'Ένα ἀ-
κόμη... Κι' ἄλλο ἓνα...
'Ο κ. κ. α. θ. γ. η. θ. ς. — 'Αλ-
λά, Γρηγορία μου, γιατί δὲν λὲς
ἀπὸ τὴν ἀρχή; Δὲς μου τὰ φίλια;
Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν περιτολο-
γῇς ;

Ποῦ τὸ κατάλαβε.
'Ο ἀρροστος πολυεκο-
τομυριοσχός. — Σήμερα,
γιατρί, εἶμαι ἀσφαλῶς καλύτερα.
—Ποῦ τὸ κατάλαβε;
—Νά, θίλοι οἱ συγγενεῖς μου σή-
μερα εἶνε... καταστενοχωρημένοι !..

'Ο Ἀμερικανὸς περι-
γητής. — Δὲν μοῦ λένε, σὰς
παροικῶ, δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀ-

ξιοπεριεργὸ ἢ πόλι σας ; Δὲν γεν-
νήθηκε ἐδῶ κανεὶς μεγάλος ἄν-
δρας ;
'Ο γέρος. — 'Όχι, ἀγαπητέ
μου κύριε. 'Όσο θυμῶμαι τοῦλάχισ-
τον, ἐδῶ... γεννιοῦνται μόνον μι-
κρά παιδιά !

'Εκείνη. — Πὼς θέλετε νὰ
μὲ παντρευτῇτε, κύριε, ἀφοῦ δὲν
ἔχετε παρὰ μόνον ἐλάχιστα πράγ-
ματα γιὰ μένα ;
'Εκείνος. — Μὰ, δεσποινίς,
ἀν τῶρα ἔλα, φαντάζεστε πὼς
θᾶξά τὸ κουράγιο νὰ κάνω ἓνα τέ-
τοιο τόλμημα !

Στὸ κουρεῖο.
'Ο πελάτης (καθρεφτιζόμε-
νος μετὰ τὸ ξύρισμα). — Βοὲ παι-
δί μου, σὺ μὲ κατάρφαξες !.. Τὶ
αἷμα εἶν' αὐτό ;
'Ο κ. κ. α. θ. γ. η. θ. ς. — Βλέπεις ;
Κι' ὅσπερα παραπονέσαι, κύρ' Δη-
μητράκη, πὼς εἶσαι ἀναμμένος !

Αὐτὸ σπάντα ! (ἀρ. ἔχον...)
'Ο ξωγράφος (φιλιώντας τὸ
μοντέλο του). — Καὶ τί ἦσαν οἱ
γονεῖς σου, 'Αννα ;
Τὸ μὲ τέλο. — 'Ήσαν καὶ
αὐτοὶ ἑνας... 'Ξωγράφος κ' ἓνα
μοντέλλο !

—Φαντάσου, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
μὲ φώναζε: τενεκέ, μασκαρά, πα-
ληάνθωσκε, ἀχρεῖε !..
—Μὴ τοῦ δίνεις σημασία. 'Απ' ὅ-
σα σοῦ εἶπε... τὰ μισὰ μόνον μπο-
ρεῖς νὰ πιστέινῃς !

Μεταξὺ σιζύγων.
—Γιατὶ ὁ Μπαρὼν κάνει τόσο θό-
ρυβο ;
—Τοῦ ἀγόρασα ἓνα ταμπούλο.
Μόνον εἶσαι ὑπάρχει ἑλπίς νά... ἡ-
συχάση !

Στὸ σαλόνι τὴν ὥρα τῆς δεξιό-
σέως.
'Η μητέρα (μὲ τρόπο). —

Τόμ ! 'Όταν ἐγὼ μιλάω, ἐ-
σὺ δὲν πρέπει νὰ μιλάς.
'Ο μικρὸς Τόμ. —
Καὶ πρέπει νὰ περιμένω, μα-
μά... ὥσπου νὰ πᾶς νὰ κοι-
μηθῇς ;

'Εκείνος. — Στὴν ζωὴ
κάθε ἀνθρώπου, ὑπάρχουν
δύο περίοδοι κατὰ τὶς ὁποῖες δὲν
μπορεῖ νὰ καταλάβῃ μιὰ γυναῖκα...
'Εκείνη. — Ἀλήθεια ; Καὶ
ποῖς εἶνε ;
'Εκείνος. — 'Η μιά, ὅταν
εἶνε ἀνίπαντρος, κ' ἡ ἄλλη ὅταν
εἶνε παντρεμένος !

—'Όταν μοῦδωσες αὐτὸ τὸ φάρ-
μακο, μοῦ εἶπες ὅτι θὰ γίνω καλά
σὲ μιὰ νύχτα...
—Ναί... 'Αλλά δὲν σοῦ ὥρισα
καὶ ποιά !

Μιὰ γονιὰ κυρία, συνήθιζε ὅποτε
συναντοῦσε στὸ δρόμο τῆς, τὸν
πατὰ τῆς ἐνορίας τῆς, νὰ τὸν στα-
ματᾷ καὶ νὰ τοῦ κάνει ἐρωτήσεις
γιὰ διάφορα θρησκευτικὰ ζητήμα-
τα. Μιὰ μέρα τὸν σταματᾷ πάλι
στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τὸν ρωτᾷ
ποῖα εἶνε ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν
Σαραφῶν καὶ τῶν Χερουβίμ.

'Ο ἐφημέριος στέκεται σκεπτικὸς
μὲ σιγή καὶ κατόπιν ἀπαντᾷ:
—'Αλλοτε, κυρία μου, εἶχαν μιὰ
διαφορά μεταξὺ τῶν, μὰ τε-
λευτῶς νομίζω, πὼς... συμβιβά-
στηκαν !

'Ο κύριος. — Μαρία, γύρισε
ἡ κυρία σου ἀπ' ἔξω ;
'Η ὑπηρετριά. — 'Όχι, κύ-
ριε...

'Ο κύριος. — Τότε ποῖς ξε-
φώνῃς εἶσαι ;
'Η ὑπηρετριά. — 'Ο πα-
παγάλος, κύριε !..

Σημεία τῶν καιρῶν μας.
'Ο σύζυγος. — Κάνε γρήγο-

ρα, καίμην. Σέρεις δι πρόκειται
νὰ πᾶμε σὲ χορὸ ὑπουργοῦ.
'Η σύζυγος (κάνοντας τὴ
τουαλέττα τῆς). — Μὰ γιατί διά-
ξασαι τόσο ;
'Ο σύζυγος. — Γιατὶ ὥσπου
νὰ φτάσουμε ἐκεῖ... ἴσως νὰ μὴν
εἶνε παιὰ ὑπουργός !..

'Η γεροντοκόρη. — Λοι-
πόν, θέλετε νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ πα-
ρελθόν μου ;
'Ο κύριος. — Εὐχαριστῶ ποὺ
μοῖχετε τόση ἐμπιστοσύνη. Ἀντι-
χῶς ὅμως δὲν ἔχω διαθέσιμο... τό-
σον πολὺ καιρὸ !

Στὸ δικαστήριο.
—Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐκλεψες κότ-
τες. 'Εγὼς κανένα μάρτυρα ;
—Δὲν συνήθισα νὰ κλέβω, κύριε
πρόεδρε, μπρὸς σὲ τρίτους !..

ΕΡΩΤΙΚΑ
ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ
'Εβλεπα ἓνα ὄνειρον
πὼς ἔτρεχα στὸ δρόμο
κ' ἔτρεχα τόσο γρήγορα
κ' εἶχα φτερά στὸν ὀμo,

'Ο ἔρωτος εἶχε σίδερα
στὰ πόδια του πλεγμένα
κ' ὅμως μ' ἔλα τὰ σίδερα
μὲ πρόφρων ἔμεινα.
Τὶ νάνα τάχα τ' ὄνειρον
νὰ πᾶς τὸ ἔξηγά ;
Πὼς ἂν τοὺς τὸσους ἔρωτας,
ποὺ ἐμπλέξα ἐγὼ
θενὰ γλυστοῦσω γρήγορα
καὶ θὰ ξεφύγω, ὥς τόσο
ἀπὸ αὐτὸν τὸν τρωιόν,
ποτὲ δὲν θὰ γλυτώσω.

ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ

ΣΤΙΧΑΚΙΑ
ΟΛΟ ΓΕΛΑ
'Ολο γελᾷ, θαρρεῖς καὶ τὰ λαι-
(κάκια
Ποὺ βλέπεις στὸ δροσάτο μάγου-
(λὸ τῆς
'Εχουν φοβιὰ τὰ γέλια σὰν που-
(λάκια
Καὶ κελαδοῦν σκοπὸ τοὺς τὸ σκοπὸ
(τῆς.

—Μὲ πῆθανε, τῆς λέω, καὶ γελᾷ
—'Ορκίζεσαι ποτὲ τῆς νὰ μὴ κλάψῃ.
Λέει δὲν ἔμαθε ποτὲ τῆς νὰ πονᾷ.
Καὶ δὲν τὴν μέλει τί καριέρας θὰ
(κάνῃ.

'Ωμέ ! τὴν εἶδα δάκρυα νὰ χύνῃ.
Νὰ πνίγῃ τὸ αἰὼνίό τῆς χάρι,
Γιατὶ στὴν τραχηλιά τῆς εἶχε μεί-
(νει
Μιὰ σούφρα ἀσιδεύωτη μόνον !..

Ἡ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ. — 'Ο γυιὸς σας εἶπε αὐτὸς ; Καὶ τί ἐπάγγελμα
σκέπτεται ν' ἀκολουθήσῃ ὅταν μεγαλώσῃ ;
Ἡ ΠΕΡΦΑΝΗ ΜΑΜΑ. — 'Ο Κοκὸς μου θέλει, σάνει καὶ καλά, νὰ γί-
νῃ... δικτάτωρ !.. 'Εχει τὸ χρυσοῦ μου ἔλα τὰ προσόντα...
Ἡ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ. — Τὸ βλέπω...

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ...

ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΗ...

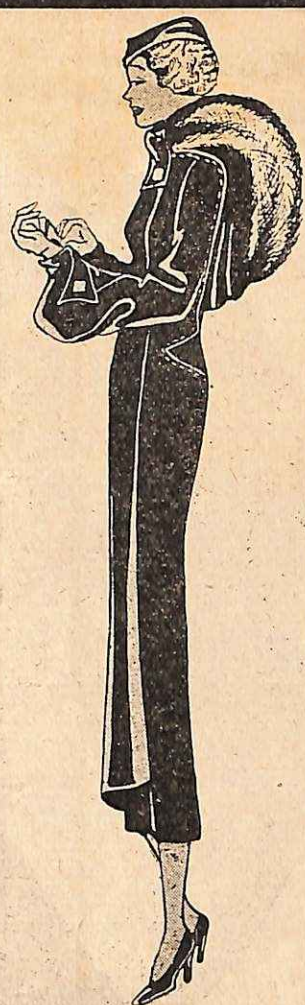
ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΜΗ ΑΙΘΕΡΙΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑΚΙΑ...

'Η Δεσποινὶς ΜΑΝΩΛΕΑ

ἔπηγε στὸ Παρίσι καὶ ἐπισκέφθηκε ὅλους τοὺς με-
γάλους οἴκους τῆς γυναικείας μόδας καὶ κοιμώτη-
τος. 'Εκεῖ παρηκολούθησε ἀπὸ κοντὰ τὴ φετεινὴ μό-
δα. Εἶδε τὴν κατεύθυνσίν τῆς, τὶς προτιμήσεις τῆς,
τὰ σχέδια ποὺ φιγουράρουν ὡς ἡ τελευταία λέξις
τῆς φετεινῆς παραγωγῆς καὶ ἔκαμε μιὰ συλλογὴ
πλουσιωτάτη καὶ ὑπέροχη. Μᾶς ἦρθε ὑπερφορτωμέ-
νη μὲ μοντελάκια φιγουράτα, ἀέρινα, ζωγραφιστά,
γιὰ χορούς, γιὰ γάμους, γιὰ βραδυνὲς δεξιώσεις,
γιὰ μεγάλες γιορτὲς καὶ γιὰ τὴν καθημερινὴ ζωὴ
σας...

Γιὰ τὸ φετεινὸ ντύσιμό σας ἐπισκεφθῇτε τὴν ἑκ-
θεσίον τῆς καὶ ἐμπιστευθῇτε εἰς τὸ καλλιτεχνικὸ τῆς
γούστο, ἂν θέλετε νὰ εἰσθε μοντέρνες, φιγουράτες,
ἀληθινὲς ζωγραφιές...

11 ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

1.000.000
ΩΡΑΙΕΣ ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ

Δοκιμάστε τὴν νέαν ΚΡΕΜΑ ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ
γίνετε νέα καὶ σεῖς.

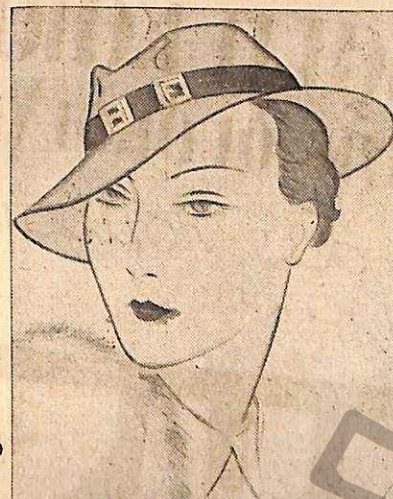
Κατόπιν τῆς ἐπιληπτικῆς ἀνακαλύ-
ψεως τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejskal, τοῦ
Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, * θὰ μπο-
ρούσαμε νὰ πωλήσωμε ἓνα βάσο κρέμας
1.000 δραχμῆς καὶ ἑκατομμύρια γυναι-
κῶν θὰ τὶς ἐπλήρωναν μὲ εὐχαρίστησιν.
'Αλλά, ἀντὶ αὐτοῦ, τὴν πωλοῦμεν μὲ πα-
λαὺς τιμὰς.

'Εάν ἐπιθυμοῦσατε νὰ βλέπατε τὶς γυ-
ναῖκες, ποὺ ἐπέτυχαν θαυμάσια ἀποτελέ-
σματα διὰ τῆς χρήσεως τῆς νέας κρέμας
Τοκαλόν, θὰ ἐχρηάζοντο περίπου 5.000
δραχμῆς, γιὰ νὰ παρελάσουν μπροστὰ σας.
'Εν, δύο... θὰ περνοῦσαν, ἐνὶ κοινῇ
ομιλῇ καὶ ἐξηγούμενῃ θὰ τὶς παρατη-
ροῦσατε ἐπὶ 5.000 δραχμῶν ἢ 500 ἡμέρας,
ἀπὸ 10 δραχμῶν ἑκάστην.

Χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν,
τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος
ροῦ), τὸ βράδυ, προτοῦ κοιμηθῇτε. Τρέ-
φει καὶ ἀνανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας,
χάρει στὸ Biocel, προσερχόμενον ἀπὸ
γεωρὰ ζωᾶ. 'Εξαιλεῖται ταχέως θλας τὰς
ἀτελεῖας τοῦ χρώματος. Χρησιμοποιεῖτε
τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα, χρώματος λευκοῦ (ὀχι λιπαρά),
τὸ πρωί. Τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα σας τὴν
ἡμέρα καὶ κάνει τὴν πόδρα νὰ κρατῇ.
Σὲ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἀσπρίσῃ τὴν ἐπιδερ-
μίδα σας μὲ τρόπο ἐπιληπτικόν.

Γεν. 'Αντ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑ-
ΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, 'Αθήνα.

"Ηρξατο
ἡ χονδρική πώ-
λησις τῶν χει-
μερινῶν μον-
τέλλων καὶ ὑ-
λικῶν

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

Τηλέφ. 21.590

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε, ἐφόσον ὑπάρ-
χουν αἱ ἰδεώδεις Γερμανικαὶ Βα-
φαὶ «ARTI», μὲ τὰς ὁποίας δύνα-
σθε νὰ βάψετε μόναι σας τὰ πα-
λὰ σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κά-
νετε καινούρια καὶ μοντέρνα. Πω-
λοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ 'Εμπο-
ρικὰ. 'Αντιπροσωπεῖα : 'Αθήναι :
Λέκκα 21Α, Θεσσαλονίκη : 'Ερμού
16Α.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

'Ιατρός Δερματολόγος
'Επὶ δεκαεξαετίαν 'Επιμελητὴς τῆς
Ἱδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
'Οδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
'Ωρα 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

ΕΙΛΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑ

Τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως 'Υποθέ-
σεων, γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐ-
ξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πε-
ρατος αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικα-
στικά ἐξόδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστὰς.

'Ο Βορονώφ τῶν παλῶν φορε-
μάτων εἶνε αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ
ARTI.

"Ολα ἔρχονται καὶ παρέρχονται
πλὴν τῶν Γερμανικῶν Βαφῶν
ARTI, διότι ὅ,τι βάψουν δὲν ξεθά-
φει ποτέ.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
νοσημάτων
Μάγερ 23Α — Τηλ. 25532
'Ιδιαιτερόν διαμέρισμα
'δι' ἑκάστον ἀσθενή.

Βάψετε τὰ φορέματά σας μόνον
μὲ τὰς γνησίας Γερμανικὰς Βα-
φὰς ARTI. Πωλοῦνται στὰ Φαρμα-
κεία καὶ 'Εμπορικά.

Γεν. 'Αντ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑ-
ΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, 'Αθήνα.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΚΑΡΑΜΗ, 'Υπογνητοῦ τῆς
'Οφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27- 'Αθήναι. Τηλ.
1.60.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — 'Αθήναι
'Ανταλαμβάνει υποθέσεις πάσης
φύσεως. 'Αριθ. Τηλ. 23060

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΡΩΜΑΤΑ
Βουλῆς καὶ Λέκα 2

ἡ νευρασθένεια καὶ ἡ κατὰ πλῶσιν
εἶνε χαρακτηριστικὰ τῆς δυσκοιλιότητος
κανονίσατε τὰ ἐντερὰ σας λαμβάνοντες
κάθε πρωὶ ἓνα κουλαγάκι

ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΣΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

θεραπεύει τὴν ὀξυρερμίαν, τὴν δυσπεψίαν καὶ
τὴν χρονίαν δυσκοιλιότητα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΕΩΝ 6 - ΑΘΗΝΑΙ